Сергей Иванов

ПРАИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ - ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙЦИ

МЕЖДУНАРОДНА АКАДЕМИЯ
ПО БЪЛГАРОЗНАНИЕ, ИНОВАЦИИ И КУЛТУРА

акад. Сергей Иванов

ПРАИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ - ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙЦИ

(за самоподготовка и обучение
на възрастни, студенти и
учащи от горния курс на средните училища)

София, 2009

ISBN - 978 - 954 - 8930 - 09 - 3

акад. Сергей Иванов

Праистория на българите - прединдоевропейци

Българска
Първо издание
Редактор акад. Владимир Цонев
Формат 60/84/16
Печатни коли 14
Предпечатна подготовка "ПАМАР"
Печатница "Виктория - Друг"
Издава: Международна академия по
българознание, иновации и култура

Вероятно ще ни разберете, братя българи, живеещи в различни краища на планетата Земя, че е по-трудно да се напише предговора към една книга, отколкото да се напише самата книга.

Накратко споделяме с вас, че настоящата книга - учебник, е предназначена за българи след 16 годишна възраст. Водещо в работата ни беше дълбокото убеждение, че народ без история (по принуда 99% от която е наречена все още праистория) не може да бъде истински, перманентно и устойчиво развиващ се народ. Недопустимо е повече човечеството и особено ние, българите, да не знаем изначалния си род и прародина, както и богатата ни праистория, култура и цивилизация на народ творец, създател и съзидател.

Нека без предубеждения, въпреки натрупаните с хилядолетия табута за славното минало на древните ни предци и техните приноси в световната и европейска култура и цивилизация, да изучим и популяризираме това общочовешко богатство.

Те, древните, изначални хора, с разумна, логическа мисъл и дейности - културни и цивилизационни, прединдоевропейците и по-късните първи европейци, са нашите преки предци и праотци от Каменната ера.

Голямата времева отдалеченост, почти невероятна за всички нас, на изначалните ни предци и тяхната всеобхватна праистория, са плод на тяхното съществуване и дейност върху прекрасната ни планета Земя, а не на някаква фантазия или измислица.

Плод на дълголетна, изследователска, интердисциплинарна дейност и задълбочен логичен анализ на огромни по количество (почти необхватни за един човешки живот) факти и доказателства на всички видове науки, на значителен брой съвременни и древни изследователи и научни дейци, и родолюбци от целия свят, са заложени в настоящата Праистория на древните българи от Каменната ера.

Стремежът на учебника да бъде универсален за всички възрасти не може да получи на този етап своя реализация, поради особеностите на нашите деца и юноши до 16 годишна възраст, поради което се налага бъдеща задълбочена работа върху материала, за да може да стане в подходящ вид за тази цел.

Не се и съмняваме, че за всеки един от нас, незанимавал се по тези проблеми досега, това ще бъде първоначално като една приказка, която следва не само да се изучи задълбочено, но и да се осмисли и асимилира, включително и чрез по-продължителна работа с посочената и друга литература по тези проблеми.

Убедени сме обаче, че като истински потомци на тези за-

бележителни творци на човешката история, всеки един от нас не само ще изучи, но сам ще достигне до убеждения, съответстващо на предложеното ви учебно съдържание и ще участва по подходящ начин в запознаването на своите близки и познати, роднини и събратя с него.

Разбираме, че ще бъде необичайно за вас да научите, че десетки и стотици хилядолетия преди Шумер, Египет и древна Гърция, е съществувала човешката култура и цивилизация, чиито носители и творци са достолепните ни предци.

Изучаването, осмислянето и популяризирането на величавата ни праистория ще бъде най-достолепният Пантеон за поклонение от съвременници и бъдещите ни поколения пред живота и делата на нашите древни предци.

Нека всички заедно да оценим по достойнство и осъзнаем голямата величава епопея на най-древните ни предци по коловозите на човешката история, култура и цивилизация.

ВСЕЛЕНАТА И ПРАИСТОРИЯТА НА ЧОВЕКА

Изучаването на природно - икономическия закон за баланса във взаимоотношенията "природа - човек - общество" неминуемо ще доведе до намиране на допълнителни негови съставки и раздели.

Анализът на многобройните безспорни археологически, астрономически, астрологически, антропoложки, геоложки, физически, географски, биологични и други доказателства за произхода и развитието на общовселенските закони и на една от главните съставки на вселенското единство на човека, води до важни за цялото човечество заключения. Тези изводи и заключения са плод на изучаването на закономерния процес на прилагането на прогресивното развитие на Вселената, човека и обществото.

На първо място следва да отбележим, че неотменният закон в човешкото развитие е: "*Възстановяването на паметта за автентичността на произхода (изначалието) и последващото развитие във Вселената на човека и човешкото общество е закономерен процес, съответстващ на умствените способности на човешкия индивид и на обществената формация на определена възраст от развитието й. Този процес, отключващ се в човешкото съзнание в неговата (на човека и обществото) зряла възраст, се задълбочава с достигането на нейната по-голяма, горна граница, при което все повече се избистря изначалието и на най-ранното детство на съвременния човек, неговото общество и формации. Неговата култура и цивилизация е достигнала зрялата си възраст, при което е започнал процесът на разширяване хоризонта на познанията му за изначалието и развитието му в най-дълбоката древност. Този процес е все още в начален стадий.*"

Както всеки природно - исторически процес и този на възстановяване паметта на човека и дълбоката му древност ще премине на няколко фази: на изследване и набиране на доказателства, изучаване, осмисляне на автентичната й стойност.

Първият стадий на изследване, набиране и изучаване на доказателствата има своите носители - изследователи, научни работници, общественост. Тази група от хора вече са преминали във втория етап на процеса на възстановяване на паметта - изучаване на причините, следствията и начините на изчезването и възстановяване на съответните доказателства за човека и неговото историческо развитие, както и за реда и начина на доставянето на информация за това на широк кръг от обществеността. Това значи, че те вече са в стадия на осмисляне

на процеса и явленията на историческото развитие.

С повишаване възрастта на човека и човешкото общество се увеличават техните способности за ползването, анализиране и осмисляне на намерените интердисциплинарни доказателства за природата и развитието им. В този стадий на базата на разширения хоризонт на познанията са и доказателствените материали, и аргументи, и разширената подкрепа от общественост, на изследователи и научните работници, занимаващи се с предисторическото развитие на човека и обществото. Води се усилена борба с официалните представители на научната мисъл и практика от съвременната епоха за възстановяване на историческата истина.

Последните постепенно започват да разширяват своите възможности за възприемане позициите на носителите на новите открития за истинската древност на човека и обществото. **Това се постига толкова по-бързо, колкото по-бързо представляващите официалната наука се убедят, че са длъжни да се откажат да използуват като метод на доказателството отрицанието на достигнатите резултати от откритията на други членове на обществото - изследователи, научни дейци, обикновени граждани.** Този процес ще се развива по-бързо или по-бавно в зависимост от степента на интелектуален натиск от цялостното общество върху държавната академична общност.

При достатъчна степен на доближаване позициите на изследователи и общественост с държавната академична общност, при наличието на достатъчна възрастова степен на развитие на човека и обществото, се преминава към третия стадий от пътя, който те изминават към пълното възстановяване паметта за тяхното изначалие и детство. По време на този стадий се достига момента, когато в съзнанието на човека много по-ярко се открояват спомените за най-древното му минало.

Този трети, последен от стадиите, е период на пълното възприемане от обществото реалната дълбока древност на произхода на човека,неговата култура и цивилизация и обществено - икономическото му, и държавностно управление и развитие.

Това е природно - **исторически, закономерен, общовселенски** процес, **перманентен, а не краткотраен, който, въпреки затрудненията и противоборствата, не може да бъде предотвратен. Той е плод на закономерното развитие на човешкото общество във Вселената, на базата на степента на подържането на баланса във взаимоотношенията на човека и обществото с природата.**

В рамките на целия този процес и неговото времетраене се намира и процесът на изследване, изучаване, доказване осмисляне и възприемане от обществото на автентичния му древен произход, историческо развитие, култура и цивилизация.

Познавайки вече закономерностите на развитие на взаимоотношенията във Вселената и човешкото общество, имаме възможността по-точно и детайлно да възприемаме съставките и причинно-следствените връзки на процеса на възстановяване автентичността на историческата памет за предците ни. В цялостната си изследователска дейност, обвързана в единна система, поетапно, от дълбока древност до нашите дни, стъпка по стъпка, страница по страница, ще се разкриват от автентичната общочовешка и древнобългарска история, култура и цивилизация, ще се трупат все повече доказателства за дълбоката ни древност и изначалие.

Съвсем естествено, с нарастване възрастта на обществото ни, тези знания все повече ще нарастват с по-ускорено темпо отколкото познанията на човека и обществото за съвременното общество и епоха на развитие. Това налага документирането, съхраняването, умножаването и рекламирането на информацията за всички етапи от дълбока древност до днес.

Сред съвременните европейски народи нашият е с най-дълбока древност, култура и цивилизация, което налага за нас, като въпрос на дълг и чест, задълбочено да работим за все по-убедителното опознаване на предците ни и техните приноси в световното културно наследство, с което ускорено да допринесем за възстановяване полагащото им се място в световната история като творци на световната културна съкровищница.

В някои страни този процес на изследване, изучаване и осмисляне на древността им е в много по-напреднал стадий, отколкото в нашата страна. Това са страни с по-късен произход и е естествен стремежът им към по-задълбочено изследване на древността, с цел доказване на по-дълбока собствена древност или в крайна сметка на племената и народите, населявали техните земи в по-древни периоди от човешката история.

Задълбочените проучвания в тази насока доведоха до непредвидени, забележителни за нашето време, достижения в изследването дълбоката древност на човечеството. Според Греъм Хенкоп, едно от най-забележителните интелектуални достижения на XX век е книгата "*Тайната история на човешката цивилизация*"[1]. **Тази книга на Майкъл Кремо е съкратен справочник на отхвърлените и приети антроположки данни от науката епес-**

темология (гносеология) - наука за изучаване или теория за произхода, природата, методите и границите на познанието. Тя е уникална енциклопедия на необходими археологически доказателства, нарушаващи всички граници, в рамките на които е ограничено съвременното научно познание, чрез съвременната научна мисъл в рамките на възприетата периодизация на човешкото присъствие на планетата Земя. Ще посочим само факта, че в книгата са посочени последователно факти и доказателства за открита в Южна Америка метална сфера, изработена от преди 2 млд. и 300 млн. г., метален съд от преди 600 млн. г., железни гвоздеи в скала в Шотландия отпреди 360-408 млн. г., скелет от щата Илинойс от 285 - 320 млн. г., сребърни предмети, златни верижки, човешки отпечатъци, човешки коси от преди милиони години в различни краища на света - Америка, Европа, Африка и други. С помощта на голям брой учени от цял свят, с метода на отрицанието на изследователите и техните постижения, последните не са приети в съвременната наука. Но те са безспорни факти и доказателства, доколко дълбоко назад в древността на Вселената, милиони години преди нас, на Земята са съществували хора. Тези факти са потулвани, игнорирани и отричани от научната общност, защото противоречат на доминиращия всред нейните членове възглед за произхода на човека, еволюирал от човекоподобните си предци преди 100 - 200 хил. г. пр.н.е.

Това е още едно доказателство в защита на аргументацията ни за необходимост от още по-дълбока древност на предците ни, в защита на писмените изворови данни на научни дейци и изследователи не само от съвремието, но и от далеч назад, в периода на I хил. пр.н.е. с данни в това отношение. Това е убедително доказателство за необходимост от непрекъснато разширяване хоризонта на познанията ни за древния произход, култура, общности и цивилизации на човека и човешкото общество, и на предците на съвременните българи.

То е доказателство, че сме в първия стадий на развитие на историческия биологопсихологически процес по възстановяване паметта на съвременните българи за произхода, живота и делата на техните предци. Разбира се,че трябва да се съобразяваме и с фактите за "*лъжата за еволюцията*"[2], свързани със забранени доказателства и измислени догми, но в никакъв случай да не се съгласим с автора, че всички открития са фалшификация и че не бива да се приема древност по-дълбока отпреди няколко хилядолетия. Напротив, книги като "*Атлантида - земя на българите*", "*Тайните на човешкия и български род*" от акад. Вл. Цонев, "*История на България*" - том I - на БАН и други чужди и наши автори, сочещи древността ни заслужават подкрепа с безспорните си доказателства.

---

1. Кремо, М. А. и Томпсън, Ричард А. Тайната история на човешката цивилизация. С., 2002.

2. Цилмер, Х. Й. Лъжата за еволюцията. С., 2006.

ИЗНАЧАЛНА ДРЕВНОСТ
НА ВСЕЛЕНАТА, ЗЕМЯТА И ЧОВЕКА

Изначалието на Вселената е забравено безвъзвратно, поради появяването на човека милиони години по-късно. В рамките на това изначално безвремие, геологическото развитие на Земята е преминало през 4 големи ери - докамбрий, палеозой, мезозой и кайнозой, с начало 4,6 млд. г. пр.н.е Последната кайнозойска (незозойска) ера - ерата на новия човек, е време на развитие на животинския свят и млекопитаещите. Последният период от тази геологична ера от развитието на Земята е кватернера. Той се състои от ледников период (плейстоцен), започващ 2800 х. г. пр.н.е. и холоцен - следледников период, започнал през 13 хил. г. пр.н.е. и продължаващ и до сега. Това е периодът, проучен малко по-добре и по-известен на представителите на съвременната геологична и други видове науки.

Последните археологически проучвания показват, че човекът се е появил преди Ледниковия период около, 7 млн. г. пр.не. Доказателство за това са публикуваните в средата на първото десетилетие на XX век в българската преса снимки на най-древния хуманоид, намерен в Африка.[1]

Според това откритие човешкият индивид се появява на Земята още в предпоследния подпериод - миоцена, на периода терциер. Според доц. д-р Петър Делев и Николай Големанов, човекоподобни същества се зараждат в Африка преди 3,5 - 4 млн. г. пр.н.е. Най-известната находка с човешко име -Люси, е открита в Етиопия и е датирана на 3 млн.и 200 х. г. пр.н.е.[2]

Цялата Земя, известна на геолозите като Пангея (Бангея) започва разделението си на континенти преди 200 млн. г. Ледниковите явления през първия период на кватернера били повсеместни, като най-големият ледник се намира на Скандинавския полуостров. Дебела ледникова кора покривала и Алпите, Пиринеите, Кавказ, планините в Азия, Северна Америка и други. Първоначално климатът бил топъл, а после се променил в умерено топъл и влажен, при който живеели топлолюбиви животни. При най-голямото заледяване преобладавали студът и влажността. В междуледниковата епоха - Рис - вюрм климатът бил умерено топъл и влажен, а при последното вюрмско заледяване температурата се понижила. Характерни за този период били и степните животни като северен елен и антилопата соига.

Изчезването на ледниците било породено от затоплянето на климата през сдедледниковата, геологическа, съвременна епоха - холоцен.

Сигурни следи от заледяване на днешните български земи, с коренно различен ландшафт през началните хилядолетия на кватернера, са останали само в Рила и Пирин, от началото на последното заледяване през вюрма. Издигането на планинските масиви обусловило врязванията на реките и потъването на долини и полета, които били заблатени. В част от предпланините и други места в страната заледяването не настъпило. През късния кватернер станало натрупване на льосова покривка в Дунавската равнина, която при брега на р. Дунав достигнала дебелина до 100 м. В днешните наноси при Русе са открити кости от мамут и оръдия на труда от кремък.

По българските земи климатът бил континентален - по-благоприятен, отколкото в Централна и Северна Европа. Горската растителност била богата на иглолистни гори в планините с ледници и широколистни гори в по-ниските планински масиви. Фауната през ледниковия период била вече диференцирана. Известни били вече десетки бозайници, някои от които са изчезнали, а други не живеели на територията на България.[3]

Днешните български земи, като част от Балканския полуостров, са преходна географска област към областите със средиземноморски климат. В Дунавската равнина се проявявали морфологични особености на Източна Европа, а в котловинните и полетата на Рило - Родопския масив имало влияние на средиземноморския климат, което оказало влияние върху културното им развитие.

Физико - географската характеристика на ландшафта в България сочи, че през кватернера в земите на днешна България съществуват условия за човешко заселване.

1. Иванов, С.А. *Предисторически култури и цивилизации.* с.6. МАБИК. С., 2007.
2. Делев, П. и Н. Големанов. *Първите хора по българските земи.* с.4. Труд. С., 2007.
3. Марков, Г. *Бозайниците в България.* с.159. С., 1959.

ПРАИСТОРИЯ НА ЧОВЕКА

Абстрахирайки се от геологическото минало на Земята, можем да посочим праисторията като най-древен, истински, исторически процес, а не като геологично - биологическо минало на Земята. Това е процес на поява и развитие на първите хора, родове, племена, племенни и други човешки общности, култури и най-древни цивилизации, макар и все още не в общопланетарен мащаб.

При разглеждане на този етап от общовселенското историческо развитие централно място, като помощни, специализирани, исторически дисциплини вместо геологията, съвсем естествено заема науката, изучаваща произхода на индивидите, родовете и фамилиите, общия биологичен произход и състоянието на родословните дървета.

Рядкото и уникално развитие на историческия процес позволява данни за останали от съществувалите преди хиляди векове живи същества да достигнат до нас, благодарение и на дейността на археолозите.

Вкаменени кости са свидетелства за динозаври и далечни предци на човешката раса. Стъпки от нейни представители, ходили на 2 крака, са открити през 1976 г. в Танзания. Тези находки са на възраст 3 млн. и 700 хил. г. пр.н.е. Най-ранните предци на човешката раса са древните хоминиди (австралопитеци), т.е. южни маймуни.

Според последните проучвания, праисторията на човека започва още преди 7 млн. г. пр.н.е. Най-широка е дискусията сред научните среди за прародината на човека. Изследванията, включително и най-мащабното - на ДНК, резултатите от което са публикувани от Нейшън Интернешънъл - България и други издания, сочат като такава континента Африка.

На разумното същество човек са присъщи не само изправената стойка, ръката, както и по-големият мозък, които дали на първите негови представители родоначалници името "Хомо" (хора) - или на латински - човек. Най-ранен представител на човека, според съвременната наука, бил "хомо хабирис" от 2 млн. и 800 хил. г. пр.н.е. Намерени са сечива, с които си е служил този прачовек, на възраст 2 млн. и 600 хил. г. пр.н.е.

Археологът Луис Лики, роден в Кения син на английски мисионери, след 30 години разкопки в страната на Олдувий (Танзания), намира останка от човешко същество, живяло преди 1 млн. и 800 хил. г. пр.н.е., наречено на негово име - Лики.

Досегашните многобройни генетични изследвания показват, че еволюцията на разделянето на човекоподобните маймуни от прачовека, според доскорошния директор на Археологическия институт с музей при БАН - проф. Васил Николов, довежда и до разселването на първите хора от България към Европейските страни още преди 1 млн.и 600 хил. г. пр.н.е.[1]

В пещерата "Козарника" край Белоградчик (област Видин) френско-български екип от археолози откри през 2004 година "прачовек" и резки върху животинска кост на възраст 1 млн. и 400 хил. г. пр.н.е.[2]

Счита се, че това е зъб на наследника на работещ човек "хомо еректус", открил пътя на изправения човек, които изработвал вече и добри оръжия. Той умеел да разпалва огъня и да си служи с него. Този наш предшественик напуснал Африка и достигнал Шотландия, Китай и Южна Европа. Той обаче бил с по малък мозък от съвременния човек и не бил съвсем изправен. След него последвал и "хомо сапиенс", с намерени от него останки на възраст 300 хил. г. пр.н.е.

Не винаги обаче археологическите открития и техните датировки съвпадат с епохата, в която се появява съвременният човек. На базата на интердисциплинарния подход доказателства от други дисциплини показват много по-древна поява на съвременния човек, надминаващ не по-малко от 2 - 3 пъти възрастта на неандерталците. Така например редица доказателства, включително и писмени източници от древния Вавилон, и на маите от Америка, сочат цикличното астрономическо развитие на древните хора. Вавилонският жрец и историк Бероз дава доказателства за родоначалника мизиец Зиези и древно български владетели в Мизопотамия (Месопотамия), известна още като Самар и Шумер през този период от историята.[3] Същото се потвърждава по категоричен начин и от американския изследовател Хари Сагс.[4] Той пише, на основание "списъка на царете" в Шумеристан, че преди Потопа там, в 5-те града владетелите са царували в 5-те града общо 241,200 години. Това са северните фризийци - именците Хор - мизи и сапеи.

Пророчицата Сибила казва, че съвременният човек е в започналата вече съществуването си пета човешка раса. Съпоставяйки възрастта на един космически астрономичен цикъл, това означава, че съвременният човек съществува 4 х 432 хил. години = 1728 хил. години, или около 17500 века. Всичко това е доказателство за големите познания по космология, астрономия и астрология на древните ни предци, а също така, показващо съответствието във възрастта на периодите на геологическата ера с възрастта на появата и развитието на съответните видове живи същества. В случая кватернерът започва преди 2 млн. г. пр.н.е., а възрастта на астрономическите цикли, през които се развива хомо сапиенс, е около 1750 хил. г. пр.н.е. Приблизително толкова хилядолетия - над 1600 хил. г. пр.н.е., тези хора живеят

по днешните ни земи, според археологическите доказателства на българо-френския екип от археолози и проф. Васил Николов. За тези силни познания за Вселената от страна на най-древните ни предци говорят и доказателствата на големия мореплавател и изследовател полк. Джеймс Чърчуърд.[5]

Тази епоха от развитието на човека може да бъде наречена предкаменна, пясъчно - глинеста, поради убедителните доказателства за началната водна и кално - глинена (воднисто - пясъчна) земна маса при най-древните периоди от формирането на Земната кора.

Намерените останки от човека в пясъчните пластове на Европа са от геологическия ледников период, от времето на края на плиоцена -последния подпериод на периода терциер от 2 млн. г. пр.н.е., а не през кватернера, както твърдят историците. Намереното селище (град) от Нивън в хълма Смирна, в Мала Азия, било построено през терциера.[6]

Джеймс Чърчуърд пише, че "*преди на Земята да се появи човекът, тя била толкова мека и воднисти, че човекът не можел да върви по нея*", според преданието на индианците зуни. Въпреки, че в геоложките трудове се посочва, че такъв вид почва имало в далечен исторически период, то това не е недоказуемо. По-късно Земята се втвърдява и се получават глината и пясъкът. Фактът, че най-древните човешки изделия са от нея, първата човешка писменост е била върху нея, доказва, че в най-дълбока древност глината е била преобладаващият земен материал, от който са били изработвани човешките изделия. След тази най-продължителна епоха от съществуването на Земята е епохата на появяването и развитието на човека. Не случайно стъпки от човека върху скали са запазени като доказателство за първоначалното развитие от по-меки към по твърди материали.

Според надписите върху намерените в Индия наакалски плочки разбираме, че Земята е изцяло сътворена за 7 периода, а не за 7 дни, както това е посочено в Библията. Това е доказателство и за голямата степен на достоверност на древните източници - писмени, археологически, геоложки, езикови и други, за автентичността на изначалието и древното предисторическо развитие на човека.

---

1. *Николов, В. Златото доказва, че първите европейци ...* . с.5. в. "24 часа". С., 08.03.2007.
2. *Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации.* с.9. МАБИК. С., 2007.
3. *Денев, Д. Неизвестното в Българската история.* с.174. Нова звезда. С., 2004.
4. *Сагс, Х. Величието на Вавилон.* с.35. С., 1998. Рива.
5. *Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му.* с.71. Шамбала. С.
6. *Пак там.* с.71.

ОЖИВЯЛАТА ПРЕДИСТОРИЯ

Индонезийски учени са открили изолирана общност от пигмеи, обитаваща остров Флорес, където наскоро бяха намерени останки от праисторически лилипути, съобщава "Kompas daily". Племето било намерено по време на експедиция, проведена в периода 18 - 24 април 2005 г. Антрополозите се натъкнали на тайнствените хобити в Рампапаса, само на километър от селцето Лианг Буа, където австралийските учени Майк Морууд и Питър Браун намериха останките на т.нар. Homo floresiensis.

Биологът Коешарджоно твърди, че антропологичната експедиция открила пигмейско селище, обитавано поне от седемдесет и седем фамилии. Теуку Якоб, професор от университета "*Гаджах Мада*" и ръководител на изследователския екип, констатирал, че 80 процента от жителите на колонията са с необичайно нисък ръст. Повечето от тях са възрастни мъже с височина под 145 см, а жените не надхвърляли 135 см.

През 2003 г. на дълбочина 5,9 м в пещерата Лиан Буа на остров Флорес бяха открити останки от седем миниатюрни човекоподобни същества с ръст на тригодишни деца и мозък с размерите на грейпфрут. Оказа се, че еднометровите хуманоиди, обитавали Индонезия още преди 94000 години, са живеели в организирани общества и умеели да изработват каменни сечива, брадви и секири, с които ловували праисторически слонове (стегодони), гигантски костенурки, гризачи и комодски варани.

Експерти определиха Homo floresiensis за "*най-забележителното откритие в историята на палеоантропологията*". Според една от хипотезите Homo floresiensis е мутирал наследник на хомо еректус, дебаркирал на остров Флорес още преди 850000 години. Друга хипотеза гласи, че индонезийските лилипути са изцяло нов вид екзотична "*издънка*" в родословното дърво на човека. Антрополози допускат, че мъничките хобити, чийто произход остава загадка, са съжителствали с хомо сапиенс поне 30000 години. Следите от най-дребния човешки вид изчезват в слой от вулканична пепел отпреди 12000 години.

Съвременните жители на Флорес все още пазят спомени за митична раса от малки човечета. Наричали ги ебу гого - "*всеядните*". Това били силно окосмени същества с ръст около метър, големи, стърчащи уши и издути като гърнета кореми, които се придвижвали със странно клатушкане. Общували помежду си с неразбираемо "*мърморене*".

Индонезийците от Флорес настояват, че мистериозните джуджета все още обитавали острова само преди столетие. Някои от откривателите на Homo floresiensis също се усъмнили, че **бедствието отпреди 12000 години почти е унищожило безвъзвратно причудливите същества от света на приказките. Един от железните аргументи доказващи това, е съществуването на малобройна общност от туземци, запазили непроменени бита и културата си "*от времената на каменната ера на Андаманските и Никобарски острови в Индийския океан*".**

Проучването на митохондриалната ДНК на съвременните пигмеи от Рампапаса и сравняването ѝ с фрагменти от тази на откритите наблизо останки от Homo floresiensis ще разреши окончателно спора дали днешните лилипути от остров Флорес са преки наследници или оцелели представители на легендарните хобити.

Още преди десетилетия в скандалната си книга "*Забранената археология*" американецът Майкъл Кремо обърна внимание на обстоятелството, че останки от съвременен човек са намирани в пластове, синхронни по време или предшестващи с милиони години епохите, в които са живели най-примитивните предшественици на човека.

Кремо твърди, че хомо сапиенс е всъщност предшественик, а впоследствие "*съсед*", а не "*роднина*" на мнимите си маймуноподобни предци и е съжителствал (до наши дни) заедно с много други странни и екзотични същества (джуджета и великани), които познаваме от народния фолклор. Той е убеден, че събраните доказателства за успоредното (едновременно) съществуване на видовете ще реабилитират считаните за плод на въображението древни митове и предания.

Мистерии и цивилизации. С., май 2005. бр.18, с.5-6.

ИЗНАЧАЛНИТЕ ХОРА В ЗОРАТА НА ИСТОРИЯТА

Безспорно е доказателството,че човекът не е произлязъл от маймуната, а на ред с това и фактът, че човекът и човекоподобните маймуни - шимпанзета и горили, имат общи прародители. Според ДНК хоминидите са се отделили от съвременните човекоподобни маймуни преди 6 - 8 милиона години.

Общите прародители на днешните човекоподобни маймуни и хората са се появили преди 35 милиона години, когато Земята е била населена от приматите (човекоподобни, маймуни и лемури), обитаващи африканските гори през миоцена в продължение на милиони години.

В периода 10 млн. г. пр.н.е. - 5 млн. г. пр.н.е. е настъпило понижаване на температурите и горите започнали да отстъпват място на открита савана. Маймуноподобните същества, оставайки с все по-малки площи за обитаване, живеели заедно с размножаващите се прародители на днешните маймуни. Те били приспособени за живот по дърветата и ги прогонили от джунглата. Пропъдени от своята горска среда много от техните видове изчезнали, а една малка част оцелели и постепенно се приспособили към новите условия.

Изкопаните фосили при археологическите експедиции говорят красноречиво за посоката на адаптацията. Намереният през този век и реконструиран череп в Чад, наречен "*Тумай*", дава възможност на съвременния човек за повече познания за древните си предци. Този череп е с плоско и безносо лице на човекоподобна маймуна, с високо чело и с мозък колкото на шимпанзе. За разлика от човекоподобните маймуни Тумай се е придвижвал на два крака. С това се опровергава теорията за произхода на човека от маймуната и за постепенното изправяне на човека в хода на еволюционното му развитие, което досега се представяше чрез илюстрации в учебниците.

Няма исторически сведения за "приведено" същество ходило ту на два, ту на четири крака, които ни се внушават от рисунките в учебниците. Внушенията за неандерталците като наши прародители също не отговарят на истината, защото ние, съвременните хора и те - неандерталците, сме с един и същи прародител Хомо еректус. Това е доказателство, което се потвърждава още и с факта, че и в съвременните условия, както и в други периоди от човешкото развитие, успоредно с представителите на нашия род съществуват и хора с по-различен физически

вид и цивилизации от нас - например малките хора, хора бродещи все още в саваната на Африка и препитаващи се с лов намерени хора на около 150 хиляди години в пустинята Калахари.

Съществуването на даден вид във Вселената, включително и на Земята, и неговата степен на развитие зависят от участието му в общо планетарното развитие и в баланса "*природа - човек - общество*", както и адаптацията му към създаване условия на живот в резултат на човешката дейност. Различната степен на адаптация и стремежът за промяна довеждат и до различна степен на развитие на съответния индивид.

Движенията при "приведено ходене" са характерни за походката на маймуните шимпанзета и горили, но не и за човека. Шимпанзетата, макар и да живеят основно на Земята, са в състояние да се катерят по дърветата, като някои от тях се опитват да вървят и на два крака.

Вървежът на два крака е онова решаващо предимство на приматите, от които сме еволюирали. Този вървеж дава възможност за намиране на храна и пренасянето й на безопасно място, ползвайки за тази цел освободените горни крайници. Изправената стъпка и ходенето на два крака дават възможност за по-бързо придвижване с по малко разход на енергия.

Когато свързването на черепа с гръбнака е в задната му част, тогава, според палеоантрополозите, той е на същество движещо се на 4 крака. Ако тази точка на свързване е по-напред, тогава съществото държи главата си върху изправен гръбначен стълб, възможно само при придвижване на 2 крака. Именно това отличава хората от човекоподобните маймуни и други примати още от най-дълбока древност.

Промените в костите на краката, забелязани при австралопитеците, е част от продължителен процес, важен фактор при избора на придвижване според особеностите на ландшафта.

Когато през 1979 г. се откриват отпечатъци върху вулканична пепел в някогашна мина в Северна Танзания отпреди 3.6 милиона години, това предизвикало същинска сензация. **Тези стъпки в района на Летоли - Танзания, имат форма на човешко (не на човекоподобна маймуна) стъпало, което повечето прилича по форма на човешката длан.** Въпреки че могат да вървят и на два крака, човекоподобните маймуни оставят друг вид следи. Характерното за тях е, че при придвижване имат полюшване и при всяка тяхна крачка стъпалото им се приплъзва.

Именно протриването на сухожилието при ходене на два крака предизвиква с цел предотвратяването му видоизменение на кост-

та. Микроскопични детайли върху костите позволяват реконструкция на разположението и размера на мускулатурата.

Намерените при изследванията на хълмовете в Тутей - Кения фосили от 6 млн. г. пр.н.е. очертават вида, в който предците ни се отделят от родословното дърво на човекоподобните маймуни. Малка вдлъбнатина в костите позволява за установяването на произхода на човека.

При ранните хоминиди горната част на тялото е била доста силна, за да се катерят, увисват и удържат цялото си тяло по дърветата. При по-късните представители на този вид тазът и костите на долните крайници имат естествен бипедализъм, т.е. възможността да пренасят тежестта на тялото си от единия върху другия крак при изправения вървеж.

Изправеният човек (хомо еректус) продължително време през палеолита съществува успоредно със съвременния вид хомо сапиенс. Черепът му бил подобен на този на съвременния човек, но с по-малък мозък. От намерения череп на остров Ява се доказват способностите на този човешки вид да решава сложни мисловни процеси и да общува помежду си.

Чрез генетични изследвания съвременни учени потвърждават твърденията на палеоантрополозите, че родословното дърво на човека върви в права линия. То има много разклонения, от които произхожда и съвременният вид човек.

Въпреки, че няма данни за целенасочен строеж на жилища и използването на огъня от предците на съвременника, според определението на сегашната наука човек от каменната ера, то самото му съществуване в продължение на милиони години в условията на саваната и пещерите не говори категорично за липса на култура и цивилизованост.

Това, че съвременниците все още не са достигнали до необходимата степен на възстановяване паметта за древните предци, не ни дава основание да описваме предците като изостанали, примитивни, с липса на духовна култура, без изкуство и погребални ритуали хора номади. Непроменящите се пещерни, жилищни условия за милиони години дало възможност на предците да живеят по начин без необходимост от повече храна и миграции, и от адаптиране към други климатични условия. По-нататъшните широкомащабни изследвания и открития на съвременния човек ще потвърдят или отрекат това категорично мнение на днешната наука.

Основата на интердисциплинарния подход на изследователи и научни работници от целия свят показва, че кандидатите за "*прародител*" все повече се увеличават. Такъв е случаят с Родезийс-

кия човек от равнините в Южна Африка до еволюцията му в хомо сапиенс от преди 160 хиляди години, което се съди и по черепа му. Този човек бил с по-сводесто чело и достатъчно място за побиране на нарастващия мозък. Преди 115 хиляди години той достигнал Близкия изток, а след това той се разселва в Африка, Азия, Южна Европа, дори в Австралия, въпреки че там не са открити неоспорими доказателства за присъствието на другия вид хомо еректус.

Известни са повече от 20 липсващи видове, способстващи пряко или косвено за появата на съвременния човек, откакто клонът на хоминидите се отделил от тези на най-близките ни родственици - шимпанзетата. Преходът към новия съвременен вид от хиперпраисторическия човек е започнал преди повече от 2.5 млн. години, като от този период австралопитеците, населяващи горите на Африка еволюирали в различни посоки. Наличието на Балканите на най-ранни поселения от хора е доказателство за непрекъснатия процес на адаптация и развитие на човека, достигнал до съвременния си вид.

В науката праисторическият примат, ходещ на два крака, е известен с името ардипитек, а **смятаният сега за наш прародител, след откриването на скелет, познат под името Люси - австралопитек, живял и се развивал успоредно с хомо еректус и други човешки видове, които не само, че съществували заедно, но и водели битки помежду си, въздействали и взаимодействали помежду си.**

Досега не е изяснено съвсем ясно какво се е получило при срещата между тези два вида хоминиди, поради липсата на останки, доказващи това.

Първите индивиди представители на нашия човешки род, са били разпознати в Източна Африка на възраст от преди 2 милиона години, които след това се появяват на Балканите. Обсъжданията на генетиците по достоверността на археологическите находки неминуемо ще доведат до потвърждаване на резултатите от изследванията с бета глобин, че имало кръстосване между съвременния и праисторически човек и, че появата на съвременния човек не е изолирано явление, а е брънка от цялостната перманентна верига на развитието на човека от появата му до днешни дни.

Дайджест, Р. Истината за историята. С., 2007, с.10-19.

СЪВМЕСТНО СЪЩЕСТВУВАНЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ИНДИВИДИ С РАЗЛИЧНА СТЕПЕН НА БИТОВО, КУЛТУРНО И ЦИВИЛИЗАЦИОННО РАЗВИТИЕ ПРЕЗ ПРАИСТОРИЧЕСКИТЕ ЕПОХИ

Въпреки научните доказателства за изчезването на другите видове хора както и хомо еректус, генетичните следи на азийския и европейски еректус все още са предмет на изисквания и спорове. В края на XX век е изяснено, че хомо еректус не е изтекъл с появата на хомо сапиенс, а се е оттеглил в по-трудно достъпни райони на континента. Определянето на възрастта на биволските зъби от утаечен скален пласт на остров Ява показва, че възрастта на намерените човешки останки там е до 53 хиляди години. Оттеглянето на хомо еректус по слабо достъпните райони е в резултат на глобални катаклизми, довели до конфликти между различните видове от нашия общ род. Другата част от човешкия род живеят в пещери.

Първите разумни хора са живеели на Балканите още преди 1.6 - 1.8 млн. години, главно поради благоприятните условия на живот. Дори в най-студените периоди на ледниците замръзналият подпочвен слой е преминал на юг от Дунав. **Намереният в пещера "*Козарника*" до Белоградчик зъб на представител на хомо сапиенс сочи това присъствие.** Събитията на Балканите като кръстопът между континентите и взаимен обмен между тях са били по-древни и значими от тези в Западна Европа.[1]

Появата на ранните сапиенс, смяната на популацията на неандерталеца с тази на съвременните хора, както и промяната на техниката на изработване на нови, по-съвременни кремъчни оръдия на труда, безспорно е поява на носители на нова култура, но не е доказателство за изчезването на видовете древни хора. Няколко по-крупни открития от последните години говорят ясно за това, че различните видове хора, с различна степен на култура и цивилизация, при различни условия на живот в определени части на Земята, съществуват едновременно както като отделни индивиди, така също и в образуваните от тях общности.

Широко известно е в историята съществуването на хора гиганти преди и след потопа от 5508 г. пр.н.е. в различни краища на планетата Земя, включително и по нашите земи. Характерен пример са останките от "*Дългите гробове*" край с. Люлин - област Ямбол, в съседен на Бакаджика район, при селата Дражево, Могила и Кабиле, в района на Западните Родопи, в гр. Банско, в с. Теполича - Петричко.

На преден план сега излиза въпросът и за древните хора лилипути - пигмеи. Тяхна изолирана племенна общност е открита от индонезийски учени на остров Флорес по време на експедиция през м. април 2005 г.[2]

Тези и редица други открития доказват, че едновременното съществуване на различни видове на човешкия род на планетата Земя, не е мит, а реалност, включително и в наши дни.[3]

---

1. Национал географик. Балканският маршут. С., март 2006. с.60.

2. Мистерии и цивилизации. С., май 2005. бр.18, с.5.

3. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. С. 2007. с.54.

ПЪРВИТЕ ОБЩНОСТИ, КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Не са малко на брой уникалните доказателства за първи организирани общности, култури и цивилизации в земите на Северното полукълбо и в най-северните части на Южното полукълбо.

Най-ранни находки за човешки поселения в нашите земи са от времето на втората половина на предпоследния космически (астрономичен) цикъл - началната фаза на Старокаменната епоха първолита (палеолит). Това са поселенията в местностите "Наклата" при Никопол и "Писаните камъни" при Свищов[1].

В тези местности са намерени оръдия на труда на заселници от 220 хил. г. пр.н.е. Такива оръдия на труда са намерени и в земите покрай р. Дунав (в дълбока древност Итил) между днешните Тутракан и Силистра, но доказателства за поселения не са открити.

Това е ранната старокаменна епоха. Тази епоха по писмените източници на вавилонския историк - жрец Бероз е времето на владетелите на Шумер (древна Мизопотамия) в продължение на 221 хил. г. Тези владетели са предците ни - именци (мизи и сапеи). Тези наши родоначалници - мизите, водят началото си от древните северни земи от 432 хил. г.пр.н.е. още от началото на астрономическия цикъл. Убедително доказателство за властването им над Мизопотамия са списъците на шумерските и асирийски царе. Те са същите наши предци, които преди повече от 220 хил. г. се появяват край Никопол, Свищов и други места в продължение течението на р. Дунав към Черно море.

Конкретни и убедителни са доказателствата за присъствието на именци и синди по нашите земи в периода 53 хил. г. пр.н.е. - 33 хил. г. пр.н.е. Преки доказателства за това дава акад. Йордан Иванов. Той посочва тяхното присъствие в земите по поречието на р. Итил (днешен Дунав) и наличието на конфедеративно родовоплеменно тяхно обединение по нашите земи[2].

Анализът на доказателствата на акад. Йордан Иванов и акад. Сергей Иванов[3] доизясняват и обогатяват с нови факти посоченото в древнобългарския летопис "Джагфар тарихи"[4]. Според Кул Гали, в 33 хил. пр.н.е. именците са населявали земите на Голям (Мала Азия) и Малък (Балканите) Рум, а арийте Волго-Уралския регион още през 33 хил. пр.н.е.

Редица древни писмени източници на немалък брой автори - изследователи, научни работници и други специалисти от различни науки сочат, че в периода на четвъртия астрономически цикъл,

започнал през 452 хил. г. пр.н.е., се появяват първите хора със способности, светоглед, познания, запожби и дейности, равностойни на съвременните хора.

Не случайно тяхното име е именци (първи). Родоначалник им е мизиецът Зиези (Зевс на гръцки).

Около средата на този цикъл - 250 - 200 хил. г. пр.н.е., поради благоприятния климат, тези наши най-древни предци трайно населяват широки области от Балканите, Мала Азия, Близкия изток, северните части на континентите Африка и Америка и преди всичко земите на континента Лемурия в Индийския океан.

В статията си "Пет кръвни братя" в. "Нюзуик", в броя си от края на м. декември 1978 година съобщава:

"*Американски учени са открили гените на жената, дала живота на човешкия род. Тази "Ева" "... изглеждала така: Чернокоса, тъмнокожа жена, която броди по саваната да търси храна ... те откриха, че неговата ДНК* (дезоксирибонуклеинова киселина, б.а.) *носи информация за родовото дърво, тъй като това се наследява от майката ... Именно по този начин е определено, че първата жена е живяла преди 200,000 години* (по ДНК между 140000 и 290000 г.) ..."[5]

Изследванията на полк. Джеймс Чърчуърд в земите на древния континент Му също сочат 200000 годишно присъствие на човека. В книгата му "Изгубеният континент Му"[6] четем:

"*Някога в историята на Земята е имало един голям континент в Тихия океан на мястото, където сега откриваме само вода и групи от малки острови ... свещеното име било Му ... човекът се появил на Земята в тази страна*".

Авторът обяснява, че благоприятни условия за развитие на човека се появяват в края на миоцена и началото на плиоцена, времето преди образуването на големите газови пояси под този континент, много преди издигането на планините и последния ледников период. Чърчуърд сочи данни за появяването на човека около 200 хиляди години преди Новата ера. Тези данни се базират преди всичко на текстовете от Свещените писания на Родината (Му), които били пренесени от наакаите (светите братя) в колониите на Му по целия свят преда около 70000 години[7]:

"*Има останки от високо цивилизовани хора в Северна Америка, които датират от периода на терциера и предхождат ледниковия период с десетки хиляди години.*"[8]

По-нататък той сочи:

"*Разполагаме с категорични доказателства, че през втората част на Терциера и преди геоложкия ледников период цялата западна част на Северна Америка е била с високо развити цивилизовани народи. Стотици скални писмени паметници, потвърдени от много легенди, също разказват, че тези първи цивилизации в Северна Америка произхождали от една страна ... на запад от Америка, отвъд хоризонта на голямата вода.*"

Груби каменни оръдия и сечива са човешките следи от старокаменната епоха първолит (палеолит). От гръцките думи "полайос" (стар) и "литос" (камък) според нас - първолит - старокаменна или изначално каменна е произлязло името на тази най-древна епоха в човешкото развитие.

Най-ранните открити сечива са на възраст от 2.5 млн. г. Те са от периода, по времето на който се овладява огъня и се заражда общество с човешка реч. Започнало разселение на хоминиди (хора) към Азия и Южна Америка. Не случайно именно в България, в пещерата "Козарника" край град Белоградчик, се намират следи от преди 1 млн. и 400 хил. г., а според бившия директор на Института по археология при БАН проф. Васил Николов, следи от човешко присъствие по нашите земи се намират и от преди 1 млн. и 600 хил. г., откъдето започва и разселването им в другите земи на съвременна Европа.

Според учени, от около 300 - 350 хил. г. се появява Хомо Сапиенс - неандерталец. Що се отнася до именците Хор (мизи, шатеи, сапеи/ шопи), данните говорят за тяхната поява отпреди не по-малко от 432 хил. г. пр.н.е. Следи от находки именно от тези наши предци са намерени по нашите земи по поречието на древната река Итил от преди 200 - 220 хил. г. пр.н.е.

Хората с основно средство за прехрана - ловът, започнали да се обличат с кожени облекла и да носят украшения.

Според историците ранният палеолит (първолит) започнал преди 2 млн. и 600 хил.г., времето от което произлизат и намерените находки от оръдия на труда. През тези 26000 века Земята е обхващана от няколко ледникови епохи, през които се променя пейзажът и са изчезнали много видове растения и животни.

Най-важната промяна през тази епоха е антропогенезата - процес, при който се достига до появата на Хомо Сапиенс, търсил подслон в пещерите.[9] Това се потвърждава от откритите находки не само в "Козарника", но и в други пещери от епохата на ранния първолит.

Препитавайки се с лов на животни, със събиране на диви плодове, гъби, яйца и други, ранните хора натрупвали познания за тези видове дейност, за която повече сведения имаме за живелите в Северна, отколкото за тези в Северозападна България.

За съвременните европейски народи и учени познанията за

предпалеолитната (предпърволитна) епоха, както и за самата старокаменна епоха, са минимални. До края на XX век на вниманието на българската и европейска общност и на научните работници не стояха доказателствата за първите хора - именците и синдите, чието присъствие в почти цялото Северно земно полукълбо е белязало ранния палеолит и особено времето от последния астрономичен цикъл. Загубата на паметта на човека за древността му като последица от наложилите се от природно - икономическите закони и условия, промени в начина му на живот, са в резултат на нарушаване баланса на взаимодействието на човека и неговото общество с природата.[10]

Възстановяването на загубената памет е на принципа на възстановяването на същата за детството на човека при достигната определена възраст в неговия живот. Това се отнася и за паметта на човечеството, което при достигане на определена зряла възраст, след понасяне на последствията в негативните или положителните промени в условията на развитие, започва последователно възстановяване на паметта за живота и дейността и за цялостния процес на историческото му развитие от най-ранната към по-късната му възраст. Но това възстановяване настъпва и е резултат на дългогодишен при отделния индивид и многовековен при обществото труд на хората със задълбочено познание и разширен хоризонт на това познание, на базата на готовността им за задълбочени проучвания и изследвания на историческото ни развитие. Това трябва да се прави непременно в съзвучие и с цялостното изучаване на природата и обществото и на процесите и явленията, предизвикани от взаимодействията им в рамките на цялата Вселена.

Не случайно за съвременника най-подредени са познанията за живота на древния континент, обитаван от човека - континента Му (Лемурия), за историята, културата и цивилизацията на племената и народите по неговите земи, което е пряко доказателство за възстановяване паметта на съвременния човек за предците му от найдълбоката му, изначална древност (детството му). Все още обаче възрастта на съвременното човечество не е достигнала необходимата степен след последните крупни природни катаклизми, за да може да възстанови напълно паметта си за още по-древни периоди от своето развитие в цялост на астрономичния цикъл и поетапно до съвременността.

Възстановяване паметта на човечеството за неговата древност е общочовешки, преди всичко общовселенски закон, който гласи: "**С нарастването възрастта на човека и човешкото общество, след природно - климатичен катаклизъм или природно бедствие, довело до резки промени в начина им на живот, при достигане на зрялата им възраст, поетапно се възстановява паметта им за ранното им минало (детство) - последователно, до възможно най-близки времена от развитието им, съответствуващо но общовселенския баланс природа - човек - общество.**"

Тази изходна постановка ни дава възможност по-добре да изучаваме и си спомним по-задълбочено за "забравена история" и възстановяването й като птицата феникс, както се изразяват много често интелектуалците - поети и писатели. Най-много доказателства за историческото развитие на древните ни предци дако - мизийци през ранния период и за тези от тях, които са с родоначалник Синд. Те са етиопи (мизи) и синдийците ура - ари, които живеели на континента Лемурия през ранния период (250 хил. г. пр.н.е. - 100 хил. г. пр.н.е.) на Старокаменната епоха и през средния й период (100 хил. г. пр.н.е. - 40 хил. г. пр.н.е.). Това се дължи главно на две причини:

1. Разширен обхват на изследванията на тези територии през XX и началото на XXI век.

2. Начинът, причините, видът и формите на промените в земната кора дали възможност строителните и други паметници от съответната епоха в по-голямата си част да останат над нивото или малко под нивото на съвременния пласт на земната кора.

Геоложки данни, праисторически руини и писмени документи от други цивилизации говорят за създаването на културата по тези земи от древните лемурийци. Всички те говорят за древен светоглед, с най-посветени в него предци - жреците, които играели огромна роля в управлението на вече формирани древни държавни формирования.

Континентът Лемурия бил в центъра на символите от намерените плочки от свещените писания в Индия и Бирма в древния летопис "Рамаяна", написан от историка мъдрец Балмики под диктовката на Нарана - свещеник в риши храма в Айдохия и ръкописа "Троано" от Британския музей (древна маянска книга от Юкатан).

От всички тях личи наличието на такъв народ, култура и цивилизация. Летописът от Лхаса и стотици други летописи от Египет, Мексико и скалните надписи в западните щати на САЩ, както и съществуващите руини, и символите, които ги украсяват, явно говорят за всичко това.

Тези символи и обичаи на древните ни предци са разпространени и в Египет, Бирма, Индия, Япония, Китай, островите в Южно море, Централна и Южна Америка и сред някои от индиан-

ските племена в Северна Америка, както и други центрове на древни цивилизации

Този континент, прострял се на повече от 9 хил. кв. км от изток на запад и 5 хил. и 400 км от север на юг, състоящ се от 3 района суша, разделени помежду си от тесни канали и морета, осеяни с хълмисти местности, започва от Хаваната и достига далеч на юг, с граница между линията между Великденския остров и остров Фиджи.

Империята, състояща се от десет племена, начело с крал, носещ титлата "Ра", като първожрец и император носел името Ра Му (Рама). Тази империя получила името "Империя на слънцето".

Господстващата раса в Му била бялата раса на изключително красиви хора с големи тъмни очи и права черна коса. Представителите на другите раси с жълта, кафява и черна кожа не били господари. Жителите на Му били изкусни мореплаватели и обикаляли света "*от източните до западните океани и от северните до южните морета*".

Те, жителите на Му, издигали огромни паметници от монолити и големи храмове и дворци от камък. В старата Лемурия процъфтявали 7 града като средища на религията, науката и културата. Империята имала свои колонии.

Крупен природен катаклизъм от вулкани и Потоп сложил край на страната, на нейната история, култура и цивилизация. Континентът потънал по геоложки причини.

Останали само малки острови, като островите в Южно море. Много малко от 64-те милиона жители успели да оцелеят, съгласно текстовете на ръкописите от Троано. Оцелелите живи изпаднали в ниска степен на дивачество и канибализъм. От съзнанието им било заличено напълно някогашното им величие така, както вълните на морето унищожили техните родственици.

Древните синдийци (по-късните уйгури и ургури - арии) още през 50 хил. г. пр.н е. били силно просветени и цивилизовани. Още Фредерик Обрайън открил, че местните жители на полинезийските острови са с произход от бялата раса.

Според летописите хората от Му колонизирали Мексико и централна Америка. По-късно те били прогонени от тези земи от друга бяла раса с по-мургав цвят на кожата - брюнети. Белокожите хора - карите, отплували със своите кораби в северната част на Европа - Скандинавия, а по-късно преминали при своите братя - туранците (иделци) край Волга и Кама. Те участвали в гражданската война в Идел.

По долините на Мексико, Централна Америка и Атлантида чернокосата раса вече била поселявала преди да дойде в тези земи и Европа, Мала Азия и Северна Америка.

За по-голямата продължителност на престоя на именците и синдите в Му говори текстът на Чърчуърд в книгата му "Изчезналият континент Му"[11], че: "*Още преди 70 хиляди години обикновеният кръст се появява в свещените писания като символ*".

Оцелелите късчета суша - полинезийски и други острови са свързваща брънка (връзка) на цивилизациите от праисторически времена на Южна и Източна Азия (лемурийско - синдийските), от които се поражда цивилизацията на Америка (Маянската). Предците на днешните полинезийци, които водят първобитен начин живот, са били център на цивилизацията. Валмики в книгата си "Рамаяна"[12] ни съобщава за маите като мощни мореплаватели:

"*... А тъй като били изкусни архитекти, построили били градове и дворци.*"

По много от пръснатите острови в Тихия океан, в който тогава потъва древна Лемурия, сега има останки от велика цивилизация - големи каменни храмове гигантски каменни стени, канали, обработени монолити и статуи, павирани пътища, както на нито един сегашен континент. Те са строени и са съществували цяла епоха преди нас.

Най-известните между тях са 555-те огромни каменни статуи на Великденския остров, заедно с каменоломните и недовършените такива в тях. От много бройните плочки, отразяващи историята на този остров, са запазени само 7. Подобни на останките на Великденския остров има и на остров Монтия, на първия между които е каменната арка от 2 колони, всяка от които е от по 70 тона и свързани помежду си с трета колона, която тежи 25 тона. Високи пирамиди от камък са открити на Гълбъртовите и Маршалски острови, но най-големи и богати са останките на остров Поноке - храм, висок 90 метра, широк 18 м, с пирамидална камера в двора, на остров Суолац, Косрае (Кусае, Леле Кингомал, Гуам, Соломоновите, Мариански, Лордоне и остров Хаваи, както и на Мрисизките острови с крупни руини.

Според индийските летописи Древна Индия (Декан) в централната си част била колонизирана от бялата раса на маите, дошли от Бирма и родината им била на юг от Бирма. Подобни летописи за тези строители от бялата раса има заедно с предания в Мексико, Централна Америка и Египет.

На територията на Нова Зеландия са намерени три обекта с рисунка на Слънцето (числото 3 - символ на Му).

Най-интересна е полинезийската космогония, типична за хората от древността. Информацията за дейността на древните ни

предци от Старокаменната и особено от средния й период (100 хил. г. пр.н.е. - 40 хил. г. пр.н.е.) ни сочат кога и защо са се зародили първите им религиозни вярвания. Опитвайки се да си изясни думи като "безкраен", "вечен" и други, човекът от тази древност се опитвал да проучи смисъла им. Първите представи за себе си той свързвал с произхода си от идеално свръхчовешко същество с вечна душа, която не умира и живее в рая. Това свръхсъщество имало много атрибути и човекът започнал да го изобразява със символи.

Най-примитивни от тези символи били линиите и правилните геометрични фигури, които, от малко на брой в началото, в течение на времето, до епохата на египтяните, станали толкова много на брой и осъвременени, че даже повечето от мъдреците едва разбирали само част от тях. Те се използвали от всички религиозни учения, включително създаденото монотеистично към култа на Озирис от Мойсей. Учението на Христос било излагано чрез фразеологични символи притчи. Но до това време трябвало да се измине дълъг път на писмено изобразяване на символите чрез йератичните знаци в Свещените писания.

Древните именци - лемурийци не изобразявали със символи видимото, а невидими обекти и значенията, които те символизирали в ума им. Така сега християните символизират Христос с кръста.

Десетки хиляди години са изминали от времето, когато древните научили, че безкрайността се изразява с кръг (най-древния символ), до момента, когато започнали да ползват и разбират космологичните диаграми.

Първата човешка религия на култ към великото, безгранично и неговия творец е с много атрибути, на които древните приписвали различни символи. Слънцето като символ на безграничното е било изобразявано, защото е най-мощният обект в полезрението на човека. Негови изображения са намерени и в Полинезия, и в Египет, Вавилон, Перу, във всички земи и страни като универсален символ. Древният човек започнал да вярва в символите и в същността, реалността, в материалността на обектите и понятията, които те изразявали.

С налагането на кръга като символ древният човек започнал да вярва в безкрайността на Вселената и живота. По-късно бил наложен като символ равностранният триъгълник, символизиращ Небето, там където е всемогъщият творец - Бог, а след това за символ на Земята се наложил квадратът. Като универсален символ в надписите на индуси, халдеи, инки, киче и други народи бил Тау - буквата "Т". Появата на символите, включително и на майстора - зидар, е

начало на масонството и то не в Египет, а в Лемурия.

Чрез разчитането плочките на наакаите, намерени в Индия и друга, намерена в Тибет, се разбира, че човекът се появил на Земята в страната Му преди 200 хил. г.[13]

От уйгурите - предци на арии и китайците (хинци) последните взимат знака на равностранния триъгълник, който по-късно при Конфуций заменят с ипсилона, който наричали "*великият предел*". Като символи древните използвали най-често колоните - свещени символи, намерени в доста древни мексикански градове, а по-късно и крилати кръгове.

Първата книга, написана от човека преди повече от 33 хил. г. пр.н.е. била космогоничната диаграма на Лемурия. Всички древни народи - маите на Юкатан, нагамаите от Индия, вавилонците, асирийците, египтяните и индианците пуебло от Северна Америка, всичките те, с изключение на пуебло, добавили фигури и дагми. При египтяните този древен символ на лемурийците бил преиначен, като първо измислили ореола, а след това и фигура около картина, изобразяваща появяването на човека в Лемурия. Тези фигури не били идоли, а символи. С фигура, застанала в морето, наречена "*Майка на живота*", изобразявали появата на живота. Като символ на първия човек при лемурийци и други именци и кари бил еленът. Този символ се зародил десетки години преди появяването на предците ни в Египет, потвърждаващ библейските учения. Сред символите на древните се открояват тези на Седемглавата змия, както и на бръмбара скарабей, който при египтяните бил символ на твореца.

С изобразяването на древните символи се преминава към картинно изобразяване в храмовете, върху скали и върху специално изработени за целта каменни паметници - колони.

---

1. История на България. том 1. с.42-45. БАН. С.,1979.
2. Зографова, А. и Манова, Т. Боянският маг Йордан Иванов. с.264-265. С., 2004.
3. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. с.17-24. МАБИК. С., 2007.
4. Иман. Б..Джагфар Тарихи: древнобългарски летопис. с.270-283. С., Кама, 2005.
5. Мутафчиев, Кр. За произхода на Хомо Сапиенс. Част І. Гутаранов. С.,1998.
6. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. с.386. Шамбала. С., 2007.
7. Пак там. с.103., с.239.
8. Пак там.с.267.
9. Делев, П. и Големанов. Н.Първите хора по българските земи. с.8. Труд. С., 2007.
10. Иванов. С. А. Предисторически култури и цивилизации. с.80-81. МАБИК. С., 2007.
11. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. с.83. Шамбала. С., 2007.
12. Балмики. Рамаяна.
13. Чърчуърд, Дж. Изгубеният континент Му. Шамбала. с.181. С., 2007.

ДРЕВНОБЪЛГАРСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ В ЗЕМИТЕ НА КОНТИНЕНТИТЕ АМЕРИКА И АЗИЯ

Чрез писмените документи, които са оставили след себе си древните лемурийци, те са показали с абсолютна точност географското местоположение на континента Му и разселването от него по други части на света. На базата на свещените писания на жреците от Лемурия от преди 50 хиляди години, както и от археологически останки, се достига до извода, че в Северна Америка има следи от високо цивилизовани хора още от периода на терциера, предхождащ периода на последния Ледников период с десетки хиляди години.

В западните щати има следи от човешки същества, населявали страната преди обитателите на скалните жилища и днешните индианци. Историята на древния народ по тези земи е изписана с различни форми, в зависимост от епохата, в която е живял върху скалните блокове и стръмните скали, както и с хилядите писмени знаци по къщите им, включително символи йератични знаци и винетки. Всички тези знаци, заедно с археологическите находки, чертаят в пълнота историята на древните лемурийци.

Откритите останки (вкаменелости) на праисторически животни - динозаври от мезозоя и кости на мастодонти и други млекопитаещи от плейстоцена, особено в езерото в Орегон, добре характеризират обкръжаващата среда, в която са живеели лемурийците.

Скалните надписи сочат, че създателите им са дошли от Лемурия, че са тясно свързани с маите от Мексико и Централна Америка. Те са били с разновиден на маянския език. Скалата Голд Гълч, Бийти в Невада е използвана от древните като водач на пътниците и възпоменателна за Лемурия. Символите и другите писмени знаци сочат, че първите заселници в днешните земи на САЩ са основали първите си селища в югозападните им части. Техните селища били унищожени заедно с древните селища в Мексико, а селищата на следващите заселници - от катаклизъм при издигането на планините, когато се превърнали в пустиня плодородните земи на Колорадо, Аризона и Невада.

Тези древни заселници живели в скални жилища, оставили изключително богати скални рисунки, писменост и различни принадлежности и инструменти. Появяването на лемурийците в Америка било преди 10500 г. пр.н.е. Проучването на вкаменените гори на Аризона сочи, че тук древните лемурийци живеят преди 10 хил. г. пр.н.е.

Най-старите предания от всички пристигнали в Северна Америка лемурийски племена, са тези на индианците пуебло. Писмените знаци върху древни руини и сгради, скални рисунки, както и предания, говорят за древен, цивилизован народ, като най-богата е информацията за племената на хопите (шопи) и зуните (хони и хуни) - пуебло. Представители на тези две племена индианци живеят и сега в Мексико. Те са с най-древен родов корен именско - лемурийски. Хопите считат, че първите хора са деца на самия Бог, а не на символа му - Слънцето и са рожба на природата. Това те потвърждават с езотеричните значения на имената, които означават "*Тези първи деца на Бога били родителите на всички хора*".

За цивилизацията на първите пуебло, дошли в Америка, говорят високите им познания за геологическите промени в земната кора.Те предавали познанията си от баща на син в продължение на хиляди години като истинска история. Тези две племена писали еднакви символи и думи - пернатата змия Кетцалкоатл с племето на маите-киче, които са или от общата им прародина - Лемурия, или от факта, че след преселването им в Мексико живеели в непосредствена близост едни до други.

Едно от най-забележителните геологически открития, като доказателство за високоцивилизован човек, живял в Северна Америка, е намерено в щата Небразка (Охайо), още от времето на терциера. Величественото строителство на тези племена напомня на това в Ниневня и Тирос. Посоченият във всички рисунки символ на Лемурия, показва откъде са дошли те.

Едно от най-забележителните и ценни геоложки и археологически открития е на минералога от Мексико Уилям Нивън. То дава сведения за живота на праисторическия човек през терциера, хиляди години преди величествените вериги да издигнат високите си върхове. Наред с това, то дава указания за времето и начина на образуването на големите газови пояси, предизвикали издигането на планините, последвано от големи наводнения.

Неговото откритие сочи, че първоначалните заселници са от различни раси. Тези от бялата раса - маите, са господствали в Юкатан и вътрешните части на Централна Америка.

Нови открития на плочки с писменост от преди 35 - 40 хил. г. (найценни достижения на древните хора) са с две форми на писане: рисункови, съставени от символи и няколко уйгурско - маянски йероглифни изречения. Тази писменост е с произход от континента Му.

Наред с градовете, открити от Нивън от Мексико, пълни с останки от стари цивилизации са и земите на Юкатан, но те не са чак толкова древни. Юкатан и Централна Америка били една от пър-

вите колонии на Лемурия, която по-късно прераснала в империя страната Маякс. Най-древни развалини в тази част на света са останки от храмове, гробници и обществени сгради от камък частично или напълно покрити от пръст. Повечето от постройките са на повече от 15 хил. г., изградени по времето на династията Кан, която приключила съществуването си с кралица Моо, живяла през първото столетие на египетската история - 14 хил. г. пр.н.е.

Върху всички сгради, издигнати по време на династията Кан, била изваяна многократно емблемата им - пернатата змия. Това особено ярко личи върху постройките в Чичен Ица. Династията Кан била последният царствен род на маянските монарси в страната, от които последна управлявала кралицата Моо. С най-незначително влияние за развитието на цивилизацията в тези земи са ацтеките - завоеватели, а не строители. Действителните строители са толтеките (Толтек е маянска дума, значеща строител).

Преданието от Гватемала за русокосите хора - първи жители на Америка, е най-ясното от всички други, още повече, че столицата на Кетцал се намирала в Гватемала. То говори за бели хора, победени от хора с по-тъмна кожа, чийто вожд Кетцал не се подчинил и повел народа си извън тези земи, преди повече от 34 хил.г. В новата си родина Скандинавия тези бели хора станали велик народ.

Всички тези данни и доказателства сочат, че в далечно минало бялата раса господствала в Мексико и в Централна Америка и нейният последен вожд в тези земи е бил крал Кетцал, чието име носи птицата - национален символ на Гватемала.

Империята Маякс била съставена от 7 отделни племена с произход от Лемурия, говорещи маянски език. Всички крале и кралици от дванадесетте династии били от бялата раса. След голям природен катаклизъм оцелелите запазили познания за по-развитите си изкуство и наука.

Такава била съдбата на Уйгурската империя в Централна Азия (древна колония на Лемурия). От Потоп през 15700 г. пр.н.е. загинали всички хора в източната й част. Половината от западната й част се издигнала нагоре, образувайки Хималаите и други централноазиатски планини. Оцелелите хора си пробили път в различни посоки. Тези уйгури са предците на ариите.

Представителите на древната лемурийска цивилизация преминали в състояние на дивачество, поради природно- климатичните условия, въпреки че били по-високо развити от новите племена през новолита. Същото това се отнася и за именците от Големия (Мала Азия) и Малкия (Балканите) Рум, хоните от Далечния и Близък изток, синдите арии и мурдасите от Волго -Уралието и Далечния изток през средния и късен период на Старокаменната епоха (100 хил. г. пр.н.е. - 10 хил. г. пр.н.е.). Доказателства за това има в многобройните и от всякакъв характер писмени източници, между които "*Хон Китаб*" от Кул Гали, "*Джагфар Тарихи*", свод на българската древна летопис от 1680 г.[1] и редица други.

Особено цени са археологическите доказателства, групирано посочени в книгата "*Праистория и история на древните българи*"[2]. Рисунките от пещерата "*Шулгентан*" ("Коновая") в Башкирия, град Аркаим в Русия, градове и пирамиди от далечен Китай също са пряко доказателство за древния произход, история, култура и цивилизации на предците ни - именци и синдийци. Останките в редица пещери, главно в Северна България, най-известната сред които е "Бачо Киро" край Дряновския манастир, от късния и среден първолит, са явно доказателство за живелите в тях наши древни предци.

През ранния първолит (палеолит) са заселени пещерите "Козарника" край Белоградчик, "Темната дупка" край с. Карлуково, област Ловеч, "Деветашката" край с. Деветаки, област Ловеч.

Най-внушително е селището от средния първолит (палеолит) при с. Муселиево, област Плевен. По-древни са находките от поселения и оръдия на труда по протежение на земите край Дунав при Никопол, Свищов, между Тутракан и Силистра. Находките при Белослав, област Варна, с. Осеновец - Разград, Русе и м. Кременте край Батак са от средния първолит (палеолит). Заселени през средния и късен палеолит били и пещерите главно в старопланинската област - "Малката пещера" - Велико Търново, "Моровица" - с. Гложене, област Ловеч, "Самоилица II" - с. Кунино, "Пешкето" - с. Лиляче - област Враца, "Миризливка" - с. Орешец -обл. Видин, "Парника" - с. Бежаново и "Очилата" -с. Ъглен, област Ловеч, "Пещ" - с. Старо село, област Видин, "Васил Левски" и "Табашка" - област Ловеч, "Еменска" - област Велико Търново.

В края на средния първолит (палеолит) се появява и новият човек - Хомо сапиенс - кроманьонец. Изработен е лъкът и е опитомено кучето. Кроманьонци обитават пещери в Северна България и през късния първолит (40 хил. пр.н.е. - 10 хил. пр.н.е.). Те се препитавали с ловуването, включително и на 6-тонен космат мамут, пещерна мечка, достигаща до 3,5 метра.

Селища на древните ни предци през късния първолит (палеолит) има край Бакаджика и с. Люлин, област Ямбол, с. Мусалиево - област Плевен, с. Белослав - област Варна, кв. Бояна - София-град, с. Искра - община Първомай, област Пловдив, с. Осеновец - област Разград.

Около обитаваните пещери през този период са намерени останки от кости от мамути, елени, носорози, диви коне, мечки, от дребни животни, птици, риба, черупки от костенурки и миди. Край реките и морето също има останки и следи от бита на тогавашните хора. Техните сечива и оръжия са от камък, кост, рог и дърво, игли за шиене на кожени дрехи.

Две крупни природни бедствия - Космическата катастрофа и Потопът от 9570 г. пр.н.е. слагат край на прединдоевропейския човек, неговата история, култура и цивилизация. На историческата сцена на негово място се появяват наследниците му от мизолита - древните индоевропейци - мизите край Черно море в "Рая на земята" и синдите - арии в района на Волго - Уралието.

---

1. Гали, К. "Хон Китаб" от "Джагфар Тарихи". С., 2005.
1.1. Хоуп. М. Древната мъдрост на Атлантида. Мариам. С. 2000.
1.2. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. МАБИК. С., 2007.
1.3. Хапгуд, Ч. Карти на древните морски цивилизации. Бард. С., 2004.
1.4. Иванов, Й. Боянският маг. С., 2004.
1.5. Димитров, М. П. Древни български цивилизации. Тангра, С., 2000.
1.6. История на България. том I. БАН. С., 2004.
1.7. Мутафчиев, Кр. Хомо сапиенс за произхода на Хомо сапиенс. Част I. С., 1999.
2. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. МАБИК. С., 2007.

СЪВРЕМЕННИ ОТКРИТИЯ И ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРЕН АНАЛИЗ - ПРЯК ПЪТ ЗА ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА СТАРИТЕ ВЪЗГЛЕДИ ЗА ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ И ТЕХНИТЕ ОБЩНОСТИ И КУЛТУРИ

Най-новите изследвания опровергават напълно образа на човека - маймуна - неандерталеца. Изкривените познания с помощта и методите на изкуството, главно рисунките, ни представят тези наши предци като уродливи получовеци. Хърбърт Уелс в книгата си "*Истината за историята*" ги описва като носители на животинска свирепост "*свирепи зверове*". Снимки и илюстрации в музеи и книги в хода на изследванията на находките в Неандертал близо до Дюселдорф - Германия на праисторически хора сочат, че това същество не би могло да бъде роднина на съвременния човек.

Изследванията на останките на близо 500 неандерталци, включително и десетките почти изцяло запазени скелети, чрез извлечена от костите митохондриална ДНК, **категорично показват генетична връзка на тези със съвременните хора.**

Компютърна томография позволява да се надникне в костите на неандерталците и да се проследи развитието им през целия им живот.

Суровите климатични условия в Северна Европа, в които живеели, се отразило на тялото им, което било с по-къси крайници, за да съхрани топлината, по широки ноздри за максимално затопляне и овлажняване на сухия, студен въздух на тундрата. Зъбите, лицевите кости и главният мозък се развили по-бързо отколкото при съвременните хора.

По-силно развитите мускули показват, че те са пренасяли по-тежки товари - главно трупове на големи животни, на големи разстояния. Фрактурите по костите показват, че почти всички доживели до 25 години са получавали травми и наранени сухожилия по време на лов, в който участвали мъже и жени.

Останките на 9-годишно момче, открито в Узбекистан - Тешикташ, сочат, че по-голяма от средната вместимост на черепната кутия от тази на днешния човек отговаря на по-големия мозък при тях. От проучванията на черепната кутия, намерена в планината Кармел - Израел, се научава, че неандерталците имали склонност към словесно общуване. Разполагането им на местата за ловуване показва умението им да използват особеностите на ландшафта. Те подкарвали носорози, мамути и други по-големи животни към тесните клисури, където последните, падайки от скалите, загивали. След това остъргвали и обработвали кожата на тези животни, ползвайки я за облекло.

Тези предци са прединдоевропейци, идентифицирани в Ирак и Централна Азия и господствали през Каменната епоха, главно през ледниковите периоди 200 - 30 хил. г. пр.н.е. Техният свят бил студен и негостоприемен, а самите те не са били приспособен вид за суровите условия на Ледникова Европа. В определени периоди, за време повече от 10 хиляди години, делели територии с кроманьонците. Намерено дървено копие в гръдния кош на слон говори за храбростта на неандерталците, които не се загръщали в необработена кожа. Намерените шила за пробиване на дупки и ушиване на примитивни облекла, украшения от продупчени камъни и зъби, които те носели окачени на трева или кожени ленти, говорят ясно за техният бит и начин на съществуване.

Дивите животни в околността те следели от пещерите. Праисторически дънер, намерен в пещера близо до Мадрид сочи, че е бил близо до огнището и е служел за сядане. Неандерталците са живеели в пещерите, но някои от тях си правели дом под подслона на пещерите.

От реконструкцията на лицето личи, че те не са били полудиви, а умни и сръчни същества, които не се различават много от живеещите през същата епоха кроманьонци.

Съвременните наследници на първия хомо сапиенс бродят полуголи из най-горещия континент - Африка, с лъкове в ръка. Та не са променили много бита, традициите и вярванията на предците си. Известни са под името Куанг сан или бушмени. Специализирано изследване на тяхната култура направила експедиция с ръководител Ален Найт от Планинската лаборатория по антропологична генетика на Станджарския университет. За резултатите от наблюденията той пише:

"*Сан имат ДНК почти идентична с тези на първите хора. Те говорят и най-древния човешки език, в който съгласните са цъкащи и съскащи звуци. Езикът им е повече от уникален и им е завещан от античните им предшественици*". [1]

Шаман от племето Кун Сан от пустинята Калахари казва: [2]

"*Ние сме деца на каменния змей, създал света и всички живи твари*".

Генетическата връзка на бушмените с първите хора говори за това, че съвременните хора са с един и същ произход и са говорели езика на първите. Изследванията показали, че генетичният код при бушмените и различни африканци са различни. Когато през 1652 година на континента стъпват бели хора, те са около 30 млн. души, а сега са около 500 хил. души, защото са били системно избивани от колонизаторите. Пръснати са в Ботсуана, Намибия и

Южната част на континента. За да прочистят терена на диамантените мини, правителството на Ботсуана изпраща две трети от тях насилствено в резервата "*Централна Калахари*" в лагери, в които да живеят, но всъщност да боледуват, гладуват и проституират, за да оцелеят.

Фактът, че тези хора са с прародител отпреди 150 хил. г. се потвърждава и от извършените кръвни проби и анализи на изследване митохондрии (клетъчна енергетична фабрика), тяхната ДНК и У хромозоми носители на наследствени белези.

В пустинята Калахари бушмените са оставени на стотици километри от цивилизацията. Те живеят в семейства по около 60 души, начело със старейшина, на който всички се подчиняват безпрекословно. Всички са полигамни и при желание споделят живота си с повече от един партньор.В семействата има равноправие между мъжете и жените.

За най-добра жена бушмените считат тази, която носи най-много орехи, корени, птичи яйца, а най-добър мъж е този, чиито стрели са уцелили най-много антилопи и дивеч

Тези местни жители са майстори на капани, в които попадат костенурки и змии. Тъй като в пустинята липсва вода, те си я набавят от корените на растенията. **Всички тези данни потвърждават мнението на редица световноизвестни изследователи за перманентно съществуване на хора и общности с различна степен на развитие и цивилизованост.**

---

1. в. 168 часа. 29 юни - 5 юли. 2007. с.3.
2. в. Мистерии и цивилизации. С. май, 2005. бр.18, с.5.

ИЗНАЧАЛНИ ПРЕДИСТОРИЧЕСКИ ДРЕВНОБЪЛГАРСКИ РОДОВЕ, ПЛЕМЕНА И НАРОДИ

"*Бащата на историята*" Херодот е оставил две изключително ценни сведения за древните българи потомци на изначалните именци и синди - трако-кимерийци (траки) и кимерийци. Първото е, че те са най-многобройните след индийците народи на Земята. Не с по-малко значение е сведението, че бръгоите (бриги, фриги, фризи) са най-древните хора на Земята.

Херодот потвърждава, че по-късните траки и индийци, потомците на древнобългарските изначални родове Имен и Синд, не само, че са оцелели във времето, но са и най-многобройните народи през желязната епоха.

Ако "*бащата на народите*" Зиези (познат и с името Зевс) е родоначалник на първите хора - именците мизи от бялата раса, то Посейдон чрез дъщеря си Атлантида и сина си Атлас дава началото на прословутите атланти - фризите. Докато чернокосите и със светли очи мизи са назовавани именците Хор, то техните братовчеди - синдийците - северните фризийци (кимерийци) и южните фризийци (бръгоите) носят названието Шемсу Хор (последователи на Хор). Те били съседи на черната раса и населявали Атлантида, Либия и Мароко.

Макар и по-млад от Посейдон, Зиези има по-ранни свои и от първородния си син потомци - именци, от тези на Посейдон. От синовете му Пелазг, Кар и Персей (Цефей) водят началото си пелазги (пелгари, белгари), кари, етиопи и борейци.

Първородното дете на Посейдон е Атлантида и нейните потомци от новообразувания род носят името на съпруга й Синд. Името на атлантите идва от името и на първородния му син Атлас. Те носят и името фризи - бръгои (южни) и кимерийци (северни).

Зиези и Посейдон имат по-малък брат Хадес - бог на Ада, подземното царство.

Този най-древен български произход е потвърден и от единствения известен, достигнал и до нас, свод от древнобългарски летописи "*Джагфар Тарихи*" (История на Джагфар):

"*Начало на нашите начала е в племената Имен и Синд*"[1].

Въпреки, че в летописа е по сочен друг, по-късен етап от развитието на древнобългарите балгури (бугри), той сочи българското изначалие, още повече, че тяхната система е перманентна повторяемост на имената в родословното им дърво.

Докато Зиези е първосъздателят - бог на богочовеците, нареченот гърците Зевс, то Посейдон е бог на морето. **Не случайно имената на първите хора завършват на "изи" (мизи, фризи) и "ийци", именоийци, именници, именци (кимерийци, фризийци, фригийци).**

Името на Зиези, според "Махабхарата" (древноиндийски епос) сочи, че той е в края и в началото на един космически цикъл от 432 хил. г. пр.н.е., започнал и завършил с промяна на расите и с катаклизъм, довел до появата на Земята на нови хора, растения, животни и птици. Фактът, че в продължение над 230 хил. години в Шумер са властвали царете на именците - мизи, потвърден и в списъците на Шумер (Земята, носеща не случайно преди това името на древните ни предци - Мизопотамия, Сенаар в Библията - т.е страна на ариите, Сахан-Сакан, Арам Нахараимили, Сирия между реките). Част от споменатите първи народи след Потопа, посочени в Римския анонимен хронограф от 354 г. преди появата на следпотопните "*евреи и езичници*", са живели в тези земи. **От този хронограф ясно личи, че българите са синове на Зиези.**

Когато говорим за първите племена, би трябвало да подчертаем, че те се отличават и по външен вид. Така фризите атланти - титани на ръст, на юг са с рижи коси, а тези на север - кимерийците, са с руси коси, сапеите (шопи) и бореи със светло кестенява коса и със светлосиви и тъмни очи, масагетите (мизи и гети) със светлоруси коси и светлосини очи, а мизите са чернокоси.

Най-ранните поселения в Европа са в нашите земи - първоначално в пещери, а по-късно край река Дунав (Итил). Това е ясно доказателство, че Балканите и по-конкретно земите на днешна България и част от земите на днешна Румъния, **са прародината на българските племена от древността.** В по-късен период - периода на палеолита, мизите заемат земите на днешните България, Турция, Сирия, Ирак и част от земите на Иран. След големия вулканичен катаклизъм в Суматра през 70 хил. пр.н.е. те, заедно с хайбореи, етиопи и синдите - кимерийци, те овладяват и земите на Лемурия, включително и земи в Южна Америка.

От Балканската си прародина към Европа и Америка поетапно се разселват фризи (бризи, бриги) и кимерийци, които заемат южната и северна част на континента Атлантида, земите около Гренландия, Баренцово море и днешния Скандинавски полуостров до Балтийско море. По-късно, в периода на средната старокаменна епоха, когато именците мизи достигат Лемурия, кимерийците арии достигат Волга и Урал, а друга част от тях - Лемурия, и заедно с

мизите образуват Лемурийската имено - синдийска общност, култура и цивилизация.

Хиперборейците, етиопите и предците на жълтата раса завладяват земите, намиращи се на Екватора в днешния Индийски океан на континента Слънчевия остров, ограничени от Индия, Източна Сомалия в Африка и на юг от Атлантида. Днешният остров Сокотра край Сомалия е бил част от Слънчевия остров. Това е периодът около 65 хил. пр.н.е. Далеч по-късно, след Космическата катастрофа от 11650 - 11542 г. пр.н.е., гети и шопи заемат земите на днешна Етиопия, а хайборейците земите на кушитите в Кения. По време на Космическата катастрофа Слънчевият остров потъва и оцелялото население се преселило в най-силно разтърсваните от вулкани земи. В този период на изток се появява Червено море, а на северозапад падината Рифа Валей. Няколко столетия след това население от етиопи и хиперборейци се преселва принудително на Балканите. Преди самата катастрофа синдийците - кимерийци (хони) достигат река Амур и Манджурия, заедно с част от мизите именци от Балканите. Последните, заедно с най-големия си клон гетите, формират общността на мизогетите - масагети на изток. По-късно народите от тази общност са известни като източни скити, а в края на Първолита (палеолита) като масгути.

Останалите на Балканите мизи и гети формират общността на бесите, а фризите - бръгои на фраките (драки, даки). Така в рая на Земята около Черноморието и в поречието на реките Дунав, Днепър, Днестър и Дон се формирала дако-мизийската (пеласгическа) общност - общност на пелгарите (българи). Тази общност, съставена от фризи (бръгои), мизи и гети са преките предци на траките пелазги и кимерийците (кари, лелеги, аси).

За най-ранния ни мизийско - фризийски корен може да се съди от родословието и физическия облик на древните ни предци, както и от картите на географското разположение на племената и древнобългарските общности.

Ако фризийците - арии (кимерийци) са наричани огнени по вида на косите си - рижаво - червени, то хипербореите (хайбореи) са свръхвятърните, студоустойчивите на север, свръхтоплоустойчивите хипербореи на юг. Те са сапеи и кимерийци от Атланд, Шатланд, Шотланд - страната на шотите в далечния север и хипербореи от далечния юг, идващи от Северния Ледовит океан и Антарктида, през Индийския океан, Африка и Балканите към Северния Ледовит океан, в зависимост от промените на земните полюси.

Появата на нови древнобългарски общности се обуславяло от териториите, които овладявали, от различията в условията на живот в тези територии и промените в тях, в зависимост от общогеологичните, общоземни и общовселенски промени, настъпващи при изменение на общовселенския баланс, в зависимост и от въздействието на човека. **Може да се очертаят няколко по крупни етапа в процеса на развитието на древнобългарските родове, племена и общности.**

Първият от тях е етапът от времето на предкаменната епоха - епоха на изначаланите именци - мизи и борейци - сапеи, синдийци - фризи, бризи - свръхстудоустойчиви кимерийци. По нашите земи те живеели в пещери.

През втория етап - ранната старокаменна епоха - 250 - 70 хил. г. пр.н.е., завършил с крупната земна катастрофа - вулканите на остров Томба, по нашите земи от Никопол до Свищов, до Русе, Тутракан и Силистра има данни и остатъци под формата на оръдия на труда, плод на дейността им.

Поредният, трети етап обхваща средния период на Старокаменната епоха - 70 - 40 хил. г. пр.н.е. Това е периодът на първите открити поселения в пещерите и на открито край с. Кунино - Врачанско (60 хил. г. пр.н.е.) и с. Мусалиево - Плевенско. Това е периодът 53 - 33 хил. г. пр.н.е., в който именците мизи живеят в поречието на р. Итил (Дунав) и р. Искър, в Кавказката планинска верига, която тогава започвала от Стара планина, а екваторът преминавал през гр. Перник (България). Това е период, в който те владеят Предна Мала Азия, Близкия изток и части от Лемурия. В същото това време фригийците (бръгои) владеят част от Балканския полуостров, Егея и Египет, и Южна Атлантида, а кимерийците (северни фризи) - земите не само в част от Лемурия, но и в Атланд и Волго-Уралието. Във Волго-Уралието те са известни под името синди - арии и мурдаси - иделци. В този период в земите на Лемурия се заражда имено - синдийската култура и цивилизация, пряка предшественичка на древноиндийската Рама - цивилизация и на цивилизациите в Атлантида, Озирианската в Египет, на маите - арии в Америка (Мексико и Юкатан) и на божествените ари (уйгури) - кимерийци. Това са предисторическите, прединдоевропейски племена, общности, култури и цивилизации на древнобългарските родове Имен и Синд с родоначалник мизиеца Зиези от Старокаменната Първолитна (палеолитна) епоха.

---

1. Иман, Б. Джагфар тарихи, С., 2005. с.14, 323, 270.
2. Крамер, С.,Н. Шумер и Акад. кн.I. С.,1999. с.9-13.
3. Гютебок, Х., Г. С., 2000. с.4-5.
4. Мутафчиев, Кр. Древна история на Балканския полуостров. С., 1998. с.15-19.

Родословие на древнобългарските племена през Старо и Среднокаменната епоха

Именци с родоначалник мизиеца Зиези и синовете му Пелазг, Кар и Персей от рода Имен

мизи - гети

мизи и гети = масагети = източни скити = масгути

гети и шопи = етиопи = сапеи (береи) + мизи = именци + хиперборейци

мизи + гети = беси = западни масгути акачирци = траки,

мизи + гети + бръгои = пелгари (лелеги, пелеги, кари, пеласги)

пелгари (пелазги) Борейците (Фороней) - Хипербореи

кари, шати, сапи, сапеи, бореи, хипербореи, хайбореи (свръхбореи)

акачирци (траки) = западни масгути, западната част от българите в Египет

синдийци - фризийци с родоначалници Посейдон, Атлантида и Атлас

синдийци - самарци (лунни) + аси (армани) - лунни

аси (армани) = масгути, масагети, даки

северни фризи = кимерийци

мурдаси + кимерийци = иделци = ари

аси = асиали + българи, основатели на Самар

синдите (ари) + синди (мурдаси) край Волга

Забележка: След Потопа в 9570 г. пр.н.е. арите заемат местата(земите) на именците мизи и наричат себе си българи. Те подчиняват Палестина, Мала Азия и Източното Средиземноморие. От своя страна синдите - атланти (фризи) се заселват и в Черноморието, а бръгоите заемат големи части от земите на мизите на Балканите.

ПРИРОДНИТЕ КАТАКЛИЗМИ - ВАЖЕН ФАКТОР В РАЗВИТИЕТО НА ЧОВЕШКОТО ОБЩЕСТВО

За развитието на човешкото общество, неговия възход, спадове и култура, за цивилизационното му развитие, значителна роля играе балансираното развитие на Вселената и триадата "природа - човек - общество". При нарушаване на баланса по природни причини или с помощта и въздействието на човека настъпилият природен катаклизъм довежда до спадове човешкото общество, а при по-крупен катаклизъм и до най-ниската степен на развитието му. Във времето на астрономическия цикъл от 432 хиляди години, в който се появяват и развиват "*изначалните хора*" - праотците на българите, досега са известни няколко по-крупни природни катаклизми със съдбовно значение за хората.

Сред тях са големите природни катаклизми - вулканът на остров Тоба от 70 хил. г. пр.н.е., катастрофата, довела до промяна на земните полюси, а по-късно и разделяне на континента Лемурия на 2 части - Му и Слънчевия остров (континент) от 54 хил. пр.н.е. При последната катастрофа от континента Атлантида се отделя остров Антилия. Следва катастрофата от 24 хил. пр.н.е., предизвикана от човека в резултат на ядрен сблъсък между Муанската (Лемурийска) и Атлантическата цивилизации, довела до нова промяна на земните магнитни полоси. Такава крупна природна катастрофа предците ни преживяват и през 16500 г. пр.н.е., когато е залята с вода по-голямата част от земята на континента Му и на континента Слънчевия остров. Продължител на цивилизационното развитие на Лемурийската (Муанска) общност е нейната колония Уйгурия, която овладяла почти цяла Източна Европа и големи части от Азия, включително днешните земи на Китай, Япония и Корея, на Казахстан и земите от другата страна на Кавказ. Тази катастрофа довежда промени в земната кора, крупна вулканична дейност, издигането на планинските масиви в Мексико и други части на Америка.

В цялостното предпърволитно (предпалеолитно) развитие на човечеството най-крупните природни катаклизми са тези от 70 хил. пр.н.е. и 11650 - 11542 г. пр.н.е. ДНК анализи сочат, че при голямата катастрофа от 70 хил .пр.н.е. на планетата се възцарила сурова зима. Загинала 75 на сто от растителността на Северното полукълбо, а повечето от хората измрели от глад. Намерените пластове от пепел на изток от Индийския океан достигнала и Близкия изток съдействуват за едно от най-страшните бедствия в историята на Земята. Бедствието било предизвесте-

но от изригването на вулкана Тоба на индонезийския остров Сумор. Това изригване е най-впечатляващото през последните 450 млн. години и най-мощното през последните два милиона години. То било с кратер с диаметър 100 километра и оказало влияние върху цялата планета. Взетите от разстояние на хиляди километри от Суматра места, като Гренландия, отлагания от пепел, сяра и калций върху камъни и лед говорят за мащабите на това значимо природно бедствие.

Много от хората загинали още при установилата се вулканична зима и последвалата я хилядолетна, глобална, студена зима. Генетичната еволюционна криза, както сочат изследванията, са настъпили главно при застудяванията, когато температурите спадат с 12 градуса по Целзий.

Сухият и студен климат предизвикал смъртта на много ескимоси. Поради липса на слънчева светлина растителността увехнала и загубила хранителните си качества, а животните умирали масово.

Отчаяните и гладуващи хора трудно създавали потомство и нямали с какво да го отглеждат. Резултатите от тази катастрофа са описани сполучливо и точно от големия изследовател Д. Чърчуорд, що се отнася до териториите в Америка - земите на Мексико и Юкатан, които били засегнати най-значително.

Децата и жените били първите жертви на природната катастрофа. Това значително понижило шанса на населението за оцеляване. По-бързи жертви на студа били хората, напуснали земите с тропичен и субтропичен климат. Северна Европа била напусната от физически по-адаптивните при тези условия неандерталци.

Сигурно е, че при изригването на вулкана Тоба човешкият вид бил застрашен. Оцеляването на човечеството се дължи на няколко района с поносим тропичен климат, с поносими условия на живот - земите главно на Балканите, карй Волга и Урал, и Африка. Оцелелите хора от тези райони са в основата на живота на съвременното човечество. Именно тези оцелели древнобългарски, имено-синдийски племена от района на р. Итил (Дунав) и р. Искър, и по поречието на първата чак до Волга и Урал, са в основата на по-късното индоевропейско население. Вулканичното действие на Тоба било най-страшната криза, сполетявала някога човечеството и поставяйки го в състояние на реална гибел.

С времето климатът става по-поносим за човешкия род, който започнал да се множи бързо и да се разселва по целия свят през Лемурия и Атлантида, Слънчевия остров, Балканите и Близкия изток чак до Австралия и Африка.

Противоречиви открития на остров Флорес в Индонезия допускат възможността за морски пътешествия от 1 млн. години, когато този остров е бил свързан с много острови, които обкръжавали Лемурия и Слънчевия остров. Там са открити обработени камъни и оръдия на труда на човека. През този период е съществувал континент Сахул, обединяващ земите на Австралия, Нова Гвияна и Тасмания, които били разделени от Зонда (Сунда). Намиращ се на 50 км от Сахул, този континент обединявал земите на Индонезия - Ява, Калимантан и други острови от Малайския архипелаг. Ниското ниво на океана позволявало на праисторическия човек да има достъп до сушата, сега залята от вода с дълбочина 150 м. Сахул бил далечна земя, до която се достигало по северен маршрут през остров Суловеен и Тимор от юг.

Не всички острови в южната част на Тихия океан са били необитаеми през древността. Те се отличавали с богата растителност, с много прясна вода и били същински райски кътчета. Дивите животни не били заплаха за хората и те, благодарение на дебелите сенки и уютните си убежища, се радвали на спокоен живот.

Застудяването на сушата е ставало постепенно. Палеовъглеродно датиране на каменни сечива в Малакуна на дъното на пещерата на Али в Австралия и в днешна Тасия, мъжкият скелет намерен в Югозападна Австралия - район Виландър сочат, че човешки поселения е имало през 42 хил. пр.н.е. и през 22 хил. пр.н.е. Аборигените завладели тази земя и превърнали пустинята в свой дом. Вероятно тези преселения са в резултат на бягство от големи природни катаклизми, в стремежа на древните хора за оцеляване.

Безспорно е, че мащабните човешки преселения, включително и на нашите древни предци при средния и късен първолит (палеолит), а и в по-сетнешните епохи, са главно заради търсенето на по-благоприятни условия на живот, още повече, че в тези периоди, етапи на своето развитие, човекът не се е интересувал от овладяване на територии с цел придобиването им за своя собственост.

---

1. Дайджест, Р. Истината за историята. С., 2003.с.163-165.

2. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. С. 2007. с.23-26.

ПЪРВИ ОБЩЕСТВЕНИ ФОРМАЦИИ НА ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ

Човешкото изначалие на планетата Земя е отпреди 7 млн. години. Археологическата квалификация в историографията на съвременността дадена от френския учен Ги дьо Мортиле (1821 - 1891 г.) сега, в началото на XXI век, на базата на убедителни доказателства на изследователи и научни работници от различни клонове на науката, се доразви и дообогати. Обект на изследване и проучване е първочовекът и неговите общество, и обществена формация.

И така, **нашият безспорен родоначалник е Зиези от рода Имен.** Онези, които са вложили най-големите усилия в човешката история да заличат паметта на човечеството за българската древност - древните елини и техните потомци, също не успяват да сторят това, главно поради факта, че не познават изцяло смисъла, съдържанието и познанието за феноменалната именна система на предците ни. Без да знаят нищо за обвързаността на природата и човечеството по определен закон и дълбокото обвързване на този закон с кодирането на имената в процеса на неговото функциониране, те присвояват древния ни родоначалник, давайки му новото име Зевс. Дълбоко впечатлени от дълбоката древност на неговите потомци, род от който в крайна сметка по-късно ще произлязат и древните атиняни и елини, те го издигат в ранг на върховен Болг/Бог (българин) на всички техни богове. По този начин без да искат запазват за историята духа и величието на древните ни предци именците - Хор (първите хора) и като техни наследници Шемсу - Хор (последователи на първите хора) признават, макар и като го откриват за себе си, приемат родоначалника ни за върховен свой бог.

Каква е характеристиката на тези най-древни в праисторията на човечеството формации?

Най-малко са сведенията, достигнали до нас за ранната пясъчно -глинеста епоха - 7 млн. г. пр.н.е - 800 хил. г. пр.н.е. Това е периодът на първите хора, населявали земята във времето на кайнезойската (незозойска) геологическа ера от развитието на Земята. Характеризира се с появата на първите човешки индивиди полигами и с тяхното развитие. Поетапно от индивиди двойки започват да се създават първите човешки групи за общи съвместни действия срещу човекоподобните примати. Започва периодът на съзнателна, съзидателна дейност на човека, съобразена с природно -климатичните и геологични условия на Земята. Не случайно от този, а не от по-късен период от геологичното развитие на Земята и хората, последните оставят стъпки върху меката пясъчно - глинеста земна повърхност.

Животът на първите хора е период на номадското им съществуване, с ползване на природните дадености, без прякото човешко въздействие, което дало възможност за балансирано човешко - природно развитие, довело до анатомичното му развитие, приспособяването и адаптирането му за живот при тогавашните природни условия. Намерените в Танзания отпечатъци върху меката вулканична пепел отпреди 3.6 млн. години показват вече оформено различно стъпало на човека от това на човекоподобната маймуна, с която са с общ далечен прародител. Тези отпечатъци показват, че са следи от мъже, жени и деца.

Пропъдени от горската среда, хората са се приспособили към извънгорските условия. В зависимост от условията в новата за тях природна среда в процес на еволюционното си развитие се изявяват няколко човешки вида, следи от които сега съвременната наука ускорено изследва и разучава.

Това е периодът на Груповото човешко общество, създадено и развиващо се на базата на природно заложените в хората свойства за съвместно съществуване по полов принцип и за популацията им. Още при тези първи хора били налице сложни мисловни процеси. Налице са данни, които убедително сочат, че хората от тази епоха по естествено наложените им условия са вегетарианци, които по-късно, през дългия период на своето развитие, започват да се хранят и с животинска храна, а не само с плодове и растения. Същият ход на развитие на хранителната среда и начинът на хранене се наблюдава при всеки рязко различаващ се със своите условия период от земното и човешко развитие, като например през Каменната и Новокаменна епоха, и даже след природните катаклизми в рамките на тези епохи, принуждаващи хората да започнат отначало първобитния си начин на живот и развитие.

Ранният период от пясъчно - глинестата епоха е период на зараждащото се изначално, първобитно, групово общество на хората. Навлизайки в края на етапа от своето развитие, през ранния период "*новият*", "*разумният*" човешки индивид е с придобити познания и развитие, които се характеризират с осъзнатото общуване с природата и с ползване на нейните дадености и блага в съответствие с нарасналите нужди на човека и неговата популация за активно съществуване. Сериозно влияние върху човека оказва невидимият за неговите сетива свят, неразделна част от Вселената. Всичко това засилва стремежа на човека към изследване при-

родата на Земята и Вселената. Той осъзнава цикличното развитие на Вселената и живите същества върху отделните съставляващи я планети.

Започнал процесът на поява и миграция на човешките индивиди от новия вид Хомо сапиенс.

Така, още в началото на неговото развитие, намираме представителите му паралелно в Африка и на Балканите - местата с най-добри природни условия на живот в онези далечни древни времена. Това се потвърждава и от намерените останки от техни поселения в пещери на Балканите и особено по нашите земи - в пещерата "*Козарника*" край Белоградчик на възраст 1.6 млн. г. пр.н.е.

Земните, водни и въздушни природни дадености на Балканите, не случайно наричани Рая на Земята, създават предпоставки и дават възможност за съзнателни дейности и формиране на общността на хората през втория среден етап от развитие на пясъчно - глинестата епоха, характеризиращ се с развитието на семейните и родови начала на живот в рамките на съответните астрономически цикли от 432 хиляди години. Този период обхваща времето от 800 х. г. пр.н.е. - 450 х. г. пр.н.е. Това е периодът на предците на бялата раса. Новият праисторически вид човек, който се развил и увеличил многократно по численост.

Характерно за този период е силното развитие на семейно - родовите принципи на събиране и разпределение на храната, водата и другите природни дадености, на равноправни начала, без оглед на възраст и пол.

Първата половина на последния период от незозойската ера на Земята започва с рязко изменение на климатичните условия. Настъпилата Ледникова епоха (плейстоцен), деляща се на 4 ледникови епохи - последователно гюнц, миндел, рис и вюрм, следвани от 3 междуледникови епохи - гюнц - миндел, миндел - рис и рис-вюрм.

Ледниковите епохи покривали големи пространства от Европа и другите -континенти, като най-големият ледник се намирал на Скандинавския полуостров. С дебела кора на ледниците били покрити Алпите, Пиринеите, планините в Кавказ, Северна Африка и други места. Изменя се флората и фауната. Топлият климат до началото на този период - 800 х. г. пр.н.е. се променил в умерено топъл и влажен. Животни и хора променили начина си на живот. Хората били принудени да обитават предимно пещерите и да се хранят с месо от топлолюбиви животни като южен слон, етруски носорог, древен слон, големия хипопотам, слон - тригонтерии и

други. Физико-географските условия насочват хората към по-голямото местообиталище - територията на Балканите. Така, ако за люлка на първочовека може да се посочи Африка, то за прародина на новия *"разумния"* човек безспорно следва да се посочат Балканите и по-конкретно пещерите на днешните български земи като "*Козарника*".

Релефът на днешните български земи бил коренно различен от сегашния и се променял неколкократно. В края на Ледниковия период някои от планинските масиви се издигали значително над снежната линия, но през средния период на пясъчно глинестата епоха тези 2200 - 2300 метрови масиви били покрити от сняг и лед.

Забележителните физически данни на първите номади - високи, мускулести, с гладка и неокосмена кожа, издръжливи и жилави, им дали възможност да се преселят и заживеят на Балканите и в Близкия изток, а по-късно и в останалата част на Азия. Те носели шапки, прикриващи плътните им вежди и полегатото им чело и приличали много на съвременните хора.

Следи от остри камъни, на кости от антилопа открити в Етиопия, свидетелстват, че още преди 2.5 млн. години месото целенасочено е било нарязвано на късове, а костите раздробявани, за да се вземе от тях костният мозък. Средният период на предкаменната епоха (пясъчно глинестата ера) е времето на първото крупно заледяване - гюнц и началото на второто - миндел.

Последният късен период на тази ера (450 хил. г. пр.н.е. - 250 хил. г. пр.н.е.) бележи края на второто заледяване и втория междуледников период. Тези промени влияят решително върху начина на живот, развитието на познанията и взаимодействието на човека с природата и обществото.

От този период са и нашите изначални древнобългарски предци, родословието на които започва с "*бащата на народите*" - мизиеца Зиези. Това е периодът на родовото и родово - племенно развитие на човешкото общество, през което започва развитието на първите човешки формации на родов принцип. През този период се обособяват различни родове и племена с висока култура предпоставка за създадените по-късно, в старокаменната ера, и на първите човешки цивилизации именската и имено - синдийската (лемурийска) на територията на Балканите, Близкия Изток, Волго - Уралието, Далечния Изток - на север, и преди всичко на юг - в Индийския океан. Това е периодът на развитие на древнобългарите балагури (големите учители) - именците Хор (първите хора) - 450 - 250 хил. г. пр.н.е.

Характерно за този период е, че нашите предци имат силно развити лов и риболов.Те обитавали освен пещерите, главно земите в поречията на по-големите реки, ползвали огъня и приготвяли храната си питателна и вкусна. Намерените остатъци от оръдия на труда от този период в земите на Свищов и Никопол, край Русе, между Тутракан и Силистра, говорят за съществуването на производствена дейност на предците ни и за техните познания в тази област. Появяването на производството на оръдия на труда говори за широко осъзната човешка дейност у тях.

Производството на каменните оръдия на труда ясно сочи, че се заражда началният стадий на каменната епоха. Утвърдено е дородовото общество и родовите общности на най-древните ни предци. Живеещи в семейства, те създават дородово равноправно общество с най-характерни черти: липса на собственост и унищожително човешко въздействие върху природната среда, в резултат на което, макар и при влошени климатични условия, техните общности не били застрашени от изчезване.

1. Иванов, С. А. Заключително заседание на Първа секция на Втория интердисциплинарен конгрес по праистория - гр. Перник. в. Родово имение, бр.47., м. XI.2007. с.17
2. БАН. История на България. т.1. с.39. С., 1979.

РАННОКАМЕННО ДРЕВНОБЪЛГАРСКО ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙСКО ОБЩЕСТВО

В генофонда на човечеството от преди близо половин милион години, от 442 хил. пр.н.е.[1], съществуват древните ни предци с високо развита култура и цивилизация на изначален прединдоевропейски човек от времето на най-продължителните по време пясъчно-глинена и каменна епохи. Те дават в края на каменната епоха, в нейния късен етап, биологичното начало на индоевропейците от бялата раса и присъстват перманентно със своя ген - биологически и духовно - исторически, чрез своите древни култури и цивилизации, в основата на целия древен и средновековен свят. Те са именно онези хора, наречени хомо сапиенс (хората сапеизатори), носители на *"ломъдряването на човека"* или на познанията от древността, когато другите не са съществували. Тази сапеизация (шопеизация) е дело и на сегашните потомци на древните ни предци. Шопите (родителите на арабите) и гетите - по-късни готи и келти - родители на западноевропейските народи - хората от географската област (общност) на древно историческите дако - мизийци, по-късни трако - кимерийци, известни в историята сега със съвременното си наименование траки.

Така нареченото "*дородово общество*", "*първобитно човешко стадо*" вече е положило началото на изначално родово общество през ранния палеолит с усъвършенстваните дейности по производството на оръдия на труда не само от камък, но и от кремък, с универсално предназначение. Положено е началото на древнобългарските култури и цивилизации.

Първите хора - именците, борейци (шатейци, сапейци, сепейци, ети, опи, гети и шопи) и фризите (кимерийци, атланти, египтяни, атиняни, фриги, бриги) - заедно с ариите (аси) - синдийци, както е видно с различни имена в различните обществени епохи, създават и своите първи общности - родови (имен и синд), култури и цивилизации, като: Именската, през пясъчно - глинената и ранно - първолитната (палеолитна) преди 100 хил. г. пр.н.е.; Имено - синдийската (Итило - Атлантска, Рама, Озирианска, Волго-Уралска (Арианска) през средния и късен палеолит (100 хил. г. пр.н.е. - 12 хил. г. пр.н.е.) и Мизолитна (Мезолитна) Дунавско - Черноморска, Хайборейска, Хоноро - Скитска (Иделска - 12 хил. г. пр.н.е. - 6200 г. пр.н.е.).

Във всяка от тези епохи е имало и определена форма на общ-

ностните формирования на древните ни предци, със собствена култура и цивилизация,

По нашите земи има поселение от преди 1 милион и 600 хил. години (пещерата в м. Козарника край Белоградчик). Това население е заемало площи по Северното и най-северните части на Южното днешно полукълбо, които са били с най-добри климатични условия за живот. Така негови следи, вече с конкретни форми на организирани общности (изначални родове начело с вождове царе), намираме, според Х. Сагс, Дж. Чърчуърд, Бероз и редица други, в Мизопотамия (Месопотамия) и поречието на долното течение на р. Дунав (нашите днешни земи) - виж Никопол, Русе, Свищов още отпреди около 250 хил. г. пр.н.е. Още от 221 хил. г. пр.н.е. имаме шумерски (мизийски) царе в Мизопотамия, съгласно запазените списъци.

Артефакти са намерени и от институтите при БАН[2] - говорим за техните оръдия на труда. Това говори, че това население е имало своя начин на живот, ред за поселение и намиране на място за тази цел край реките и в посока на планините - нещо, което се казва само за по-късните периоди от развитието.

Сега, в XXI век, е неуместно и нелогично да се твърди, че не е имало общности и съответен обществен етап (строй) на развитие на древните ни предци преди 3 хил. или 10 хил. пр.н.е. **Те са оставили свои артефакти - оръдия на труда отпреди повече от 200 хил. г. пр.н.е., скални гробници и надписи в Америка и Лемурия в периода на ранния и среден палеолит, най-малко от преди 70 хил. г. пр.н.е. Има писмени източници за това от учени от древността. Археологията намира артефакти за дълбока древност, съвсем естествено само там, където е разкопала по-дълбоките земни пластове.** Да не изследваш по-долните пластове и да говориш за археологически доказателства, че преди повече от 10 хил. пр.н.е. не е имало поселение и човешка култура и цивилизация и преди всичко това, че намерените такива не са от български произход (без изследвания и доказателства), е извън нормалната човешка логика. Методът на отричането, все повече ползващ се от научни работници, наречени "*официални*", не е доказателство и няма място в съвременното общество и хоризонта на неговото познание.

Много са доказателствата с убедителен характер, които сочат, че населението от първите древнобългарски общности е обхващало териториите от днешна България чак до земите на съвременен Ирак (бивша Месопотамия), включително още в периода на пясъчно - глинената и ранно - каменната епоха.

В онази отдалечена от нас епоха древните ни предци са ползвали пещерите и крайречните пространства за местоживеене и намиране на прехрана, главно от растителен произход. **Водейки природосъобразен начин на живот и хранене, те са достигнали, въпреки трудните природни условия на живот, по-задълбочен начин на познания и са имали по-голяма възможност за досег с природата и Вселената за наблюдение и изучаване на нейния видим свят и процесите, които протичат в нея. Те са имали по-големи познания за Вселената, Космоса, Слънцето, Луната и другите космически тела и въздействието им върху природната среда и как това се отразява върху човека. Имали са силно развити космогонични познания.** Техният начин на живот е бил общностен, задружен, изпълнен с взаимодействие и взаимопомощ, с отбранителен и природно - изследователски характер. Така в постоянен допир с природата, ползвайки за храна нейните естествени растителни продукти, без да въздействат върху земята и нейните недра, древните ни предци са имали нелек, но здравословен начин на живот, с по-малки опасности за него, поради хранителните продукти, които ползват в чист вид. В природата и днес съществуват безброй растителни продукти, които не се ползват за храна, защото не ги познаваме така, както са правели това древните ни предци. Оръдията на труда, които са намерени от този период, говорят главно за древни оръжия за предпазване на човека от нападенията на различни диви хищници. В края на периода човекът се ориентира към ползването на месото и неговото приготвяне за храна.

Развитието на древнобългарските общности през старокаменната ранна епоха на археологическата ера се осъществява в условията на ледниковия период Рис - Вюрм след 125 хил. г. пр.н.е.

Това е период обаче на най-добри климатични условия на Балканите и в Близкия изток край р. Тигър и р. Ефрат, което дава значителни предимства за развитието на Именската култура и цивилизация и по-късното ѝ преминаване в единна Имено - синдийска култура и цивилизация, главно на територията на Лемурия и нейните колонии.

Характерен за този период е стремежът за придобиване на повече храна от родовете и за оползотворяването ѝ в интерес само на нейните доставчици.

---

1. Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. С. 2007. с.12.
2. БАН. История на България. т.1. С. 1979. с.42.

СРЕДНА СТАРОКАМЕННА ЕПОХА И НАЧАЛОТО НА РОДОВО ОБЩИННИЯ СТРОЙ В ДРЕВНОБЪЛГАРСКОТО ОБЩЕСТВО

Средната старокаменна епоха (100 хил. г. пр.н.е. - 40 хил. г. пр.н.е.) е белязана с условията на живот характерни главно от следледниковия Рис-Вюрмски геологичен период, който създава по-благоприятни условия за живеещите на Балканите и в Близкия изток древнобългарски родове и племена и за тяхното по-бързо производствено - икономическо и обществено развитие. **Достигнали по-висок етап на производствено развитие, древните ни предци успешно навлизат в период на културно и цивилизационно израстване. Те създават родово общинен строй и първите общински и държавни формации, и общности в различни краища на света.**

На първо място най-успешно развитие осъществяват в своите селища. **Жителите на Мизопотамия, Сирия и Палестина изграждат големи селища от предградски тип начело с царе. В тези селища населението води уседнал начин на живот. Те имали своя вяра и религия, изкуство и култура,** което личи от надписите върху стените на пещери и скали, намерени в Татарстан, Франция,Германия, Америка (Мексико и САЩ) и редица други места по света.

Семейният живот е започнал с поделянето на сочни късове месо и кости, пълни с мозък. **Ползването на храна с месо дало възможност на праисторическите ни предци да пренасочат енергията си от мускулите към мозъците си, да ползват човешката съобразителност.** Жените обичали онези, които доставят повече месо и ги дарявали с по-голямо потомство. Още в този период те ползват огъня за приготвянето му, както и методи за измерване. Те започват да го ползват като изначална форма на собственост на семейството и рода. Така семейството става първооснова на придобиването на необходимата за живота храна, като първоизточник на семейна собственост. Възниква семейна форма на собственост върху хранителните стоки и продукти. Бременните и изнемощели не могат да се занимават с лов и риболов, но получавали своя дял от печалбата. От своя страна мъжете се стремели да подсигурят потомството си, което е било особено важно за развитие на семейството. Съюзът в полза на двамата - мъжа и жената, постепенно започнал да бъде за социални контакти само в рамките на същия.

Изработените от камък сечива използвали за обстъргване на кожите и извличане на костния мозък. През тази епоха се водел

групов лов по родове и семейства, като собствеността в развиващата се родова община се изгражда на базата на първобитния начин на сътрудничество и взаимопомощ върху основата обществената собственост върху средствата за производство. **Членовете на семействата и общината владеели и резултата от колективния труд, като лична собственост били облеклото и украшенията, както и оръдията за извършеше на конкретна производствена дейност.**

В този период се развива танцовото и изобразително изкуство на предците ни, което личи от запазените традиции сред бушмените - представители на най-старите хора отпреди 150 хиляди години. При племето Кунг Сан най-сериозното забавление е танцът, който им действа като магия. Част от езика им са ритуалните танци и пушене. Чрез него те изпълняват заклинания и молитви за дъжд, късмет в лова, осъществяват религиозно преклонение за прогонване на злите духове. Те вярват, че злите духове обитават само женското тяло, тъй като те - жените, са по- слаби.

Танцувайки около болните бушмените считат, че изтръгват злите сили от телата им. В кулминацията на танца мъжете изпадат в транс и стъпват в огъня като нестинарите, без да изпитват болка, след което почват да крещят, за да прогонят злото далеч от племето.

Хълмовете Теодако, наречени от бушмените "*Скалата, която шепти*" и "*Планината на боговете*", са покрити от тях с рисунки на зебри, китове, пингвини, лъвове и танцуващи хора. Рисунките са още от 40 хил. пр.н.е. В един от хълмовете, в удивителна пещера, преди 70 хиляди години те са извършвали тайнствени ритуали. В дъното са изсекли гигантски питон, дълъг 6 м и висок 2 м, с издялани по тялото на тази каменна скулптура над 600 плочи. В тази пещера изследователски екип е открил 13 хиляди артефакта - накрайници на ками и стрели, каменни инструменти и ритуални фигури.

Тези артефакти са доказателство за засилено присъствие в живота на хората от Среднокаменната епоха на религиозни вярвания, изобразителна, песенна, танцова и друг вид култура, все следи на цивилизационно развитие и бит.

Поради непрекъснато топящите се ледници през междуледниковите периоди реките в Северна Русия сменили посоката на течението си и се образувала Уралско - Камската система, която се отичала в Черно море. Блокирането на огромни количества вода в огромните ледници довело до спадането на морското ниво под нивото на Дарданелите,като Черно море се превърнало в сладководно езеро. Последният междуледников период дал възможност за появата на човека върху много по-големи

земни площи - главно пещери. Намерените останки от култови церемонии, от мечки и погребения по начин, доказващ, че предците ни са вярвали в задгробен живот, говорят красноречиво за тази далечна епоха. **В края на този период започва последната ледникова епоха - Вюрм (около 60 хил. г. пр.н.е.). Следи от тяхно присъствие по нашите земи от този период са намерени в селището край Мусалиево - област Плевен, и по протежение на поречието на р. Искър - главно при с. Кунино - област Враца от 60 хил. пр.н.е.**

Тези първи поселения в пещери и на открито са засвидетелствани в пещерите "*Самоилица I*", "*Самоилица II*" и "*Саклина дупка*" ("*Скандална*") при с. Кунино.

По бреговете на Искър имало богата растителност, а земите наоколо са били покрити с обширни, девствени гори.

Ловуването на едри животни - мамут, носорог, пещерни мечки, северен елен, бизон, див кон, е било задружна дейност и при гонитбата им тези наши предци са ползвали предварително изкопани ями, маскирани с клони, трева и тръстика. Дълбоките долове и отвесните скали в землището на с. Кунино са естествени капани, където подгонените животни попадали на засадите на древните предци.

В близките гори те берели плодове, семена и корени като добавка към храната от месо, осигурена чрез улов на животни.

Проучвателите от Чепеларския пещерен клуб и специалисти като археолога Николай Джамбазов от Археологическия музей при БАН, дават богата картина на местонахождението на древните ни предци и условията на живот в тях.[1] (Виж Приложение 1)

Еднаквите физико - географски, икономически и социални условия по Искърския пролом имат много паралели на развитие на развитието на културите по българските земи от периода на средната и късна старокамена епоха. Изследователят на живота на първобитните хора Гаврил Попов описва живота им.[2] (Виж Приложение 2)

По тези земи главно в карстовата кариера на фабриката за вар и калцит са открити бивник на древен слон, дълъг 20 см отпреди 1 млн. години, хиляди кости на птици и бозайници, челюсти на див кон и вълк, мамут, елен и бизон, врана, сокол, глухар, тракийска гъска, лапа на гигантска пещерна котка и други животни на възраст около 8000 г. пр.н.е.

Землището на Кунино е типичен карстов район, природно - исторически феномен с огромно значение за живота и развитието на древните ни предци от средния период на старокаменната епоха

до наши дни и е в центъра на поселенията от тях земи и близките до тях такива, като тези в с. Карлуково - област Ловеч, "*Темната дупка*" и други в поречието на р. Искър.За природо - историческия феномен с над 140 пещери говори и древното име на Кунино - божествен образ на икона. Част от авторите сочат името му Куна, като цар, кан - древнобългарската титла на великите ни владетели.

Не случайно за първите владетели на известните ни изначални племена -именците мизи, се намират в това селище, носещо името на достолепната древнобългарска владетелска титла - кан. От друга страна единственото оцеляло племе на древните хора Кунг Сан (Кан) на бушмените в Танзания носи не случайно името Кун (Кан). По сведенията на ст.н.с. Живко Куновски - специалист по генетика[3], име с корен Кун се среща в редица от народите от древнобългарския корен- унгарци, башкири, чуваши, както и на всички народи с произход от Туранското плато - туранските народи.

Цялостното по-нататъшно развитие на поселяващите земите по поречието на р. Искър родове и племена говори за перманентното им присъствие по тези земи от 60 хил. пр.н.е. до наши дни. Безспорно това са древните именци - мизи и брагои (бриги), куни и техните по-късни наследници трако - кимерийците (траки).

---

1. Кутов, Т., Чемборски, Хр., Вълчев, К. и Иванов, П. Кунино през вековете. т.1. С., 2003. с.28.

2. Пак там.

3. Куновски, Ж. Лечебната традиция на българите в миналото и днес. С., 2006. с.9 - 10.

Приложение 1

"*Изглежда, че тези пещери, отстоящи една от друга на 30 м, са били център на родова община, която вероятно е обединявала обитателите в съседните пещери в карстовия терен, както това се вижда от поразителното сходство на находките. Като се има предвид отдалечеността им от Темната дупка и Пещ, която не надвишава повече от 10 км, се поставя въпросът дали между обитателите на тези четири пещери е имало някаква икономическа и родствена връзка.*" (Джамбазов, 1959)

Приложение 2

"*Ето на входа на тая грамадна пещера пламти буен огън. Наоколо са насядали или наклякали полуголи мъже и жени, стар-*

ци и деца. Никой не стои празен. Всички работят. Край огнището са натрупани едри кремъчни буци. Едни от мъжете ги разбиват на дребни късове и ги разпределят на отделни купчини, според това, какво ще има да се изработва от тях. Други поред това, какво ще има да се изработва от тях. Други по-натъдък разцепват големи кости и рога и приготвят шила, игли, острия за копия, стрели, куки. Цял арсенал. И вниманието на всички е погълнато само от грижа да се приготвят по-удобни и колкото се може повече оръжия, защото те бързо се похабяват и лесно се чупят. И скоро навсякъде по стените на пещерите увисват лъкове и торби със стрели или пък се нареждат множество копия.

Жените също не стоят със скръстени ръце. С кремъчни стъргалки в ръце едни изчистват кожите на току-що убитите животни. После ги окачват на дърветата и ги поставят край огъня да съхнат. Ако пък е лятно време, простират ги край пещерата да се сушат на слънце. Други шият от изсъхналите кожи облекло и за себе си, и за мъжете, и за децата. Това са прости наметки, най-грубо съшити от две или повече кожи. За шиенето си служат или с шило, или с костена игла, през ушите на които прекарват косми от животинска опашка, главно конска, после с тънко изрязани ремъци, лико или някоя жилава трева ги превързват за тялото." (Попов, 1931)

КЪСНА СТАРОКАМЕННА ЕПОХА И ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ
(40 хил. пр.н.е. - 12 хил. пр.н.е.)

В 53 хил. г. пр.н.е. те - жителите на древните ни земи - имеНците и кимерийци - мизи, сапейци (сапи/ шопи) и траките (даки), продължителите на пещерния начин на живот, вече живеели в благоприятната среда на извънледниковите райски земи на Балканите и Северното Причерноморие покрай река Итил, която по това време тече чак до р. Волга, с която била свързана в единна речна система.

Родовете вече претърпели първите си структурни промени и сформирали своя древен, праисторически общинен строй. Още в средния палеолит те завзели земите на днешна Северна България, Софийско, Румъния и Причерноморието.

Това им давало възможност за развитие и усъвършенстване. Характерно за тези най-древни поселници на Европа е, че те били със силни астрономически и астрологически познания и наченки за племенни формирования. Около 33 хил. г. пр.н.е. те заемат огромни пространства на Балканите (Малък Рум) и Мала Азия (Голям Рум).

Появяват са и първите им жилища - землянки, покрити с кожа. Използвали груби кремъчни "*юмручни клинове*", като средство за нападение и отбрана, за лов и придобиване храни.

В годините на късния палеолит (първолит) - 40-10 хил. г. пр.н.е. нашите древни предци изграждат своя древна първолитно-антична култура на своите племена и племенни съюзи. Част от тези съюзи са с военен характер, за отбранителни действия срещу други племена, появили са на Балканите около 22 хил. г. пр.н.е. Тези племена идват на Балканите поради катастрофичния начин на живот, който се наложило да водят след ядрените войни между Лемурия и Атлантида.

Тези предисторически древни и среднопърволитни (палеолитни) племена са между изначалните, съществуващи в Стария свят, формирани в племена и племенни съюзи. Те са тези племена и родове, близките родственици на легендарните лемурийци от земите на днешна Индия - велик и недостижим пример за най-древните жители на Земята. Историята им е запазена в предания и легенди, които по-късно са били значително изменени. За тях са запазени макар и малък брой, но силни и категорично доказателствени писмени документи.

В Анонимния римски хронограф, в качеството му не само на религиозен, но и на исторически документ, името на българ-

рите - преките наследници на исконните богочовеци, следи от които днес се намират в естествения природно-исторически некропол - Бакаджика, се сочи, че то е било широко известно. Действително предисторическото развитие на древния свят е, пряко свързано с това на българите - багатури (балагури, бого гури, балагури, бългури). Този некропол и голѐмите гробове на балагурите (големите гури) - исполините по ръст, дух и древност са именно от родовете и племената на легендарните именци (Първите) - изначалните в хилядолетната древна човешка история. Тези именци - кимерийци и мизи, шопи и драки (даки), са именно първочовеците - достойни продължители на рода на своя исконен родоначалник - мизиеца Зиези.

От Вавилонския жрец и историк Бероз (330 г. пр.н.е.) научаваме, че Зиези е реална историческа личност, а Потопът е реална историческа действителност.

Според него *"... спряганият надълго и нашироко Зиези, според индийски и други източници е начало и край на космически цикъл от 432 хиляди години"*.[1]

В хода на историческото развитие са известни няколко природни катаклизми и сблъсъци, включително с представители на извънземната площ, т.е. от други планети във Вселената. **Най-известните ни сега сред тях са предизвиканите от действията на човека Космически катастрофи от 23 хил. г. пр.н.е. и от 11650-11542 г. пр.н.е., и потопите от 9570 г. пр.н.е., 5508 г. пр.н.е., 3761 г. пр.н.е., природните катастрофи с изместване на земните полюси от 54 хил. пр.н.е. и 17 хил. пр.н.е.**

Най-същественото от известната част на този космически цикъл от Първолита е съществуването на предците ни именците и синдите - арии и ази (аси) във Волгоуралието. Успоредно обаче с тях, в далечна Индия (Синдия), живеят от 33 хил. пр.н.е. и племената на родствениците им - предците на древните индийци - синдите кимерийци и карите. Широко мащабни изселвания на по-късен исторически етап са засвидетелствувани в региона на Мизоамерика. Тези изселници са от имено-синдийски или прединдоевропейски родов корен.

Най-древни исторически сведения показват съществуването на древна цивилизация в царство Пандая (Индия) в периода 30000-16500 г. пр.н.е. За поселения в древния материк Лемурия (Му) на хора от високоразвита в технологично отношение раса има сведения за времето от 30 хил. г. пр.н.е. Това разбира се станало в резултат на придвижвания на предците ни, наложили се от изменения в климатичните условия, придружени с

търсене на нови земи и места с благоприятни климатични условия за препитание и развитие. Така наследниците на първите известни ни жители на Балканите (тяхната прародина) живеели по онова време в днешните български земи (екваторът през това време е преминавал в земите на днешния град Перник). След природния катаклизъм от 54 хил. г. пр.н.е. те разширяват обхвата на териториалните си поселения чак до далечна Синдия. За поселения в периода след 35 хил. пр.н.е. от Атлантическия океан до Енисей и Индонезия и от Северния ледовит океан до Индийския океан са засвидетелствани данни в източници на десетки народи - индийски, китайски, месопотамски, скандинавски, италиански, френски, немски, египетски, персийски, сръбски, вавилонски, гръцки и много народи в Средна Азия. Те обаче дават данни за съществуването на племена и народи без да изхождат от фактите за едновременното им появяване в различни краища на Северното полукълбо. Достиженията на културата и цивилизацията на същите е с еднаква степен на развитие.

Това едновременно появяване на племена и народи в различни краища на Земята се дължи главно на единния център на народите, произтичащи от общ родов корен с хилядолетни традиции и мъдрост, водещи до знания за произхода на човечеството и за изгубени континенти и първите предисторически цивилизации. Днес някогашната идея за произхода на двата континента Гондвана и Лавразия от Пангея (земята Пан, Бан) е отправена от представители на науката назад във времето на 180-200 млн. години.

Геологически и археологически доказателства за съществуването на огромен континент в Индийския океан, наречен Лемурия и главният откривател на континента полковник Джеймс Чърчуад, говорят за наличието на златна цивилизация. "*В далечните времена, цитаделата на Рована (цитаделата на Ланка) с 35 плата и 400 хиляди улици била погълната от морето*" - сочи древен цейлонски текст.

Тамилският епос "*Силападхикара*" споменава многократно за обширна земна повърхност, наречена Кумари Наду (Кумари Кондам), по-късно наречена от европейските учени Лемурия, която се простирала далеч отвъд днешните брегове на Индия, дълбоко навътре в Индийския океан. В този епос се говори за планински вериги, богати със скъпоценни камъни (днес Шри Ланка) и части от Индия, в които имало държава с 49 провинции, наречена Пандия (от Пангея, Бангея).

Това е периодът на общата глобална имено-синдийска (прединдоевропейска) култура и цивилизация. Нейната първородина -

днешните Дунавско-Черноморски и Волжко-Уралски региони, е описана в най-ранния арамейски (древнобългарски) сборник "*Библия*". Западни учени са открили, че корените на древния индийски език се ползват в почти всички основни световни езици по схема, която според видния индийски премиер от близкото минало Джавахарлал Неру и редица академични учени в древността, доказва съществуването на индоевропейска раса. От нея в целия древен свят, включително и в Индия, черпят не само лингвистичното си, но и генетичното си богатство. Това заключение не намира обаче докрай взаимовръзката с реалната историческа действителност и с истинските, изначални носители на културата на имено-синдийците.

От непознаване или прекрояване на историческите факти са "лишени" от прародина не само именците - мизи и кимерийци, сапеите (шопи), драките (даки), но и ази, аси (арии - по-късните арийци, обявени за митични).

Както на територията на Балканите, така и на територията на Индия има артефакти от предисторическата древност, изразяващи се в каменни оръдия на труда, скални и пещерни рисунки. В Бхимбетке на 45 км от Бхопол има 750 пещери, от които 500 са украсени със скални рисунки.

В Карнатака са открити множество отломки от обработка на камък. Не са открити обаче огнища, което пречи да се възстанови начина на живот на древните лемури върху субконтинента.

Според древните легенди във времето на първолита Кумари Кондам, великият южен континент Лемурия, се е простирал между днешните Мадагаскар и Австралия. Възрастта му е преди 30 хил. г .пр.н.е. Тук се развива културата и цивилизацията на древните лемури. Те били обединени в царството Пандия (Бандия) в периода до поредната смяна на земните полюси. Нейната култура и цивилизация се развива паралелно с културата и цивилизацията на най-ранната за Балканите и цялото Северно полукълбо именска родовоплеменна общност на предисторическите първобългари.

Двете култури и цивилизации са паралелни и са с единен център Балканите. Те са продукт на развитие на древните хора балагурите, които са големите хора великани от най-древния субконтинент Пангея (Бангея).

Първолитът (палеолита) в ранния си стадий е на първобитно общество, за което нямаме достатъчно данни за еволюционното му развитие. През средния първолит се появяват на историческата сцена именците - мизийци, носители на изначалното родословно общество в прародината си Балканите.

Вече са налице различни племена, произлезли от единния именски родов корен - мизи, пеласги, кари, сапейци, бореи, сепи и драки.

Първоначално те живеят в поречието на река Итил (Дунав) - голяма и единствена река в света, течаща на изток на територията на Северния субконтинент Евразия. Тук те създават свое родово-племенно обединение, общност, а по-късно царство от предисторически тип под името на реката Итил. Населението на тази най-древна в историята на човечеството държава, заемало територии на Балканите, Южна Русия и Украйна, Мала Азия.

След 3 хилядолетия в 30 хил. г. пр.н.е. се появява държава с подобен предисторически тип в Лемурия - най-южните части на Северното полукълбо. Този субконтинент обхващал земите на днешна Индия, Пакистан, Шри Ланка и земите, останали по островите след потъването на голяма част от земната суша.

Първото условие за създаването на тези най-древни родово-племенни обединения -общности, е напредналият стадий на духовното им развитие и разширеният хоризонт от познания, като реална предпоставка за появата на древната им култура и цивилизация. Паралелно със създадената най-древна в предисторията на човечеството култура и цивилизация на именците на Балканите, само 3 хилядолетия по-късно се появява такава във Волго-Уралието и в Лемурия.

Двете древни царства Итил и Пандия от дълбока древност са заселени с племена от първия засега известен в историята на човечеството суперетнос, населявал земите от Балканите до Лемурия при подходящи климатични условия на живот, даващ възможност и за целенасочена интелектуална дейност за културното му и духовно развитие.

В тези далечни времена се заражда и най-ранният в историята култ и почит на човека към Вселената, Слънцето, Луната, звездите, Небето. Заражда се и непрекъснатият стремеж у човека да изучава Вселената, природата и обществото и да се самоорганизира. Високата степен на познанията - главно астрономически и астрологични, и първите стъпки в медицината на тези първи цивилизатори на Земята от само себе си не се появяват изведнъж, а са пряка последица на еволюционното развитие на природата и населяващия я животински свят, както и на хилядолетното развитие на човечеството.

Тези именно племена и общности са носители на най-древните човешки познания и опит, доразвити и усъвършенствани в усло-

вията на сравнително добре познатите климатични условия на обитаваните от тях земи.

В същото време, когато именците-мизи са край река Итил (Дунав), иделците-аси и арии, носещи името по-късно на съплеменниците си от Лемурия синди, живеят в планините на Урал, а по-късно слизат около поречието на Волга. За техния живот и развитие има много сведения. Тези племена от втория клон на общия древен общобългарски имено-синдийски корен - иделци (уралци), според Кул Гали, поради лошите климатични условия, все още живеят в пещерни условия в планините на Урал.

Според българския летописец Кул Гали в "Хон Китаби": *"Преди 33 хиляди години предците на хоните (хунорите) именците са живеели в Голям Рум (Мала Азия) и Малък Рум* (Балкански полуостров) ..."[2]

Жреците-царе на тези именски племена от Балканите и Лемурия били пазители на уникални знания за Космоса. Те умеели да медитират, а със силата на мисълта си са умеели да строят и съзидават. Те били посветени мъже, които организирали живота на племената в състава на общността в древното им царство, като определяли правилата на взаимодействие и забраните, табутата, както и високо моралните ценности на предисторическото първолитно именско общество. Оцеляло и досега през хилядолетията от тогава досега, днешното шопско население е най-силно устойчивото племе в човешката история на Северното полукълбо.

От познанията на древните мизи, сепейци, сапеи и траки заимствали и други племена, включително и живелите по-късно по древнобългарските земи предци на арменците, балто-илирите. Техният език и древна знаково-писмена система са в напреднал стадий на развитие.

Успоредно с тях се развива и високо развитата цивилизация на лемурийците в земите на днешна Индия. Тези земи получават сегашното си име благодарение на развитието на културата на населяващите ги племена, под въздействието на културата на първите (именците) - дако-мизийци. **Така именно на територията на Северното полукълбо в 30 хил. г. пр.н.е. функционират две паралелни цивилизации на племената от изначалния ни родов корен - на дако-мизийците и лемурийците - по-късните синди.**

Още когато на Балканите и в Мала Азия съществува царството Итил във взаимодействие и широко мащабно усвояване на космологични знания и прилагането им в практиката развиват своя светоглед и култ към небето, Слънцето, Луната и цялата природа

и синдите-арии, и аси от Волго-Уралието. Животът на тези северни племена и култът им към планините най-ярко са описани от Кул Гали и Херодот.

В основата на всички тези древни култури и цивилизации и двата наши изначални родово-племенни съюзи (общности с най-ранен първолитен държавностен характер) са балагурите - дако-мизийци (именци) и синдийците - два клона на един същ изначален родов корен с родоначалник мизиеца Зиези.

---

1. Денев, Д. Неизвестното в българската история. С., 2004. с.174.
2. Кул Гали. "Хон Китаби

СИНДИЙСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ В ЛЕМУРИЯ

Периодът на късния палеолит е период на апогей на именската и имено - синдийската култура и цивилизация и краен етап от нейното историческо развитие. В този период от праисторията на човечеството се извършва повсеместно преселение на предците ни в Евразия, които се заселват в овладяната още преди 50 х. г. пр.н.е. земя на Лемурия от част от предците ни, които през 53 хил. пр.н.е. са живеели край р. Итил (Дунав).

В 33 хил. пр.н.е. мизийците - именци и сапеите - шопи населяват главно земите на Големия и Малък Рум - Мала Азия и Балканите, а синдите - ари и мурдаси, тези във Волжко - Уралския район (днешна Южна Русия). Част от последните се заселват в Лемурия, където основават своето царство Пандия. А Според древен цейлонски текст[1]: *"В далечни времена Ровна (господарят Ланка) с 25 палати и 400 хиляди улици бил погълната от морето"*. Там е съществувала държава (царство Пандия) с 49 провинции, с богати залежи на скъпоценни камъни.

Това царство скоро достига висока степен на културно, материално и технологично развитие, прилагайки в пълна степен достигнатото от учредителите му от Европа в своята прародина.

Добрите природно - климатични условия, широките познания и натрупан житейски опит, довеждат заселниците на Азиатските земи до степен на развитие като център на цивилизационно развитие, обхващащ поетапно голяма част от териториите на Азия, Америка и Европа, и преди всичко на легендарния континент Му и на Слънчевия остров. В центъра на Пасифика процъфтявала великa цивилизация със своя писменост, език, светоглед, култура и цивилизация. В земите на континента се издигали няколко планини и планински вериги, а сушата била напоявана от широки, бавно течащи потоци и реки.

Плодотворните равнини били осеяни с буйна растителност и зеленина. Ярки и ароматни цветове по дърветата придавали колорит на природния пейзаж.

Клонести палми и гъста переста папрат водели към речните брегове. В долините, край речните езера, формирани от реките, растял свещеният лотос -символ на древната Земя. Водата била чиста, а във вековните гори бродели огромни мастодонти и слонове. В резултат на демографски бум континентът в края на периода бил населен от 64 милиона жители.

В тази прекрасна тропическа страна имало великолепни пасища и обработваема земя, даваща големи възможности за прехраната на обитателите й. Широки пътища, подредени съвършено, водели във всички посоки.

Само за няколко хилядолетия заселниците превърнали тази земя в кралство, а по късно в империя. Обширната земна територия, наричана от заселниците Кумару Наду или Кумара Кандам, била далеч от днешните брегове на Индия в Индийската земя. Това кралство процъфтявало в периода 30 хил. г. пр.н.е. - 16.5 хил. г. пр.н.е. Жителите му придобили високи технологии като тази за "вимана", апарат за летене, подобен на самолет. Нарастването на населението довело до разселвания чрез овладяване на все по-големи територии извън континента, който по-късно европейските учени нарекли Лемурия.

Високото технологично развитие на лемурийската цивилизация и настъпилото разселване довело до сериозни сблъсъци с цивилизацията на древните атланти (южните фризи), като най-силният от тях протекъл с използуване на атомно оръжие, довел до природен катаклизъм и промяна на земните полюси през 23 хил. пр.н.е.

Прераснало в империя, кралството в Индия и континента Лемурия основало свои крупни колонии. Главната колония, прераснала по-късно в империя, преди библейския потоп, била Уйгур.

Потопът унищожил източната половина на Уйгур заедно с преобладаващата част от земите на континента и колониалните му земи в Северна Америка. Тази империя, основана непосредствено след големия сблъсък на Лемурия с атлантите, достигнала своя апогей в развитието на 15 хил. пр.н.е. Тогава северната граница на Уйгурската империя минавала по южните части на Сибир и достигала до бреговете на Каспийско море, а по-късно през Централна Европа достигнала Ирландия. Южната граница на империята минавала по северните граници на Бирма, Индия и Иран и покрай Сърдаря достигала Каспийско море и през Кавказ и Северното Черноморие, през Балканите до Северна Испания.

Столицата на уйгурите била Хара Хито в пустинята Гоби, която била доста плодородна земя през този период. Тя, уйгурската цивилизация, била на основалите я арии - гури, предци на белите маи.

На територията на империята били познати, изучавани и прилагани познания по астрономия, рудодобив, архитектура, математика, земеделие, медицина, производство на фини платове, декоративно изкуство върху коприна, метали, дърво. Те правели статуи от злато, сребро, бронз и глина и всичко това ставало преди началото на египетската история. На територията на Сибир са намерени редица градове на уйгурската цивилизация.

Мексико и Северна Америка станали колониална империя на Лемурия, разраствайки се от едно обикновено селище, основано през 33 хил. пр.н.е. до крупна общност на своите колониални владетели. На територията на Мексико и полуостров Юкатан има останки от градове - колонии на Лемурия, изградени още във времето, когато са били владени от белите северни арии - ургурите кимерийци.

Империята се наричала Маякс, с последни владетели от династията Кан. Последна кралица била Моо със съпруг Кох от фамилията Кан. Тя посетила Египет в град Сайс - тогавашна колония на нейната Маякска империя. През 14 хил. пр.н.е. Моо се срещнала с основателя на колонията Тот.

От разкопките в столицата на Уйгурия (империята) Хара Хото и намерените артефакти личат снимки от XVI - XIV хил. пр.н.е. на царицата на империята и съпруга й. Короната на главата на царицата е Слънцето със лъчи, от едната му посока е гербът на империята. Скиптърът й е във формата на тризъбец. В по-късни периоди от развитие на империята владетелите нямали скиптри.

В Индия маите дошли от Лемурия (Му) през Бирма. Те се заселили в големия тогавашен град Декан, близо до днешния град Нагпур. Валмалики индийски историк нарича колонията империя Нага - първа колониална империя на Му .По времето на принц Мая колонията Нага била вече империя. Съща та била колония в периода 22 - 15 хил. пр.н.е.

При природния катаклизъм в 16500 г. пр.н.е. потънала по-голямата част от Лемурия, колонията й Уйгурия и част от Индия. След този катаклизъм последователно някои колонии на Му се превърнали в периода 5 хил. пр.н.е. -12 хил. пр.н.е. в самостоятелни империи, култури и цивилизации. Уйгурската империя на именците и кимерийците (арии) се развива като самостоятелна имено - синдийска култура и цивилизация. В този период се формира и културата и цивилизацията на белите маи - ариите синди в Северна и Централна Америка.

Синдите - кимерийци (ариите) от империя Му в Декан - Индия, начело с първи цар Рама, превърнали колонията в самостоятелна империя Рама, известна в историческите древноиндийски летописи и произведения. Тази империя след XVI хил. пр.н.е. се превръща във високо развита в технологично отношение и успешно воюва с атлантите, когато последните прилагат в битката атомно оръжие срещу империята.

Космическата катастрофа 11655 - 11542 г. пр.н.е. и Потопът от 9570 г. пр.н.е. довеждат до потъването на Лемурия окончателно, както и на Атлантида, и унищожаването на империята и нейните

култури, и цивилизации. На териториите на Мексико и Северна Америка за дълго време след тях в, продължение на няколко хилядолетия, няма обитатели. Прекратява съществуването си и цивилизацията на хиперборейците на Слънчевия остров. Променените климатични условия в резултат и на физическото оръжие на хиперборейците на север (създадено за противодействие на атлантите), довежда до край на Ледниковата епоха. Арии - кимерийци и хиперборейци, се придвижват в Близкия изток, където заедно с именците - мизи и сапеи, и придошлите от Атлантида фризийци - атланти, и отделилите се от тях атиняни, създават конфедеративната държава Шам в Палестина, Ирак, Йордания, Сирия и Ливан, начело с цар Джам, а на територията на Египет - Мис Ра. Част от тези наши предци се настаняват в Етиопия, Кения, Йемен и други африкански територии. Започнала е своето развитие епохата на мизолита (мезолита), през която най-голямо историческо развитие имат мизи и сапеи (шопи) - дако - мизийци в днешните северо- и югоизточни земи на България, край Варна и в рая на Земята - земите на север от Черно море, включително тези край Волга и Урал, където е сформирана след Космическата катастрофа конфедеративна държава Идел. Останалите след гражданската война в нея иделци (синди - арии), мурдаси и именци са принудени да живеят при усложнени климатични условия на живот, което дава тласък на преселенията им далеч на изток.

На мястото на именската и имено - синдийска култура и цивилизация се появява културата и цивилизацията на преките им потомци - индоевропейците мизи (дако - мизийската) и на синдите (скито - хонорската). Началото на общността им от племена е започнало още през мизолита, а културата и цивилизацията им развива самостоятелно по-късно, през епохата на новолита (неолит-новокаменната епоха).

Епохите на мизолита и новолита и техните култури и цивилизации възникват и се развиват в различно време, в различни краища на света. Това са епохите на преход и на формиране на ранноисторическите култури и цивилизации на древнобългарските племена и народи на територията на земи от Северното земно полукълбо.

---

1. Кенън, Дж. Д. Забранената история. с.227. НСМ "Медия". С., 2005.

АТЛАНТИДА - ЗЕМЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Атлантида - родината на древните атланти, е записала най-легендарните страници в историята на древния свят. Нейното съществуване, предполагаемо разположение, роля и място сред древните народи, е обект на изследователска дейност, доказателства, описание и творческо пресъздаване на стотици изследователи, писатели, поети, фантасти, учени от различни клонове на науката от много страни и народи по цял свят.

Стотици книги, научни доклади, филми и други материали на учени и творци от цял свят потвърждават достоверността на легендата за съществуването в архаичното човешко минало на континент Атлантида, с автохтонно население, с епоним - атланти.

Все още и досега са спорни проблемите за местонахождението на континента и времето на неговото поселение от човека, както и времето на окончателното му унищожение от природните катаклизми.

На базата на многобройните материали и фактически изследователски данни, от позициите на науката може да се счита, че поне от 53 хил. г. пр.н.е. е съществувала в Далечния север културата на древните атланти, близки родственици на мизи, фризи, шоти и именци Хор (първите хора).

Съвременният български изследовател акад. Владимир Цонев определя Атлантида като земя на древните българи.[1] Аргументите му са плод на дълбок анализ и обработка на многобройните факти и документи.

Съществуването на континента Атлантида се определя на милиони години назад във времето. Нейното развитие - геологично, демографско историческо, е пряко свързано с цялостното развитие на планетата Земя и в зависимост от влиянието върху нея на планетата Сириус. Според древните египетски жреци - астрономи, през епохата на Атлантида - палеолита (първолита), Земята е била под по-различен ъгъл спрямо Слънцето. Полюсите и Екваторът, Северното и Южното полукълбо, са били в коренно противоположно положение на сегашното.

Това показва, че много от земите, които сега са с топъл въздух, в далечната епоха на Атлантида са били хладни и студени, а покрити с лед са били земите, в които сега има умерен и субтропичен климат. Тенденциите в климата и ледниковата епоха са се променяли през определени периоди според ъгъла на въртене около земната ос.

Съгласно именната система - най-древното и дълбоко закодирано, неразгадано напълно и досега откритие на изначалните предци на съвременните българи, личи ясно принадлежността на земите на този континент е именно тяхна. Не само названието на Атлантида - Пан (Бан), но и имената на останалите да съществуват остатъци от нея, говорят за прародителите, бита, същността и духа на древните българи. Дълбоко вплетено в наименованието на останалите отделни острови е изконното древнобългарско "аз" - азианството.

Континентът Атлантида в дълбока древност е бил част от континента майка Лемурия. По същия начин атлантските и лемурийски племена и народи са съставки на изначалния древнобългарски (именски) свят.

Двете огромни тектонски плочи, върху които лежат континентите Африка и Америка, са били съединени в едно цяло. Ако се съединят формите на западния бряг на днешна Африка с източния бряг на Америка, се получава едно цяло, което ясно говори за тяхното древно единство, разделение и раздалечаване във времето. Това раздалечаване отваря път на огнената лава от недрата на Земята към повърхността. При изригването на лавата земната кора потъва, а в съседство със заела нейното място лава, част от повърхността на земната кора се издигат нагоре.

През 54 хил. г. пр.н.е. крупна природна катастрофа предизвиква сеизмични трусове, разкъсване на земната кора при раздалечаване на тектоничните плочи и разделения на огромния континент Лемурия на няколко части: Му, Слънчевия остров и Атлантида, състояща се от две части - Атлантида и Антилия. Това е една от най-ранните и същевременно най-крупни, известна на съвременния човек, природна катастрофа, променила положението на земните магнитни полюси на планетата. Земите на древния, крупен остров Атлантида се отделят като отделен материк (континент), макар и разделен на две части. Според Луис Спенс, Атлантида е много по-голяма, отколкото я описва Платон. Той прави заключението, че[2]:

"Накрая, около 10000 г. пр.н.е. една последна катастрофа поглъща Атлантида. Антилия, от друга страна, оцелява до много по-късно времена и до днес съществува частично в групата на Антилските острови, като част от Западноиндийските острови."

Всичко това говори за продължителната взаимовръзка между Муанската земя, Слънчевия остров, на който живеят хайборейците, и Атлантида и Антилия.

Разделянето на Атлантида и Лемурия довежда до разгръщане на собствена общност, история, култура и цивилизация на атлантския континент. Антилия и Атланд, заедно с намиращите се около Америка острови, са били приобщени от бързо развиващата се Атлантида. Така, след този процес на развитие, когато говорим за Атлантида, разбираме единен остров - държава, обхващаща всички тези земи.

Между две от най-старите земни култури и цивилизации (Лемурийската и Атлантската) - преки продължители и синхронно развиващи се с изконната за всички древнобългарски родове и племена, а по-късно народностни общности - Именската има пряко взаимодействие и взаимовръзка. Макар, че в своето развитие те се базират на приемствеността, между тях самите се води и конкурентна борба не само за духовно, но и за стопанско, и териториално надмощие.

След неколкократни конфликти помежду им, те достигат до ожесточени сблъсъци, включително и с използването на ядрено оръжие, през 24 хил. г. пр.н.е. Този сблъсък довежда до природна катастрофа, която довежда до нова промяна на земните полюси и качествена промяна в живота на населението в техните земи.

През 17 - 16 хил. пр.н.е. в резултат на нов природен катаклизъм настъпва нова промяна на магнитните полюси, като голяма част от групите острови край Му и Атлантида, потъват завинаги.

В своето културно и историческо развитие, в земи като Египет, двете култури и цивилизации през цялото си съществуване си влияят взаимно.

С течение на времето наследничката на империята Му Атлантида постепенно забравя основните ценности, което я води до възход и падение, придружено с гибел. За Атлантида Хайнрих Шлиман съобщава:

"*Атлантида не била само територия, разположена между Америка и западния бряг на Африка, но също така и люлка на всички наши цивилизации.*"

Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. принуждава атлантите да се разселят, като значителна част от тях идват и на нашите земи в Долнодунавската низина - районът, който по-късно, след Потопа от 9750 г. пр.н.е., се оказва прародина на индоевропейците.

Според редица учени, историята за създаване на градовете Атина и Саис в Египет няма нищо общо с Атлантида и с атлантите. Всъщност градовете са построени от южните фризи, начело с "*Мис Евра*" (Миневра), носещи името Шемсу Хор (последователи на Хор).

Платон, говорейки за острова - континент, употребявал гръцки имена според него, защото искал да се предостави удобство за читателя, но всъщност той представя украсена до известна степен легенда. Това личи от елинизирането на имената и подчертаването на военната мощ на предците на елините. Островът - континент, по мнението на Платон, който предава историята, разказана от египетски домакин на госта му Солон, бил под опеката на бога на морето Посейдон - брат на Зевс (това всъщност е обожественият брат на древнобългарския родоначалник мизиеца Зиези, обожествен като Зевс). Посейдон разделил острова - равнина между синовете си, като на името на най-стария си син Атлант (Атлас), който е цар на острова, дава името на морето - Атлантическо, откъдето и страната - континент получава името Атлантида, а населението ѝ - атланти.

По-нататък той дава пълно описание на острова, реда и порядките на живота, бита и културата на неговите жители[3]. (виж Приложение)

Атлантите са хора от бялата, прединдоевропейска раса. Според Платон и други автори, в периода след Космическата катастрофа (11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е.) на Атлантида започва да се заселва население от черната, а след края на Ледниковата епоха и от жълтата раси.

След сблъсъците с Лемурия Атлантида воюва и с империята Рама в Индия. Особено остри са военните конфликти с Хайборея, под чиято власт попада като нейна колония.

Старите азиатски народи наричали древните българи "*брадати хора*", както и "*знаещи просветени*". За такива хора се говори и в митичната Шамбала, обхващала Тибет, Памир, Тяншан, Алтай и други земи. Това личи и от свещените книги на индийците "*Махабхарата*", "*Рамаяна*" и други.

Много от боговете на Америка (Северна, Централна и Южна) били брадати и с титлата на българската държавност кан.

Местните жители на Канарските острови - гуанчите, изтребени от испанските завоеватели от XV век, съхранявали спомен за потъналия остров, от който дошли предците им. Те били хора от европеидната раса - с бяла кожа, руси коси и светли очи. Били добре сложени, високи, изграждали каменни, стъпаловидни пирамиди и концентрични храмове и умеели да мумифицират покойниците. Езикът им не приличал на арийските и се родеел с този на угро - фините, който се говорел и в древна Троя, както и с езиците на етруските и ацтеките.

Част от древнобългарските предци са наследници на атлантите в Америка, Испания, Троя, Финикия. В това отношение безспо-

рен е фактът, че нашите и техни изначални предци са братя и, че атлантите са следващото поколение наши предци - потомци на Посейдон, брат на Зевс и баща на Атлант.

Много сведения потвърждават, че южния клон на древните българи етиопо - кушитите, са с предци древните атланти. Като вземем предвид, че предците на траките - пелазги и кари, са роднини с етипо - кушитите, определено става ясно, че всички те - наследниците на атланти и фризи, са от един и същ родов корен с древните изначални българи (именците Хор) - мизи, шати (шоти, шопи) и кимерийците - северните фризи.

Докато островът - континент Атлантида е управляван от духовно мотивирани жреци, загрижени за нуждите на хората, спазващи общовселенските закони за човека и природата, съзнаващи величието на изначалния си произход, всичко върви добре. Но след като състоянието на високотехнологичното, духовно и културно развитие на Атлантида става известно на останалите хора от древния свят, в тази райска градина нахлуват и други хора, които я превръщат в свой собствен дом.

След Космическата катастрофа Атлантида, която е в сравнително малка по размери територия в сравнение с предишните хилядолетия и е колония на Хайборея, не може да се помири с положението, в което се намира. Тя всячески се опитва да излезе извън опеката на хиперборейците, което предизвиква последните да използват най-новото си оръжие - геофизическото. С предприетите мерки и нападението на атлантите от страна на хиперборейците се достига до изкуствен природен катаклизъм - Големия потоп от 9570 г. пр.н.е., при който Атлантида потъва окончателно. Сложен е край на атлантическата култура и високо развитата й в технологично отношение цивилизация, оставили трайни, незаличими следи в паметта на човечеството.

През периода до Космическата катастрофа атлантите са били главно два типа: муански - с червена или жълта коса и сини, или зелени очи, и вторият тип - с бледа, луничава и златиста кожа, виолетови или сини очи, които били управляващата класа. Атлантите от господстващата класа донесли в Му своята култура и цивилизация, няколко хилядолетия преди потъването на империята.

От редица капацитети - чуждестранни, квалифицирани генетици, се потвърждава съществуването на две различни бели раси (разновидности на единна бяла раса), едната със светла и руса коса, а другата - с червеникава или кестенява. Изследванията от последните няколко години (първите години на третото хилядолетие) показаха, че освен атланти, на територията на континента Атлантида по времето на първолита (палеолит) - преди 10 хил. г. пр.н.е., са живели и южните фризийци.

Всичко това показва, че през този период двете разновидности на бялата раса са съществували от самото й възникване, тъй като и двете племена и народи (фризи и атланти) са изначални от единния именско - синдийски родов корен. В течение на хилядолетия съвместно са съществуване тези две разновидности неизбежно са се смесили така, че в основата на етногенезиса на първите индоевропейци след Космическата катастрофа стоят и древните атланти и кимерийци.

Платон и редица други автори в своите писмени източници сочат недвусмислено, че в по-късен период от време, след Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. на непотъналите части от континента Атлантида пристигат и живеят и представители на черната африканска и жълтата монголоидна човешка раса. Всички жители на Атлантида, независимо от произхода им от различни раси, живеели в хармония помежду си.

Атлантите били високи хора - над 2 метра. Балансираното хранене, чистият въздух, яркото слънце не им дават възможност да напълняват. Мъри Хоуп[5] ни подсказва, че в периода от Космическата катастрофа до края на Ледниковата епоха Атлантида започва оживена морска търговия, която дава възможност за посещения на страната и неизбежните при това взаимодействия, кръстосване на местните атланти с бербери, баски, идващи от изток, и някои индиански племена от запад - хора с нулева кръвна група. така, че всеки земен жител с кръвна група "А" и отрицателен Резус фактор, каквито са египтяните амонити, е потомък на кроманьонците атланти.

Периодът, в който става смесване на атланти с други племена и народи (ерата на мизолита/ мезолита) е време, след което настъпва гибелта на Атлантида, а настъпва оживено поселение и развитие на фризи и част от атлантите от Север, както и формиралите се в Египет атиняни - техни потомци на територията на древна Елада (днешна Гърция), които създават Златната ера за тези територии.

Много древни народи, особено край Северно море, са били свързани с Атлантида и древните атланти. Така например, много по-късните етруски живеели в земи - част от Великата империя на Платоновата Атлантида. Тези земи не са били част от континента, а са късни колонии на атлантите. Не е случайно, че древните жители на Тюл, Хиперборея и други северни територии, принадлежали на атлантите. В древността земите на континента са били свързани с Гренландия и части от Северна Америка, и Северна Европа.

Фризийският Атланд страна на южните фризи, Шемсу Хор съвпада с част от земите на "Атлантида на север". Не случайно южните фризи в много от историческите хроники се сочат като атланти. В определен период от време, след потъването на големи части от континента Атлантида, атлантите са овладели редица земи в Европа и особено в близост до Северно море - сегашните скандинавски земи (в древността - края на палеолита, земи на предшествениците им - автохтонните фризи и кимерийци).

По подхода на древните муанци, атлантите в завладените от тях земи, създават свои колонии. Такива сови колонии атлантите създават не само в земите край Северно море, но и в други части на Северното полукълбо.

1. Цонев, Вл. Атлантида - земя на древните българи. с.3-4, с.120-133. С., 2007.
2. Хоуп. М. Древната мъдрост на Атлантида. с.26. С., 2000.
3. Пак там. с.43-47.

Приложение

Дворецът на акропола също е уреден добре. На средата на акропола се издига светия храм на Клейто и Посейдон, в който е забранено да се влиза, заобиколен със златна ограда. На това място в началото се създава и ражда рода на десетте царски династии. Там ежегодно владетелите на десетте дяла извършват на всеки от тях подобаващи жертвоприношения. Има и храм само на Посейдон, дълъг 200 и широк 100 м, със съответна на тях височина, но с известен варварски вид. Целия храм покриват отвън със сребро освен акротерите, които покриват със злато. Вътре целият таван е от слонова кост и украсен със злато, сребро и орейхалк, а всичко останало - стените, колоните, пода, покриват с орейхалк. В храма поставят златни статуи: богът е нарисуван да кара колесница с шест крилати коня и темето му достига до тавана, а около него сто нереиди на делфини - тогавашните хора смятат, че са толкова. Вътре има и много други статуи, посветени от частни лица. Отвън около храма стоят златните статуи на всички жени на десетте царе и на всички царе, които се раждат от тези десет царе, и много други големи оброчни статуи, посветени на царете и частни лица от самия град и от тези външни градове, над които властват. По големина и по изработка олтарът, разбира се, съответства на

тази постройка, а дворецът подхожда както на големината на държавата, така и на устройството на храмовете. Те използват изворите, този със студената и този с топлата вода, които били - и двата - извънредно изобилни и с прекрасна на вкус вода и чудодейна по целебност, като ги ограждат с постройки и с подходящи за водите дървета, построяват при тях също така басейни, едните открити, а другите - с топла вода - закрити, за през зимата, отделно за царете, отделно за гражданите, отделно за жените, други били за конете и за останалите впрегатни животни, като всеки басейн е уреден съответно според предназначението му. Излишната вода отвеждат в свещената горичка на Посейдон, където поради качествата на почвата растат най-различни дървета с удивителна красота и височина и по канали, край мостовете, към външните землени кръгове, където са съградени много храмове на много богове, множество градини и множество гимназиони за мъже и манежи за коне, като последните са разположени отделно на всеки от кръгообразните острови и един от тях, по средата на по-големия остров, е избран за хиподрум, с ширина 200 м и с дължина, да се заобиколи при състезанията целият кръг. От двете страни на хиподрума са казармите на царските телохранители, обаче по-верните са разположени на по-малкия кръг, близо до акропола, а на тези, които се отличават между всички с верността си, са дадени помещения вътре в акропола, около жилищата на царете. Морските арсенали са пълни с триери и с всичко необходимо за екипирането на триерите, всичко подредено както трябва. А що се отнася до жилищата на царете, устройството е следното: Като се преминат външните пристанища, общо три от морето, започва в кръг стена, отстояща отвсякъде на 4 км от най-големия кръг, който е пригоден за пристанище, и се сключва при устието на канала при морето. Цялото това пространство е гъсто застроено с къщи, а каналът и най-голямото пристанище гъмжат от кораби и търговци, идващи от всички посоки и от това множество ден и нощ се чува всевъзможен говор и се вдига невъобразим шум и трясък.

И така, за града и за древното поселище е припомнено почти както тогава е разказано. А сега, нека се опитаме да припомним каква е природата на останалата част от страната и какво е устройството й. Най-напред цялата област се казва, че е извънредно висока и стръмна откъм морето, но цялата равнина около града, самата тя оградена с планини, спускащи се чак до морето, е гладка и равна, продълговата, с дължина 540 км, а от морето нагоре средната й част е широка 360 км. Тази област на целия остров е обърната на юг и защитена от северните ветрове. Ограждащите я

планини са възхвалявани, че надминават всички сегашни по брой, големина и красота, в тях има и много многолюдни села, реки, езера и лъки, които дават достатъчно храна на всички питомни и диви животни и огромни гори с разнообразни видове, които доставят материал за всички строежи и за всяка дейност.

Тази равнина, поради природата си и с грижата на много царе в продължение на дълго време, е уредена така. Тя представлява, да повторя, продълговат четириъгълник, в по-голямата си част праволинеен, а където тази форма се нарушава, те я изправят с канала, който изкопават от всичките й страни. Това, което се разказва за неговата дълбочина, ширина и дължина, е трудно за вярване, че като дело на човешка ръка той може да представлява такова нещо в сравнение с другите строежи, но все пак трябва да кажем каквото сме чули. Издълбан е на дълбочина 30 м, ширината му навсякъде е 180 м, а дължината му около цялата равнина 1800 км. Приемайки течащите от планините реки и обикаляйки около равнината, той достига до двете страни на града и оттам се втича в морето. От горната част на този ров са изкопани в равнината прави канали, приблизително по 30 м, които се вливат пак в големия канал към морето; те отстоят един от друг на 18 км. За да докарат в града дървения материал от планините и плодовете през различните сезони с кораби, те прекопават от тези канали плавателни артерии, които са коси помежду си и спрямо града. Получават реколта два пъти в годината - през зимата използвайки дъждовете, пращани от Зевс, а през лятото, отвеждайки от каналите водите, които земята дава.

Относно броя на мъжете от равнината, годни за война, определено е всеки участък да доставя по един военачалник, като големината на участъка е 1800 на 1800 м, а броят на всички участъци е шестдесет хиляди. От жителите пък по планините и от останалите територии се набират безбройно голямо число мъже, които с оглед на местата и селата, се разпределят по тези участъци и към местните военачалници. В случай на война е определено военачалникът да доставя една шеста част от бойна колесница, така че да станат десет хиляди колесници, два коня с ездачите, чифт коне без колесница с един войник с малък щит, който може да слезе от коня и да се бие пеш, и с един ездач, който да кара и двата коня, двама хоплити, двама стрелци и двама прашкари, трима хвърлячи на камъни и трима хвърлячи на копия, четирима моряка за екипажа на хиляда и двеста кораба. Такава е военната организация в областта на самия цар, докато в останалите девет области е друга, но се изисква време да я изложим.

Властите и длъжностите са организирани още в началото по следния начин: Всеки един от десетте царе управлява в собствения си дял и има власт в своята държава над хората и над по-голямата част от законите, като може да наказва и убива, когото пожелае. Но властта и отношенията помежду им се уреждат според предписанията на Посейдон, както изискват традицията и надписът, издълбан от първите царе на орейхалковата плоча, която се намира в храма на Посейдон в средата на острова.

ДРЕВНИТЕ АТЛАНТИ. НАУКА И ТЕХНОЛОГИИ

Генетична идентификация чрез ДНК на тела, намерени в блато край Малкото солено езеро във Флорида и на редица места в Азия сочи, че **азиатската ДНК произхожда от Му и Гондвиана, а неидентифицираният щам от Атлантида. Една част от древната ДНК от Флорида съвпада с тази на повече от половината американски индианци от Югоизточните съединени щати и с преобладаващата част на съвременните азиатци. Това е безспорно доказателство за муанското население от древните кимерийци, от които произхождат американските индианци и уйгурите (ургури край Волга и Урал).** От тях водят произхода си азиатците и по-голямата част от съвременните европейски народи. Открита е част от ДНК, която се среща много рядко в днешното население на света, което показва,че предците му не са били добре известни на хората от Новия свят.

Анализът на генетичния материал ни сочи присъствие в Атлантида на високи повече от 2 метра фризийци със светли коси и сини очи - северните фризийци - кимерийците. Те си служели с много тежки от 1.8 до 3.6 кг оръдия на труда, което личи от намерените такива в Сирия и Мароко. Тези народи са наричани арии, а хилядолетия по-късно арийци. **Нахлули преди хиляди години в част от Европа и в Индия, светлокосите, синеоки арии донесли със себе си разкази за странни пожари и битки на божества, за битки в небесното пространство, дори за ядрени експлозии. Тези разкази са спомен от ядрената война между Атлантида и империята Рама, която според руски, американски и от други страни учени, се е състояла през 24 хил. пр.н.е.**

Според Муини Згенд свещената книга на персийците "*Авеста*" сочи, че добрия бог Ормузд "... *дал на арийците 16 страни, описвани като райони на наслада, да бъдат техния дом. Ахриман - злият бог, превърнал дома им в земя на смърт и отчасти чрез голям потоп* ..." [1]

С цел запазване на гените си, а не от икономически и други материалистически съображения или от стремеж към господство, атлантите, чрез управляващите ги жреци, се заемат главно с колонизаторска програма, както това са направили и предшествениците им от Лемурия.

За да докаже това Хапгуд се позовава на труда на д-р Уилям О. Уорън, тогавашен президент на Бостънският университет,

чиято книга е "... *много сериозно научно изследване, в която са използвани, както широките познания в областта на древните езици и литература, така и научните постижения в географията, геологията, климатологията и антропологията. Той цитира доказателства от японската и китайска литература, а и от древната мисъл на Иран, Акад, Асирия, Вавилон, Египет и Гърция.*" [2]

Известният учен - ведик - Б. Г. Тилск и Хапгуд, доказват, че поради настъпването на Ледниковата епоха в Северна Америка през 50 хил. пр.н.е. ведите напускат Антарктида и тяхната литературна традиция е далеч по-назад във времето.

През ерата на неолита средиземноморските народи, с изключение на семитите (араби и евреи - сапеи), се отличават с червеникавата си коса от муански тип и липса на брада, в резултат на смесилата се бяла атлантическа раса с други раси.

С такъв цвят на кожата са древните египтяни, ликийци, критоегейци, кафторими, масинти, финикийци, филстимяни, както и братята им толтеки и маи от другата страна на Атлантида, в Америка. Всички тези народи са с предци атлантите - фризи. Те са били с дълги глави (долихоцефален тип), докато именците - арии са от брахицефален тип - по-ниски на ръст и по-кръглоглави.

Вглеждайки се по-задълбочено в изследванията на кръвната група на атлантите ще видим, че група А и съответстващият й ген А се срещат най-често в Скандинавия и части от Централна Европа. Изследванията на един от съвременните генетици А. Е. Мурант показват, че кръвната група А е от атлантски произход и не е свързана с кроманьонския човек. Така например при инките и египтяните само царските семейства са от тази кръвна група, а самите поданици са носители на нулевата кръвна група. Ацтеки, толтеки и нахаутлаки са с предци от Атланд.

Показателно е, че **легендите на фризите съдържат знания, съизмерими със съвременните, а в някои случаи и по-задълбочени.**

Муанският тип бяла раса - червенокожи, сочи, че тези наши предшественици са от именско - лемурийски произход, а също така, че пелазгите са по-близки по произход с предците именци - чернокосите мизи, отколкото със северните фризи кимерийците - синдийци.

Не случайно именно тези наши предци, част от които се завръщат от Далечния изток, остават в българските земи в основата на пеларго - кимерийската (фризо - кимерийска) общност - траки,

т.е. на балканската българска общност - трако - кимерийци (траки). Фризите са били с червеникава или кестенява коса, докато родните им братя синдийците - кимерийци са със светла или руса коса, които са били преобладаващата част от общността.

И двата типа хора от бялата раса от древнобългарски именски родов корен, от който в последствие се получават двата клона на именците етиопи и кимерийците - синдийци.

Те имат писменост и наука. Не подлежи на съмнение устната и писмена система на общуване между тях - нашите предци и праотци лемурийци, атланти, мизи и сапеи. Вестоносците евреи от *"Битие"* на Библията казват: *"Нашите равини твърдят, че Адам, бащата който помним и благославяме, е имал книги с наставления, дадени му от боговете в Рая".* [4]

Това показва, че те са запазили традициите на адамитите - хората от Атлантида - фризите, праотци на българи и евреи. Според Джоузе Фус *"ражданията и смъртта между Адам и Ной са се записвали своевременно и точно"*, а Саудос - гръцки лексикограф от XI век, се позовава на преданията: *"Адам бе творецът на изкуствата и буквите".* [5]

Известно е,че египтяните считат своя бог Анубис за допотопен и, че *"написва аналите преди потопа"*, а льо Гранд потвърждава, че преди и скоро след потопа *"върху големи камъни са намерени изображенията на велики мъже, заобиколени от букви"*, и че *"гатите* (гети б.а.) *винаги са използвали азбука".* [6]

За писмеността на древните ни предци Митфард в *"История на Гърция"*, т.1., стр.121, пише: *"Нищо не изглежда по-вероятно от това тя (азбуката) да произлиза в света преди потопа".*

Всички тези мнения са анализирани сполучливо от Мъри Хоуп в книгата й *"Древната мъдрост на Атлантида"*.

Творби на ранни, класически автори, историци и на църковни служители, събрани в научния труд на Мийд, говорят за "*свещения език*", използван от предци и духовенството им. Анализът на всички тези данни сочи, че още от началото на човешкото съществуване на Земята, по времето след отделни форми на природни катаклизми, са се развили различни форми на изразяване, което метафорично се сочи като Вавилонска кула. Тъй като във всяка легенда има истина, то и еврейските легенди не се различават коренно от гръцките, шумерски или египетски легенди. От всички тях се изгражда цялостната мозайка на праисторическото развитие на праотците ни - древните атланти.

Безспорно е, че древните атланти са носители на писменост, развила се далеч назад, във времето преди Потопа от 9570 г. пр.н.е.

---

1. *Mooney, R. Colony Earth. c.137.*
2. *Hapgood, C. Maps of the Ancient Sea Kings. c.229.*
3. *Braghine, A. The shadow of Atlantics. c.148.*
4. *Donnelu, I. Atlantis, The Antediluvion World. c.236.*
5. *Пак там.*
6. *Fost Broks, Encyclopaedia of Antiquity.T.1, c.355.*

НАУКАТА В ОСНОВАТА НА ДРЕВНОБЪЛГАРСКИТЕ ИМЕНО - СИНДИЙСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

В древни времена нямало разграничаване между физика и метафизика, астрономия и астрология, както и между школите на лечение. Всички те били под юрисдикцията на духовенството. **Древните ни предци владеели геометрия, химия, математика, геология, космология, криптография, архитектура, разбирали природата на Земята, били духовно осъзнати и хуманни.**

Жреците били на три нива - откриватели, изследователи и технолози. За разлика от днешните хора, сред древните не е било разпространено суеверието. Те не са били завладявани от религиозни шаблони. Праотците и предците ни приемали Вселената като даденост, която трябва да се изследва и духовенството с радост приемало за участие изследователи, които били обучавани безплатно.

Жреците на Лемурия и Атлантида разбирали, че определени физически закони действат върху хората и могат точно да определят звуковата и генетична вълна на всеки индивид. Когато детето навършвало три години, родителите му го завеждали в храма за преценка на заложбите му от върховния жрец. **Древните ни предци претворявали знанията си в ежедневието, като давали възможност всички да се ползват от научните достижения. Енергийните източници и медицинските услуги били безплатни**, а жреците се специализирали в различни области. Нямало фабрики и серийно производство, не се използвала паричната система. Всички занаяти били възприемани като важни и достойни.

Архитектурата се базирала на основата на кръга и осмоъгълника, в какъвто вид просъществуват и до наши дни. Обект на особено внимание в Лемурия и Атлантида била работата по използването на кристалите - обикновени и квази кристали, които напомнят, че материалната Вселена не е единственият обитател на пространството, а има и скрити, невидими подразделения. Кристалите били определяни като мозъчни клетки на Земята (Гея, Данух).

Още в древни, предпотопни времена, от Каменната епоха знаят, че в кристалите са складирани и освобождавани лазери и лазерна мощност, соника и енергия, включително слънчева. Съвременната литература ни сочи технологични достижения в праисторически времена.

Ползването на летящи машини в праисторическа Рама (Индия), изображения на космически кораби и астронавти в древността в Южна и Централна Америка, електрически батерии в Мизопотамия, край река Ефрат, древни компютри и редица други феномени, говорят за високоразвита технологична цивилизация на древните ни предци.

Сега все по-настойчиво пред нас изниква въпросът, дали са имали древните въздушен, космически транспорт и атомна енергия и как са били използвани тези придобивки, довели цивилизациите им до гибелни последици.

Древните ръкописи на санскрит сочат, че около 13 хил. г. пр.н.е. в Индия са строени летателни апарати и атомни бомби. За хората от това време с богато украсените апарати в небето са се сражавали, използвайки 4 вида кораби: *"Рума вимана"* и *"Сундара вимана"*, с конусообразна форма, и *"Трипура вимана"* и *"Шапуна вимана"* - кораби, които можели да летят във въздуха, но и да плават във водата. Те били направени от сплави, издържащи много висока температура *"твърди материали с черен цвят и магнитни свойства, които не се разтварят в киселина, със съдържание на натрий, желязо, мед, силиций"*.

Апаратите били оборудвани и с радари, които да откриват противникови оръжия под земята чрез микровълнови сигнали.

Убедителлни доказателства за всичко това дават в края на 2007 г., в пакистанския град Хайдарабад, индийски и чуждестранни учени на специализиран конгрес по проблемите на високоразвита цивилизация, наречена Дорийска. **Според британския изследовател Девид Дейвънпорт, голямото, мощно оръжие, унищожило империята Рама, както и град Мохенджо Даро в басейна на р. Инд, днешен Пакистан, е било атомно. Това е вид оръжие, подобно на онова оръжие, което, според руски, американски и от други страни учени, е унищожило цивилизацията през 24 хил. пр.н.е.**

Намерените край Мохенджо Даро и други части на Земята разтопена керамика и пясък, превърнати на стъкло, са в резултат на висока температура, достижима само при ядрен взрив. А според древните източници това е станало само с един единствен снаряд със свистящ стълб дим и огън, избухнал като от 10 хиляди слънца. В подкрепа на всичко това е и фактът, че оцелелите след взрива са живели недълго, голяма част от които са страдали от различни аномалии.

Китайски документи разказват за древни космически кораби с мощни антигравитационни двигатели, в храма Абидос в

Египет има изображения на летателни древни апарати във формата на днешните, а Александър Гарбовски в една от книгите си съобщава за намерен човешки скелет с 50 пъти по висока от нормалната радиоактивност, което е пряко потвърждение за високотехнологично развитие на древните цивилизации.

Ядреният физик проф. Сода, Нобелов лауреат през 1909 г., когато ядрената енергия все още не е възстановена в паметта на съвременното човечество, пише:

"... *Това може би е епоха, една от многото предишни епохи - в незаписаната история на света, в която хората са вървели по пътя, по който ние вървим сега ... раса способна да видоизменя материята, нямаща нужда да си вада хляба с пот на челото. Подобна раса би могла да преобрази пустинен континент, да стопи полярни ледове и да превърне целия свят в "земна" райска градина.* [1]

Това тя достига и чрез използване на естествените източници на ядрена енергия. Днес недоумение в научните среди предизвикват намерени в Габон наскоро ядрени реактори от преди 1 млн. години, работещи и досега по "*неразгадан*", "*митичен*" за съвременната наука начин. Съществува вероятността атланти и/ или кимерийци (маи) - лемурийци от Рама и Лемурия да са открили лесно производимата, безплатна и не причиняваща вреда на околната среда енергия, за което има не сама хипотези, но и някои по-съществени доказателства.

Духовният процес на лечение при древните народи от Атлантида, Лемурия и Мизопотамия се придружава и с практическо приложение в хирургията и биониката, в резултат на придобитите умения на духовенството.

Хирургията и анатомията са познати още в древни времена. Легендите на Древна Ирландия показват, че "*митически*" хора Туата Де Данаанс "*донесени на Земята от магически облак*" в Западен Конат, провинция в Ирландия, водили битка с фирболгите. При тази битка мъжете, облечени с панталони - фирболгите - са предвождани от царя си Монерк, а водачът на данаанците е Ауада - Сребърната ръка, получил името си след злополука в битката, при която ръката му е отрязана и един от многото лечители на данаанците направил сребърен заместител, който действал също като нормална ръка.

В арабския фолклор също се говори за замяна със златен крайник липсващата ръка на праисторическия бог на дъжда Хобол. В легендите на Египет и Южна Африка се говори за неугасващи лампи, с които се осветяват гробниците, за да могат художниците

да ги изпъстрят с рисунки и то без да оставят следи по стените. Има редица недоказани все още хипотези, като тази на Мъри Хоуп, според която, за тази цел са ползвани квази кристали.[2]

Колкото и далечен за разбиранията на съвременните учени да е, съществува доказателствен материал за ползване в Атлантида от учени жреци научно формирани знания за "личния звуков код" на всяко живо същество, съвпадащ с личния генетичен код - соника. Според тази наука звукът се използува в науката за стерилизация в медицината и в хирургията, но и в други области на живота.

Много са доказателствата за храмовете, обсерватории по астраномия. "*Атлантида е люлката на космическата наука*", казва Спенс.[3] Именно познанието за системната структура достига до догоните и амонитите, а за десетата "тъмна" планета, виждаща се веднъж на всеки 3600 години[4], която вече е обект на изследвания, съдържаща известни още на халдеите и на други народи е фигурирала в документите по астрономични изследвания на древните шумери.

Видно е, че космологичните, астрологични и астрономични познания на древните изследователи, в съответствие с възвръщането в паметта на съвременниците, в зависимост от достигнатия етап от развитието на човечеството и възстановяването на баланса "*човек - природа - общество*", все повече стават обект на изследвания и познания на днешната наука и на всички жители на планетата Земя.

---

1. Davies, P. The Cosmic Blueprint. c.78.
2. Мъри Хоуп. Древната мъдрост на Атлантида. С. 2000. с.102.
3. Spence, L. The Occult Sciencess Atlaantis. c.33.
4. Gorlitz, C. Atlantis. c.123.

РЕЛИГИЯТА - НЕИЗМЕНЕН ФАКТОР В ЦЕЛОКУПНИЯ ЖИВОТ НА ДРЕВНИТЕ АТЛАНТИ

Религията в Атлантида се структурирала на светска, държавна, метафизична доктрини преподавани и следвани от занимаващите се с обществени науки и скрити (окултни) учения прерогатив на определени клонове на науката и старшите ордени на духовенството. Тя е модифицирана версия на стария слънчев код, състоящ се от голяма доза наука и духовен мистицизъм.

Държавната религия на древните атланти може да се сравни с всяка друга държавна религия, съществуваща в историята до ден днешен. **За тях Слънцето е майката и бащата на живота.** Прекланяйки се пред Слънцето, те го почитат за възвишената му същност, към която отправят молитвите си за здраве, помощ, разбиране. Висшето духовенство разбирало истинската същност на Вселената, но смята, че метафизичната информация за нея трудно може да се възприеме от обикновените хора.

Според атлантите всеки може да вижда, използва и чувства слънчевите енергии, захранващи кристалите, които им осигуряват светлина и топлина, и други условия в живота, като представляват и божествената сила във всекидневието. Затова във всеки храм се провеждали служби в чест на Слънцето. Такава служби се провеждали освен в храмовете и в естествени светилища. Строежът на тези храмове те осъществявали на места с налични земни сили, отговарящи на предназначението им: лечебните - на места, където земните сили са били проводник на възстановяване на баланса, а учебните заведения там ,където те стимулират функциите на мозъка.

На континента имало два вида енергии - изтичащи и вливащи се, активни (въздух и огън) и пасивни (вода и земя). Използването на други енергии показва и ползване на извънземни, космически влияния.

Обикновените хора боготворели тези енергии и провеждали четири сезонни фестивала: на огъня - в средата на първата четвърт на годината, когато Слънцето е най-силно; на въздуха - три месеца по-късно; на водата - след още три месеца; на Земята - в края на годината. Всеки фестивал, посветен на огъня, продължавал 8 дни, като последният бил всеобщ почивен ден, в който гощавките и веселбите не стихвали. Темата на фестивала, посветен на въздуха, била общуването с Космоса и божествата и се осъществявал по високите места, а в равнините без върхове и хълмове издигали пирамидални структури. Фестивалът, посветен на водата, се провеждал на определени места на близките крайбрежия, където хората се възползвали от реалната и духовна храна, предоставена им от държавата и показвали резултатите от труда си през изминалата година, като вземали участие в танците, песните и веселието. Този фестивал бил любимият на обикновените хора. Темата на фестивала на Земята било единството на планетата и всички форми на живот, съществуващи на нея и с Космоса като цяло. Обредите се извършвали в свещени горички, каменни прагове, пещери и други места с важни земни енергии. Този фестивал е познат като "*Времето на децата*", които го очаквали с нетърпение, за да участват в него.

Обществото в Атлантида било управлявано от духовенството, поради което ежедневието му е просмукано от религиозните влияния. Управляващите били избирани не според социалния им статус или обществен имидж, а според мъдростта им. Редовно се провеждали съдебни заседания, на които всеки пожелал да се оплаче от местният върховен жрец и съветниците му, можело да стори това. На тези процеси, ползвайки опита на лемурийските си предци и на Египет, където боговете имали глави на различни животни, атлантите използвали често представители на животинския свят от свещеното семейство котки, които долавяли аурата и много по-често долавяли лъжата отколкото хората.

Начинът на хранене в Атлантида съответствал на професията. Духовенството спазвало много по-строга диета от всички останали, забранено било червеното месо, прасета, а едър рогат добитък не се отглеждал чак до късния период от съществуването на континента. Млякото и млечните продукти се осигурявали от големия брой кози, а вълна - от овцете, които се отглеждали в южния край на континента. Риба и птиче месо се ползвали от обикновените жители, но не и от духовенството. Нарушаването на начините на хранене, както и жестокостта спрямо животни и растения, се считало за престъпление.

Всяка териториално - географска част от континента произвеждала определени продукти, липсващи на другите части. Определена част от произведеното се предоставяло на местния храм, а с останалата част всеки се разпореждал както пожелае. Най-често се извършвала бартерна размяна, като стоките се придвижвали по сложна система от канали, които опасвали целия континент. В рамките на общоприетото обществените работници, които се занимавали и със "*странична помощ*", получавали допълнително възнаграждение. Жизнено необходимите неща

били безплатни и достъпни за всички, но личният стандарт се определял от индивидуалната производителност.

Всеки човек от 18 до 50 години бил длъжен да допринася с нещо за държавната храна. Бездействието и мързелът се считали за заболяване и при наличието на такъв случай на помощ на човека носител на тези отрицателни прояви се появявали психолози и съветници.

Общественото положение, професията и приносът на човека към обществото се показвали с цветовете. Така рангът на даден жрец или жрица можел да се определи по облеклото му. Образованието в Атлантида било безплатно за всички. Учителите се обучавали в храмовете. Още от най-ранна възраст децата били насочвани към онези професии, в които биха се изявили най-пълно. При раждане се отзовавали жреци лечители, боравейки с най-фините космически енергии. Специален орден на духовенството поемал грижата за починалите, като физическото тяло не било погребвано или кремирано, а звуково разграждано.

На езика на физиката частиците, съставляващи човешкото тяло, се трансформират обратно в енергия, готови за ново космическо съществуване. Това древно, забравено вече умение, се осъществява при спазване на строго определен ритуал.

В покоите на дежурния лечител резонирало специално звуково устройство, което се активизирало при злополуки или заболявания, като честотата на тези сигнали, неуловими за човешкото ухо, се улавяли и предавали на същите чрез вдигане на шум от домашните любимци, успешно долавящи тези сигнали. По този начин най-близкият лечител, без наличието на телефон, телевизор или друго средство за съобщение или комуникация разбирал, че има спешен случай.

На континента имало силно изградена здравна система. Всички населени места разполагали с 24 часово медицинско обслужване. Методите на лечение позволявали операциите да не се извършват в нарочна за целта зала, тъй като стерилизацията се извършвала чрез соника и умствени "*магически*" методи.

Първоначалният транспорт бил от изключително добре уредени конски впрягове, а по-късно се използвал и въздушен транспорт. Тъй като в най-ранните периоди е обожествявано Слънцето, а в по-късния период от историческото развитие на континента - морето (култ към Посейдон), то **религията на атлантите може да се определи като монотеистична. Духовенството признавало само един единствен съзидателен източник.** Оказва се, че атлантските божества имат еквиваленти от пантеони на други древни народи. (Виж Приложение №1 - според М. Хоуп).

Тези божества били първоначалната свещена осморка на Атлантида. На тях - главните божества в големия храм, са посветени осмоъгълните ниши. Тези божества били наследници на божествата от Лемурия и Мизопотамия и предци на египетските и древногръцки божества.

Макар че посочените от авторите съответствия не са съвсем точни,то в енергиите на някои по-късни божества има някои сходства, като например в съотношението между активните и пасивните измежду тях - пет на три в полза на първите, но по късно обратно в полза на пасивните. Атлантската концепция за съзидателния източник е наричана Бог.

Освен четирите фестивала в Атлантида се практикували и обред на единението (брак), пълнолетието (18 години), на преценката в присъствието на всички членове на семейството, за почитане, посвещение, благодарност и още много други.

Трите основни обреда, извършвани във всички храмове на страната, били "*Танцът на изгряващото слънце*", "*Химн на високото Слънце*" и "*Молитва на залязващото Слънце*". Те се изпълнявали с песни и танци от жреците и тези от Гилдията на музикантите. Движенията на танцуващите разказват историята на раждането на Слънцето и Луната и нейните деца - 12 планети, и за евентуалната смърт на звездата, при което съставляващият я разум се освобождава от материалните светове и поема наново духовната си пътека към Обетованото време.

От всичко това може да се извади заключение, че **религиозните вярвания в древна Атлантида са с дълбока философско - историческа същност, носеща в себе си опита и заложбите на системата на религиозните вярвания на предците на атлантите - именците.** Те са непосредствена същностна част от цялостната обществено-икономическа природосъобразна същност на астрономичните и астрологични познания, на достиженията на тогавашната научна мисъл и степента на технологичното развитие на древнобългарските племена и народи от Старокаменната епоха - Първолита (Палеолит).

---

1. Хоуп, Мъри. Древната мъдрост на Атлантида. С., 2000, с.112 - 113.
2. Spence, L. The Occult Sciences in Atlantis. с.14 - 40.

Приложение 1

Богове на Четирите елемента в различните пантеони*

	ОГЪН	ВЪЗДУХ	ЗЕМЯ	ВОДА
ЕГИПЕТ	Ра	Шу	Геб, Гея	Нук, Нуну
ВАВИЛОН	Гирру	Ану	Енлил	Еа
ИЗРАЕЛ	Гавриил	Рафаил	Разшиел	Редияс
ФИНИКИЯ	Ouранос	Аура	Гея	Ашера
ПЕРСИЯ ‡	Атар	Ахура Мазда	Амертат	Анахита
ИНДИЯ	Агни	Уаю	Притиви	Варуна
КИТАЙ	Му-кинг	Хоу-чу	Йен-по-уанг	Мо-хи-хай
ЯПОНИЯ	Ама- терасу	Амида	Охонамочи	Суса-но
ИРАН ‡	Аша Вахища	Воху Мана,	Спента Армати,	Хауватет
	Атар	Ока Мана	Бушияста	Апаоша
НОРВЕГИЯ	Тор	Тур	Один	Ньорд
ИНКИ	Манко Калах	Сулау	Пачакамак	Виракоча
АЦТЕКИ	Ометекутли	Тескатлипока	Омекиуатл	Тлалок
МАИ	Кулкулкан	Бакаби	Йолтан	Ицамна
СЛАВЯНИ	Сварог	Буелун	Раж	Перун
ФИНЛАНДЦИ	Фире	Укко	Илматар	Кул У аса

* Изготвена в класа по антропология в колежа "Кийн Стейт".

† Боговете на четирите елемента в Египет са различни през различните периоди.

‡ Персийската и иранската митология не са еднакви; в иранската боговете на четирите елемента имат своите противоположности, изразяващи добрите и злите сили.

Приложение 2

Саху или духовно тяло - абстрактната същност
Кху или дух - магическата същност
Ба или душа - вероятно етеричното тяло (аурата)
Ка или двойник - астралното тяло
Секхем или сила - индивидуалната душевна честота
Аб или сърце - дом на емоциите
Кайбит или сянка - подсъзнанието
Рен или име - индивидуалният звуков сигнал
Кхат или физическо тяло - тленната същност

АСТРОЛОГИЯ, МАГИЯ И ОКУЛТИЗЪМ В АТЛАНТИДА

Лемурийците и атлантите вярвали, че има 12 планетарни разума - тези на Вулкан, Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, Плутон и Пан. Изтъкнатият математик, физик и кибернетик С. А. Мюзе включва в книгата си още две планети наред с известните ни 9:

"*Съдейки по отклоненията на орбитата, Пан е най-отдалечената планета в нашата Слънчева система, нейният перихелий е почти до афелия на Плутон, тоест орбитата й напълно обгръща тази на Плутон. Планетата Вулкан е наименована на откривателя на Нептун, великия астроном Леверие. Тя е единствената инфра живачна планета в нашата Слънчева система*".[1]

Д-р Мюзе очертава общото влияние на Сириус върху Земята и значението му за човечеството, и за изменението на климата.

Изследователят Швалерда Любиц счита, че "*Сириус е отговорен за климата не само на Земята, но и в цялата Слънчева система. Благодарение на прецизното определяне на равноденствията от една страна и движението на Сириус от друга, позицията на Слънцето е изместена спрямо Сириус в същата посока, почти изцяло в същите граници. Благодарение на астрономичните изчисления е ясно, че в периода 4231 г. пр.н.е. - 2231 г. пр.н.е. Сотическата (Сириуска) година от 365 и една четвърт дни най-пълно съвпада с нашата Юлианска година. Това е едно възхитително достижение на древноатлантическата наука*" и сочи: "*... Сириус играе ролята на Център на цялата Слънчева система*".[2]

Древните египтяни наследяват този календар от предците си - атлантите. Дванадесетата планета е била Сириус, по времето, когато Луната била спътник на Слънцето.

Според древните езици пахлави и зенд думата "*магия*" произлиза от думите мат, мет и маг и означава "*свещеник*", "*мъдрец*" и "*превъзходен*", и от халдейската дума "*магдум*", означаваща "*и най-висша мъдрост*" и "*свещена философия*".

Думата "*окулт*" означава "*скрит*".

Магическите вярвания на атлантите се базират на научни, преди всичко астрономични и астрологични факти, допълнени от метафизични познания. Те не правят разлика между видимите и невидими светове, между частицата и вълната. Те се стремят да избегнат хаоса по пътя на съзиданието на ред и стабилност, стремейки се да се изолират от преобладаващото религиозно влияние на Лемурийците - муанци.

В Атлантида магия се практикува от духовенството, като **отделните й аспекти се разпределят между отделните жречески ордени и гилдии:** лечение, както на физическото тяло, така също и на психиката, различни клонове на науката, космическа магия, започваща се преди всичко с баланса земните сили останалата част от Слънчевата система и звездата Сириус. Тя се практикува в съчетание на умствени похвати и съпътстващи ритуали, а не както в по-късното общество за материални и финансови придобивки.

Устоите на обществата на атлантите обхващат в духовен пашкул бързо рухващите при нахлуване в по-късния период на континента орди, търсещи материални облаги. Различията между жреческия елит и последователите му, работещи за придобиване на знания и мъдрости, последователите на материализма, са непреодолим.

Крайна цел на историческите и алхимически обреди били духовно преобразяване чрез осъзнаването на същинските умствени способности, наследени от човешката психика по естествен път, но предадени на честотата наречена материално съществуване. Атлантските жреци смятат придобиването на знания чрез всички способи на науката за духовно изследване, за медитация или мистично преживяване във всеизмерното съзнание. Те отбягват емоционалните психофизически състояния и елементи на възторг в мистицизма, защото изразяват фалшиво космическата действителност. Магията се дели на "*висша*" и "*низша*" в търсене на вълшебството (духовенството) и съответно в светските аспекти на ежедневието.

За магията на атлантите е характерен минимизмът с нейния космически характер. Лорд Раглан пише във връзка с това:

"*Ученият е човек, който се опитва да открие нещо. Магьосникът не се опитва да открива нищо. Той сляпо извършва обредите, които е обучен да третира като жизнено важни. Магическите обреди имат много общо по целия свят ... Магията е система от действия, а не от идеи*".

Диваците и неграмотните не могат да формулират теории. Ето защо: "*Дивакът изпълнява обредите си, просто защото така е научен*".[3]

Духовенството в Атлантида разбира и осъзнава практическите и подсъзнателни ефекти на символиката като ключ към подсъзнанието. **Те наследяват познанията за Свещената четворка от Му, изразяващи четирите велики първични сили, играещи огромна роля в религията на ранните хора. За муанската магия числата 7, 4 и 1 са свещени, защото носителят на седемте заповеди на**

Единствения създател е Свещената четворка (природните елементи огън, въздух, вода и Земя). Основният символ на свещената четворка е равноотстоящият кръг от всичките му разновидности.

Хапгуд прилага като доказателство за съществуването на световна древна цивилизация, която е "*доминирала в по-голямата част на света през различен период от време в най-далечно минало*" специална таблица с богове на четирите елемента в различни пантеони.

Всички магически обреди в Атлантида започвали и завършвали с призив и благодарност към четирите Велики природни сили, без чието съдействие не би имало планетата Земя и материалната Вселена, в която да се развива космическото съзнание и духовно израстване. Символизмът на елементите е важна част от елементите на светската религия и магическите обреди.

Важни ритуални символи от Атлантида достигнали и до днешни дни: Ани Вестителски пъзел, Свинско око, Уреус, Пирамида, Бокал, Крилат диск, Лотос, Систруми Тет (стилизирано дърво).

Атлантите вярвали във възможността да се проектира съзнанието отвъд царството на материята в недоловимите (скрити) сфери, обхващащи безброй честоти. В различни странни разновидности тази възможност съществуват и днес.

От древен Египет до наши дни редица източни и западни мистични школи и системи за трансперсонална психология формулират подобни категории, но най-съвпадащи с атлантите са тези на египтяните - амонити.

Чрез своите изследвания атлантите достигат до извода, че между човечеството и останалите форми на живот във Вселената няма никаква разлика. Тяхното разбиране за магическите закони е по-близко до съвременните научни знания, отколкото до средновековните. Атлантското духовенство е със специално знание за: обратното действие, трите искания, предизвикателството, равенството, равновесието, призоваването, противоположностите, причината и следствието, изобилието (богатството). Те добре разбирали, че нашият и други физически светове, макар и да ни изглеждат реални, са просто материални проекции на една невидима реалност. Времето, пространството, материята, енергията са неразривно свързани на определена Вселенска честота с една скрита (окултна) Вселена.

Разбирайки това атлантските духовници се стремят да изучават възможно по-задълбочено невидимата (окултна) Вселена. Тези

истини са окултни и независимо от това тогавашното духовенство ги е забулвало и голямата част от обществото не е можало да ги възприеме. И днес много учени говорят за много от изследванията си като за противоречащи на разумната логика метафизични (не-физични). Даже и в светото писание пише "*Човек не може да живее само с хляб*", което ни подсказва необходимостта от задоволяване на метафизичните ни нужди.

Добре познавайки тази част на човешката психология, духовенството в Лемурия и в Атлантида въвежда система от умствени упражнения и обреди, чрез която се постига баланс между тяло, дух и ум.

Окултните (скрити) практики в Атлантида са разделени на 2 категории: ритуали, извършвани от духовенството, не малка част от които е по силите и на непосветените и умствени упражнения на високо ниво, които понякога се наричат магия на разума. Най-известните обреди от Атлантида са тези в чест на Земята Данух и защитника Акхаттуих.

За да реализират всичко това, в Атлантида имали духовенство с много добра структурна организация, с йерархия, в която мястото на всеки се определя от специфичната му роля.

---

1. *Spence, L. The Occult Sciences in Atlantis. c.42-43.*
2. *Schwaller de Lubicz, K. A. Sacred Science. c.26.27.*
3. *Spence, L. The Occult Sciences in Atlantis. c.37.*

КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ДРЕВНОБЪЛГАРСКИТЕ ПЛЕМЕНА И НАРОДИ ОТ КЪСНИЯ ПАЛЕОЛИТ ВЪВ ВОЛГО - УРАЛИЕТО, АЗИЯ И БЛИЗКИЯ ИЗТОК

Късният период от Старокаменната епоха (40 хил. г. пр.н.е. - 12 х. пр.н.е.) е период на разселването на древнобългарските племена и към Волго - Уралието. В 33 хил. пр.н.е. племената на синдийците живеели по бреговете на река Урал (Идел). Те се разделили на 2 клона - ура и мурдаси и започнали враждебни действия помежду си. **Според древните източници огромната територия от Итил (Дунав) до Енисей е на огромната древнобългарска уйгурска държава още през началните хилядолетия на втората половина на периода,** когато след битка между китаите -тюркмени от Алтай и арии, и аси от Волго - Уралието голяма част от тюркмените търсят помощта на именците в Мала Азия. Тези събития протичат през 20 хил. пр.н.е.

Древните ни предци сапеите (шоти, шопи) - част от етиопите, през този период вече са родоначалници на афразийските семитски племена - араби, които водят успешна битка с именците мизи при Ефрат и в Мала Азия. Изтласкани от тези територии, мизите и гетите - древните предци на славяните, преминават през Балканите. Заедно с тях са и китаите, заселили се на Балканите под името тюркмени (хора на владетелите именци).

През 17 хил. пр.н.е. голяма част от именците, заедно със синдийците "ура" - иделци, осъществяват своята първа, величествена, азиатска епопея, продължила повече от 7 хилядолетия, чак до времето на Потопа от 9570 г. пр.н.е. Те - предците на бъдещите хони, начело с владетелския си род Дуло, преминават през Волго - Уралието, участват в междуособиците между синдите мурдаси и арии и се отправят към далечна Манджурия. Част от владетелския род Дуло остава във Волго - Уралието и убеждава ариите да завладеят техните земи в Мала Азия и Близкия изток.

Синдите се наричали жители на Ура - аря (ариани). Крайният север на Ура (Волго - Уралието), от чието име произлизали думите Туран, Урал, аря, Иран, ура, урани и други, те назовавали Тун кър - "*замръзналата степ*" (тундра), а северните лесостепни области чулман, горските области урмана, южната лесостеп - себер на името на древнобългарския род Себер, от когото произлязло и името на Сибир. Наричали степните области кър, а пустинните кум, кубе.

Поради условията на Ледниковата епоха синдите живеели хилядолетия в пещери и се сражавали с "*потомците на злите духове*" - човекоподобните маймуни. В сърцето на българите и в благородната им памет завинаги остава спомена за приютилите ги планини, които те нарекли Арал (Урал). Широко застъпен сред тях е бил митът за добрият дух - алпа Мардукан.

Карга ("*врана*", "*гарван*"), според който злите духове - йорегите (джинове) начело с господаря на Подземния свят, решили да погубят хората и построяват стена, която закривала Слънцето. Добрият Мардукан Карга, заедно със синовете си Сак и Сок, започнали да рушат "*стената на джиновете*". След известно време лъчите на Слънцето започнали да горят Карга и той изпраща синовете си да му донесат за предпазване от него мед, но те се изплашили и скрили в нощта. След 40 дневно чакане Карга разрушил Стената и тя го възпламенила, а светлината и топлината се върнали на Земята и й вдъхнали нов живот.

Жената на Карга - Чак чак, прокълнала синовете си затова, че изоставили баща си и започнала да лети около Слънцето, а децата останали завинаги в мрака. Сак и Сок се разкайват и търсят прошка от майка си, но не могат да я достигнат, поради преградата на мрака. Душата на Карга, вселена в една врана (гарван), продължава да живее в нея. Заедно с останалите гарвани тя всяка година, през пролетта, долита във Волго - Уралието.

След битки на предците на тюркмените и победа на мурдасите над ариите (урци), и придвижването на именците през техните територии до Далечния изток, под напора на арабите и тюркмените именците достигат и се установяват в Далечна Манджурия. Една част от тях остават заедно с хиперборейци и етиопи да живеят на Слънчевия остров, а друга част от тях остават на Балканите.

Тези размествания дават възможност за разнасяне на тяхната култура и познанията им на обширни територии от Балканите до Манджурия. Същевременно част от лемурийците се придвижват в Близкия изток, където се отправят и иделците - синдийци, част от които остават да живеят в Самар (Мустанг) край Индия.

Частта от именците, преминала през Волго - Уралието и достигнала Манджурия, приела наименованието манджурци, а именците, живеещи в планината Хон на север от Китай, се нарекли хонори. Кимерийците, настанили се да живеят също на север от Китай, приели името дин - лин, според китайски източници.

Настъпва периодът на окончателно формиране на бялата прединдоевропейска раса (16 хил. г. пр.н.е. - 11 хил. г. пр.н.е.).

Създадена е единна българска общност на именци и синди. Тяхната култура и цивилизация край двата крупни водни басейна на реките Дунав и Волга, около които възникват техни постоянни селища и формират целокупния начин на живот на предците ни балагурите (бългурите - българи). **Това е епохата на формиране на цивилизацията на атлантите - фризийци - озирианци в Близкия изток и на хонорите - дин-лините в Далечния изток, както и на гетите в Тибет, пряко продължение и доразвитие на дако - мизийската култура и цивилизация в тези територии.** Успоредно с това продължава да се развива тази култура и цивилизация и в останалите територии от Северното полукълбо, където живеят дако - мизийци и синди - етиопи.

В резултат на нови тласъци тези култури и цивилизации работят в обстановка на небивало съперничество и противопоставяне, влияние и взаимодействие с Атлантическата, Хайборейска и Озирианската цивилизации, както и със сродната им цивилизация на синдите в територията на древна Индия - Рама. **След обособяване на единна балагурска, древнобългарска общност на нашите предци в Самара (Мустанг) и край Такламакан, вече има условия за създаване на най-древните в предисторията на човечеството родовоплеменни съюзи с предисторически държавностен характер Шамбала -16 хил. г. пр.н.е. на територията на Сирия, Йордания, Ливан, Иран, Ирак и Палестина, а по-късно, в 11 хил. г. пр.н.е. - Идел във Волго - Уралието.**

Тези съюзи са по-висока степен от развитие на етнокултурата на българската общност, с конфедеративен характер. В тях племената от синдийския клон имат вече равностоен характер с този на именците, развиващи своята дейност по нов начин. Били направени първите стъпки за създаване на земеделско и друг вид производства. Със създаването на конфедеративните съюзи - държави от предисторически тип като по-висок етап от човешкото развитие и по-висша форма на цивилизация, култура и държавност се навлиза в нова епоха от развитието на именско - синдийското общество.

Животът на ариите и синди - мурдаси (синдийци) и на дошлите при тях именци - мизи и гети, известни по-късно по тези земи като масагети - мазгути, протича при суровите условия на Ледниковата епоха. Те се занимавали активно с лов на мамути (аслани), носорози с козина (аждаха), елени с големи рога (ямал), китове и тюлени (гайгул), моржове (су-аждаха), зубри, пещерни мечки (убир, абади). Те дълбоко уважавали нощния ловец - вълка, когото назовавали мог (мак, мек, маг), а след опитомяването на кучето - истал и маг - цар (ол - ал). Кучето наричали домашен вълк емен или ойлен.

Алпът Вълк бил дух на Луната и лова, дарявал слава, успех и победи, поради което по-късно, при създаването на своята държава, те слагат образа му на знамето на същата.

Българите възприели поклонението на планините и пещерите от своите предци - синдите, които през суровия ледников период на средната старокаменна епоха живеели в планините и пещерите на Урал. И до днес е запазено пещерното писмо в знаменитата башкирска пещера Шулгенташ или Коловая (от кепе) пещера. На основите на същата пещера древните синди преди 35 хиляди години са създали първите картини, рисувани от човешка ръка, изобразяващи мамут, кон и носорог.

Древните българи вярвали, че на върховете на планините се явява Всевишният АС (бог Ерсу, Тангра Ас) и създава алпите, добрите духове. Поради своята вяра, че душата на умиращия човек трябва да се яви на Божия съд, те погребвали телата на починалите в планинските пещери - по-близо до Бога. През този период те стават първите металурзи и най-добрите в света по обработка на кожи и изготвяне на кожени облекла, изработват сгъваем стол (курбас), по името на началника, с който го поправяли. Този стол те използвали за трон на вождовете и царете си. **Своите обичаи, митове и достижения разнасяли по целия свят по време на грандиозните по териториален обхват преселения.**

16 хил. г. пр.н.е. - Под въздействието на живеещите при тях именци, родовете и племената на синдите - ура предприемат поход срещу семитите за освобождаване на именските земи, разделяйки се по пътя на две части. Част от тях завладява Междуречието, създавайки родово племенен съюз - единна общност Самар (Шумур). Друга част от ариите остава да живее в Седморечието под името масгути - масагети, даки (потомци на драките) и други. В Египет от север пристигат и управляват бого-човеците фризийци - Шемсу Хор (последователи на Хор)

Някои племена от синдите и именците населяват котловините на планините Имеон (Памир и Тян-Шан), като част от тях се установяват в Северна Индия, където по-късно се смесват с лемурийци и хиперборейци от империята Му и Слънчевия остров, и продължават пътя си заедно с другите ни предци - етиопи почтени, пелеги (пелгари) и кари. Тук част от тях приемат името синди и пребивават хилядолетия.

На тази територия се формира имено - синдийската цивилизация. Тя обхваща земите от Балканите до древен Китай и на север до Асгард.

Атлантида е първостепенна световна сила в конкуренция с наследниците на Лемурия в империята Му и Хиперборея, съответно от цивилизацията Рама - древноиндийска цивилизация, Хиперборея - древната хиперборейска цивилизация на Слънчевия остров.

15 хил. г. пр.н.е. - Наред с Атлантида съществуват древните Атлантическа и Хиперборейска на север и от Слънчевия остров цивилизации, както и тази на древносиндийската цивилизация Рама - наследница на синдийците от Му.

Предците ни - древните българи именци и лелеги (пелазги и кари), създават най-древното в света родовоплеменно обединение от нов тип - Шам (Шам бала) на територията на днешните Сирия, Йордания, Ирак, Иран и Ливан, начело с жреца цар Шам от рода Имен. Това е обединение на етиопи, лелеги, кушити и аги. По-късно в него ще се влеят и идващите от далечната страна Самар (Мустанг) именци и синди - ура (арии), преселници от държавата Идел, които, поради влошените природно - климатични условия, ще изградят в планините на Йордания град Петра - бъдеща столица хилядолетия по-късно на набатеите, известна като пещерния град. Държавата съществува до Потопа от 9570 г.

В области като Индия, Китай, Перу, Мексико и Асирия (Озирия) процъфтяват търговски центрове с много големи градове.

12100 г. пр.н.е. - Седем уралски арийски племена създават родовоплеменен съюз (държава) Идел в равнините на Волго - Уралието (цялата територия на Ара - Ура), начело с цар Джам от рода Аудан, Газан (Дуло). Етноним на иделците става булгар - черноглави (вълчи) хора.

12 хил. г. пр.н.е. - Островната древна цивилизация в Атлантида, оказваща голямо влияние върху Южна и Северна Америка - днешни Британия, Ирландия и Средиземноморието, се намира в средата на Атлантическия океан в района на Бахамските и Азорските острови. Асирийската цивилизация в Средиземноморието, Египет и Северна Африка и империята Рама в Индийския полуостров достигат небивал разцвет. В Индонезия и Югоизточна Азия се развива наследницата на империя Му - Рама - древносиндийската култура и цивилизация, а на територията на Слънчевия остров - древната цивилизация на Хайборея има високи технологични постижения.

Държавата на 7-те рода арии във Волго - Уралието просъществувала чак до първите столетия на Новата ера. Оттогава числото 7 станало свещено за древните българи - синдийци. Най-крупният клон на северните фризи - кимерийците синдийци, са онези наши предци, които достигнали Далечния изток заедно с именците, с които основали великата Уйгурска

империя и редица други подобни формирования. Те носят неувяхващата слава с приноса си в това отношение в световната културна съкровищница. Същите застават в основата на древнобългарския род, а по-късно са и гръбнакът на всички древнобългарски и български държавни формирования в различни краища по света.

Развитието на материалната и духовна култура на синди и именци в района на Урал през късния палеолит достигнало високи върхове не постигнати дотогава в рамките на Лемурийската цивилизация и поставя началото на Имено - Синдийската култура и цивилизация.

Иман, Б. Джагфар Тарихи. С., 2000. с. 284-285.
Иванов, С. А. Предисторически култури и цивилизации. 2007. с.14-15.

ДРЕВНОБЪЛГАРСКА ЕТИОПСКА ОБЩНОСТ

Сред най-древните предци на човечеството и древнобългарските му родоначалници са племената на етиопците. Разумната логика на базата на задълбочен интердисциплинарен сравнителен анализ и резултатите от геномните изследвания потвърждават факта, че етиопците са с най-древен геномен корен, наред с мизите - пелазги, бръгоите и карите. Те са в изначалието на балканското население от космическия астрономичен цикъл от 442 - 10 хил. пр.н.е., пряк потомък на живяло от преди 1.6 млн. г. на територията на Балканите и Апенините (Италия) най-древно население. В началото на каменната ера това население овладява и по-далечни земи, а именно: Лемурия от кари и сродните им, от рода Синд - кимерийци; Мала Азия и Близкия изток, главно Мизопотамия - от мизи - пелгари (пелазги); Атлантида - бръгои (фризийци и атланти), а етиопи и хиперборейци владеели земите от континенталната част на Му (Слънчевия остров), част от Лемурия.

За един период от 200 хиляди години те са главните владетели на тези земи. Още в началния период на средната старокаменна епоха етиопци, кари и кимерийци вече са заселили и части от Америка - Северна, Централна и Южна.

Древните накалски мъдреци разказват за живота на племената още преди формирането на планинските вериги.

"Десетте племена са се образували още когато човекът току-що се появил на земята. Хората станали много на брой и започнали да се разпространяват по земята. Някои семейства се заселили в твърде отдалечени места; там били фактически отрязани от останалото човечество. И били толкова малобройни, че се налагало братя и сестри да се женят помежду си, за да продължат рода си. Такива близкородствени съюзи довели до родова прилика, превърнала се по-късно в тип; времето, климатът и храната довършили започнатото - така се образували племената."[1]

Пак според тези мъдреци от преди 25 - 30 хил. години:

"Причините, променили цвета на човешката кожа, са многобройни и разнообразни, но основата е била в нарушаването на равновесието между жизнената сила и първичните съставки на кожата ... Силата, предавана посредством секретите, е способна в една или друга посока да наруши равновесието на управляваната от нея първична съставка, водейки до нарушаване формата и цвета на последната ... у човека тези нарушения в

жизнената дейност оказват влияние преди всичко върху размерите на тялото, характера на косата, цвета на кожата, а понякога и върху чертите на лицето. Основни причини за нарушаване на жизнената дейност са особеностите на храненето и температурните въздействия."

Това доказва именно, че не е случаен фактът с различния цвят на кожата на нашите предци, живеещи при различни температурни и хранителни въздействия в различни краища на света.

Според историческите и други източници, предците ни етиопци, които обитавали югоизточните покрайнини на Лемурия - земите на днешните разпръснати острови и архипелази, наричани Меланезия, са били чернокожи, с прави коси, с черти, напомнящи гърците. Но те не са негри, а тамили. В Меланезия тези етиопи пристигнали от южната част на Индия, през островите на днешна Индонезия от Малайския архипелаг.

Част от тях, заедно с хиперборейците и представителите на жълтата раса - аргийци, които живеели на Слънчевия остров, след крупен природен катаклизъм - Космическата катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е.), достигат Източна Африка. Новооснованите от тях селища наричат Етиопия - на името на двете основни съставящи ги племена ети и опи, по-късно известни като хати, хети и гети, и сопи, сепи, сапейци, шопи.

Според индийски писмени свидетелства:

"*Тамилите от Южна Индия започнали да се изтеглят към голямата земя, която се простира на запад. Установили се там и станали голям народ.*"

Друга част от етиопците се отправили на дълго пътешествие чрез използването на водни пътища. Като добри мореплаватели, те достигат до Великденския остров и пресичайки океана, достигат южноамериканските канали и през Амазонското море в Бразилия достигат до Атлантида.

От колония през 28 хил. пр.н.е. Индия вече се е превърнала в колониална империя, а жителите на южните й части "*са имали огромни лодки, с които са плавали по целия свят и понякога е минавала повече от година, преди да се завърнат*". Това са убедителни доказателства за мореплавателските умения на етиопците.

Заедно с етиопците в Атлантида пристигат и живеят и негрите.

От книга втора "Историческа библиотека" на Диодор Сицилийски личи, че между жителите на Слънчевия остров (хиперборейци, етиопци, аргийци) "*... Нямало съперничество, тъй като придавали голямо значение на вътрешния правов ред*". Те разбирали от "*науката на звездите и живеели на Екватора, където*

денят винаги се равнява на нощта" на края на Индийския океан. По тези земи добивали рубини и сапфири.

По време на Космическата катастрофа, спасилата се малка част от предците ни - етиопци и хиперборейци, успява да се пресели на континентите Африка и Азия. Етиопците отсядат в земите които наричат Етиопия, а хиперборейците - в Кения, при народа на кушитите.

От "Илиада" на Омир, първа песен, 400 - 440, научаваме:

"*Вчера отиде Кронид да гостува отвъд океана*
при етиопци почтени, а с него и всички безсмъртни."

Историческите събития от тази епоха личат от легендата за съзвездията:

"*Далеч в най-южната част ма Земята се намира цветуща Етиопия, която управлявал цар Цефей, Царица Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда ... Над цветуща Етиопия надвиснала опасност да се превърне в една опожарена, мъртва пустиня.*"

Посочените обстоятелства - засилена вулканична дейност и земетресения в района, принуждават етиопи и кушити, хиперборейци и аргийци, да се преместят на Балканите столетие след Космическата катастрофа при събратята си мизи. За трайното им преселение на полуострова съществуват не малко доказателства.

По-късно в своето историческо развитие древните етиопи се разделят на хати и опи, а останалата част от тях в Африка създава общността на етиопо - кушитите, които вземат участие в историята на Египет при създадените благоприятни условия за развитие и създаване на култура и цивилизация. Цялостното им по-нататъшно развитие води до крупни промени в общочовешката цивилизация, в резултат на разрастването и особената активност в края на каменната епоха и в последващата бронзова епоха на хетите и гетите, както и на шопите в Родопа и на Балканите, както и в Мала Азия и Мизопотамия, заедно с мизите.

Хилядолетната несекваща култура и цивилизация на древните етиопци прокарва пътя на перманентното развитие на своите потомци - поколения българи и по-късните, произхождащи от техния родов корен други народи по целия свят.

В земите около Черно море - "*Рая на земята*" и край Нил, Тигър и Ефрат, те дават своя принос за мизолитното и новолитно развитие на съответните култури и цивилизации. В цялостния исторически процес на развитие на каменната епоха те заемат централна роля. Тази роля в още по-крупни мащаби я виждаме в историческия период от развитието на човечеството през бронзовата и желязна епоха, както и през средновековието.

В световната история, култура и цивилизация древните българи етиопо - кушити са широко известни. Не случайно Етиопия се счита за родината на съвременния човек - населена от преди 100 хил. пр.н.е. Красива и дълбоко обективна е легендата за най-стария град в света Пловдив от преди 7 хил. пр.н.е. В нея се разказва , че в дълбока древност бог Посейдон (брат на мизиеца Зиези - Зевс), стигайки до Тракийската низина, зърнал девойката Родопа и се оженил за нея, а роденият им син Евмолп отвел в Страната на мъдростта (Етиопия), където учели децата на боговете. В борба с Хемус (Стара планина) Посейдон създал седемте тепета, а завърналият се от обучение негов син станал първият жител на града на седемте тепета, наречен на негово име Евмолпиас (дн. Пловдив).Според римския историк Марцел, коренните жители на най-големия остров на Канарите Тенерифе - гуанчите, пазят спомени за Атлантида и според Франк Джоузеф "Някои изследователи допускат, че името "*Етиопия*" в древността е използвано за самата Атлантида ... Определението "*ети - опс*" или "*обгорени лица*" се отнася не за негри от Източна Африка, а по-скоро за физически поражения по лицата на оцелели от катастрофата от Атлантида бегълци".[2]

Етиопи и кимерийци (северни бриги) са дълбоко свързани и с южните земи на Европа (Балканите и Средиземноморието. Преселвайки се на Балканите те пренасят своята висока култура и като предци на траките, заедно с пелазгите и карите - мизи, полагат основите на единния тракo - кимерийски древнобългарски народ.

Не случайно тяхното име се среща и по времето на създателя на единната и сега съществуваща наша родина България - Аспарух.

Чърчуърд, Дж. Ние сме деца на континента Му. С., 2007. с.32-33.
Цонев, Вл. Загадките на Земята и древните българи. С., 2002.

ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ КАРИТЕ - ИСТОРИЯ, КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Древните кари обитавали още преди 70 хил. пр.н.е. южните земи на континента Лемурия до потъването му през 17 хил. пр.н.е.

Карийците напуснали и достигнали Централна Америка през втората половина на 17 хил. пр.н.е., където изградили по бреговете на големите реки свои селища. И днес във Венецуела живеят карийци, начело с касик (вожд). В планините и горите по дължината на границата на Венецуела и Колумбия са се запазили много карски развалини.

По това време цялата площ на Амазонския басейн е била заета от Вътрешно море, подобно на Средиземно море. След потъването на Атлантида то се превръща в блато, поради мощния отлив на Амазонското море. Вливащите се тогава в морето мощни реки, днес са притоци на великата река Амазонка.

Според една гватемалска легенда през 14 хил. пр.н.е. карийците тръгнали от бреговете на Карибско море на юг и доплавали до устието на голяма река. Там открили удобно място, установили се и станали многоброен народ. Карийците построили голям град около прекрасните езера, издигнали позлатени храмове и нарекли града си Маноа.

В древността Южна Америка е играла голяма роля за разпространението на човека по целя свят. Преди 18 хил. пр.н.е. големи маси от карите напускат Му и търсят нови места. Такива миграции на кари и други наши предци от Му има през 68 хил. пр.н.е. и 33 хил. пр.н.е. след големи природни катаклизми, съответно след изригването на вулкани и голямото заледяване. До 15 хил. пр.н.е. не е имало магнитно (гравитационно) равновесие и все още нямало възвишения и планини по земите в Америка.

На намерена в края на XX век карта с данни за Амазонското море са нанесени град Тиахуанако, друг град на югозападния бряг на Амазонско море с име "*градът на скъпоценните камъни*", град с име "*градът на злото*" (легендарния Маноа), четвърти град на океанското крайбрежие там, където сега тече река Ла Плата и пети град на север от Амазонско море - на територията на днешна Венецуела. Надписите към картата говорят за племето кара (карийците), които изграждали тези градове. Те дошли от Му и основали тези селища близо до Амазонско море и постепенно по протежението на южните му брегове образували своето царство. Заселили се трайно по бреговете на Амазонско море, започнали да разши-

ряват периметъра си на изток, с изграждане на селища по източното крайбрежие на Юкатан и Централна Америка.

Според писмените източници на маите на централноамериканското крайбрежие (в Майяксе) селищата на карите са просъществували до времето на царица Моа, живяла през 14 хил. пр.н.е.

Карийците се съхранили до ден днешен в страните на Централна Америка и дали името на Карибско море. Те се заселили и в Атлантида и през Средиземно море достигнали източното му крайбрежие в Мала Азия и южната част на Балканите. Тук те се разпадат на полунезависими племена и народности с нови имена, едно от които е това на атиняните. Според египетските източници, във времето около потъването на Атлантида, един от главните й градове - древна Атина, е разрушена от земетресения, последвали Потопа от 9570 г. пр.н.е. Този град е бил построен в 15 хил. пр.н.е. След гибелта му до 1104 г. пр.н.е. (първата олимпиада) за него не се е съобщавало нищо. Сега потомците на тези кари атиняни се наричат гърци. Самият Херодот нарича себе си кариец.

До предисторическия град Тиахуанако според тибетски карти се намира монолит, наречен от археолозите "*едно от археологическите чудеса на света*", с много надписи, преобладаващата част от които са на езика на кара - маите.Този камък е на около 14 хиляди години. Каналите на града изумяват очевидците с това, че около тях има пръснати морски черупки, свидетелстващи, че земите на запад от града са станали суша по време на образуването на планините.

Подобно на много други древни империи Карийската империя загива поради нападения на воинстващите си съседи.

Има много легенди в Централна Америка за карийците и техните градове, особено за Златния град Маноа и печалната участ на този народ.

Карта на древни тибетски плочка сочи и съществуването на вътрешно море в земите на днешната река Амазонка. Група колонисти напуснали Му и чрез остров Пасха достигнали Мала Азия. Южните области на Му били земи на карите, които обхващали и днешния остров Пасха, където в изсечена яма в скален склон, както и в Баалбек в Мала Азия, има камъни по над 1000 тона, готови за строежите, за които са предназначени. Строителите ги изсичали и изрязвали в хоризонтално положение на мястото на добива, след което ги извличали и поставяли на хълмовете по все още неизвестен начин.

Самият факт, че фигурите на Пасха са груби, а в Баалбек са ненадминати и досега архитектурни шедьоври говори, че те са изсичани съответно преди и след издигането на планините, което говори за степента на достигнатото майсторство на изработка.

Карийците подобно на ирландците трудно се задържали на едно място, за което се съди и по факта, че в Типери, Ирландия, страната на баските, Северна Индия и Непал се говори на карийски език.

В Мала Азия много често наводнения заличавали карийските селища, които наново се възстановявали. В Смирна тези селища са три, а в Троя над 4. Карийците проникнали дълбоко навътре в Мала Азия, но не достигнали Каспийско море, защото в равнината на юг от него се установил друг народ от семитски произход.

Според Омир карийците са едни от най-древните обитатели на Мала Азия и гръцкия архипелаг. Тукидит ги нарича парти.

Херодот сочи:

"*В дълбоката древност карийците са били под властта на Минос, наричали са се гелеги (лелеги) и са живеели на островите ... Понеже Минос покорил много земи и водил победоносни войни, народът на карийците, заедно с него в онези времена бил най-могъщият народ на света.*"

Въпреки някои различия в мненията си гръцките философи свързват карийците с места от Централна Америка, Гърция и Мала Азия. Техните рисунки от древността и в съвременна Гърция съвпадат с изображенията направени от карите в Централна Америка и Юкатан. Ваза, намерена в някой от мексиканските градове на карите отпреди 50 хиляди години е украсена в стил на характерен гръцки орнамент. **На Балканите карите дошли от Централна Америка през Атлантида. Езикът на атиняните от древността е езикът на карите - маи. Карите на Балканите и в Егея водили редица войни със съседите си. Известни са с името пелгари (пелазги).**

Когато се разглежда движението на карите, не бива да се пропуска фактът, че малко преди гражданската война в Идел от Му през изток в Идел пристигат карите и участват в движението и развитието на масагети, ари и синди, както и в цялостната им по-нататъшна историческа съдба и в изграждането на високата им материална и духовна култура, и цивилизация.

---

1. Даптън, Ленърд. В. Венецуела.
2. Омир. Илиада. 10. с.428 - 429.
3. Херодот. кн.I, с.171.

УЙГУРСКАТА ИМПЕРИЯ НА ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ

Лемурия е древна родина на уйгурите - предци на синдите - арии. Те са първата колония на Лемурия още от преди 70 хил. пр.н.е., т.е. преди крупния природен катаклизъм в същото хилядолетие - земетресение, довело до почти напълно изтребление на човешкия род.

Уйгурия се явява най-важната западна посока на колонизацията на Лемурия. Ползвайки богатия исторически опит на своето праобщество и преодолявайки успешно негативните процеси и явления от природния катаклизъм в продължителен срок от време, около 53 хил. пр.н.е. първата колония на Лемурия - Уйгурия - слънчевата страна на великите гури (учители), значително укрепва.

По-късно, след катастрофалните събития за Лемурия в резултат на атомната война с Атлантида и последвалото издигане на планините в Америка и Европа, уйгурите, като най-устойчивите и с най-богат стопански, културен и цивилизационен опит, в 16 хил. пр.н.е. превръщат страната си в могъща империя. На практика за няколко хилядолетия, дошлите от Лемурия и основавали първото си селище в крайбрежието на днешното Жълто море, се превърнали в най-крупната империя - наследник на великата си древна родина. След като достигат Жълто море, по-късно те се заселват в добре устроената равнина, сега пустиня - Гоби.[1] По-късните източници сочат, че след 24 хил. пр.н.е. те обитават цялата територия от Централна Азия до Каспийско море. След 16 хил. пр.н.е., през Централна Европа те се отправят към Атлантическия океан, като част от тях, заедно със съседите си кари, се разполагат и във Волго - Уралието. По пътя си те строят много големи градове, които са в основата на крупната Уйгурска империя.

По времето на преселението им в Гоби още не е имало планини и на мястото на днешната пустиня Гоби се простирала плодородна равнина. Там, на юг от езерото Байкал, се намирала тяхната столицата Харахота.

По-късни източници говорят за тяхно присъствие и придвижване чак до бреговете на Атлантически океан.

В множеството построени от тях градове имало огромни и величествени дворци, храмове, красиви обществени сгради. Но днес те са отмити от водата или погребани под тонове пясък в пустинята Гоби и съседните райони. Намерен е документ, в който се съобщава следното:

"Столицата на уйгурите с всичките ѝ жители, била унищожена от наводнение, обхванало цялата източна част от Империята, и погубило всичко без остатък."[2]

Тези сведения се потвърждават от редица геологични явления.

Извършените разкопки от археолози на древната столица Харахота откриват дебел пласт камъни, чакъл, пясък, водни наноси, с които са покрити всички сгради. Направените допълнителни изследвания красноречиво говорят, че движението на огромната вълна е ставало от юг на север.

След този потоп започва катаклизъм - издигат се планините, които буквално разкъсвали земята. Имало земетресения, избухвали вулкани и всичко това довело до масова гибел на уйгурите. Малкото оцелели трябвало да живеят при съвсем нови условия, но въпреки всичко, тези велики наши предци успешно преодоляват всичко и успяват наново да достигнат своето величие.

В древноиндийската "*Книга на Ману*" се разказва за уйгурски селища по северното и източно крайбрежие на Каспийско море. Тук се фиксира второто преселение на уйгурите, станало след издигането на планините през мизолита.

Уйгурската държава обхващала цяла Централна Азия от Тихоокеанското крайбрежие до Урал и имала, свои селища и колонии из цяла Централна Европа. По всяка вероятност Атлантическият океан е попречил на уйгурите да се придвижат още на запад. След окончателното потъване на континента Му (около XVI хил. пр.н.е.) тя се явява най-голямата от всички империи, съществували някога на Земята. Като северна граница на Уйгурската държава се сочи Северният ледовит океан, а южната минавала през земите на Персия, Индия, Бирма.

Има редица китайски писмени източници, датирани около 500 г. пр.н.е., които описват уйгурите като "*светлокоси, синеоки хора*". Живеещите на север притежавали млечно бяла кожа и били със светли очи. Докато на юг по-често се срещали тъмнокоси и черноокил. И това едва ли трябва да ни изненадва, защото така са изглеждали (белокожи и светлооки) всички велики учители в ревността, които са носили знанията и мъдростта на отделните племена и народи. Всъщност "*уйгури*" означава "*божествените учители*", като за негов синоним може да се посочи и думата "*балагур*" ("*българи*"). Точно като "*знаещи*", "*просветени*" ("*ведяхари*") са известни древните българи сред старите азиатски народи.

Във Волго - Уралието по време на мизолита, а по-късно и в земите на Балканския полуостров, те са известни с имената ургури и ари, а през бронзовата епоха като арийци.

Китайците всъщност са с предци белокожите арии - уйгурите. Не е случаен фактът, че много от съвременните китайци с благородна кръв се отличават с бяла кожа, защото във вените им тече уйгурска кръв. И днес в една от китайските провинции живеят 9 млн. уйгури - предци на арии и китайци.[3]

Според Дж. Чърчуърд, който е един от първите изследователи на уйгурите, древните жители на Източна Европа са потомци на спасилите се уйгури. Друг учен - Макс Мюлер, отбелязва:

"Първите хора от европейски тип са били малко на брой и са дошли от планините на Централна Азия."

Той допълва, че те са стигнали Кавказките планини.

Тях безспорно трябва да посочим като далечните наши предци. По произход българите принадлежат към средиземноморската подраса и по-точно към кавказката подраса.

Като праотец на българите в книгата на Микаил Бащу "*Шан казъ дастанъ*" ("*Сказание за дъщерята на хана*"), както и в Древнобългарския епос "*Джагфар тарих* " е посочен Боян Имен.

Той стоял начело на племе, наречено "*имен*" (в смисъл "*първи*"). Боян е родоначалник на именците, което е другото име на карийците. Той бил Бог (алп). Негови родители са Слънцето и Луната, а братя и сестри - звездите. Когато слязъл на земята, сред хората при р. Амур, той им предал тайни знания (скрити зад маска). Продължител на рода му станал малкият му син Инджик. Името на майка му - рибата Бойгала, ни отвежда към р. Дуло (Тола) и нейното вливане в езерото Байкал (край което се изгражда първата столица на уйгурите).

Историята недвусмислено показва, че родът Дуло е най-старият владетелски род в света. Този древнобългарски род има различни значения - "*поставен от Вселената монарх*", "*посредник между Небето и Земята*". Заедно с това "*Дуло*" се употребява като "*светкавица*", "*гръмотевица*" - явление, което ражда ново начало, ново знание.

Реката Дуло (Тола) днес минава през Монголия - Улан Батор. През съвременна Монголия и Сибир протичат различни реки, една от тях - Керулан, след като пълни езерото Дола - нор (Дуло - нор), се влива в р. Амур. На тази територия още личат множество топоними, свързани с древните българи: Булган, Булга, Булгас, Боян, Богдан и др. Сред тях най-разпространено е името Боян - означава "*оратор*", "*певец*", "*мъдър, знаещ човек*".

Всъщност следи от древните българи могат да се открият и западно от Гоби (пустинята Такламакан). Думата "*Такламакан*" е много близка до "*Тлакамакан*", която може да се преведе като нещо, съставено от три части - "*тлака*" ("*седянка*"), "*ма*" ("*земя*") и "*кан*" (титла на древнобългарски владетел). Така от Тлакамакан се получава изразът "*земята, която обитава древнобългарският владетел*".

За изминалите 25 хилядолетия след войната с използване на атомно оръжие между Лемурия, Атлантида и Рама - древна индийска цивилизация, поради природни катаклизми и катаклизми, предизвикани от човешка намеса, много земи и градове са потопени и попаднали на дъното на сегашните морета и океани. През централните области на Азия и Европа от Тихия до Атлантическия океан минава средната линия на Уйгурската империя. Покрайнините на тази империя и сега може да се проследят на Балканите, а нейните крайни западни позиции са на земите на Ирландия, френската област Бретан и земите на баските в Испания. Въпреки че не са известни границите на древната империя на север, следи от древни уйгурски градове са намерени дълбоко на север с Сибир. Две граници са категорични на изток - Тихия океан и на юг - империята на нагите в днешна Индия.

Според древен източен документ Уйгурската империя начело с император се съставлявала от множество царства или княжества със свои господари. Тя била под ръководството на империята Му (наследница на древна Лемурия) - Империята на Слънцето. Тя е изглеждала като световни съединени щати.

След потопи от 5508 г. пр.н.е. и 3761 г. пр.н.е. настъпват нови промени в света и съответни промени в Уйгурската империя. Започва ерата на древните арии - арийци, чиято цивилизация дава своето крупно въздействие върху развитието на човешката история на територията на Евразия, Близкия изток и част от Африка и Америка.

---

1. *Чърчуърд, Дж. Ние сме деца на континента Му. С., 2007. с.165*
2. *Пак там. с.172 - 173*
3. *В-к "Труд", бр.318/ 18.11.2008. с.20.*

ДРЕВНОБЪЛГАРСКИТЕ ЦАРСТВА И ИМПЕРИИ НА МАИТЕ - НАГИ НА ПОЛУОСТРОВ ИНДУСТАН. НАГА, РАМА И ОЗИРИАНСКАТА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИИ

Бхарта (древно название на Декан) поддържала и съхранявала цивилизацията и знанията на Му в продължение на близо 8 хилядолетия, след големите вулканични разкъсвания на древната Родана и поглъщането на преобладаващата част от нейната територия под водите на океана. Индия е била основният център на религията, философията, астрономията, на различните видове науки, музиката, медицината и изобразителното изкуство през цялото време до средата на първото хилядолетие преди Новата ера.

Акадци, шумери, вавилонци и жителите на Горен Египет са нейни и на цивилизациите от прародината - Балканите, наследници. В Западното крайбрежие на Индия, на дъното на Индийския океан, все още лежат останките на величествени съоръжения, като неопровержими доказателства за древната, високоразвита цивилизация. Древните храмови надписи определят възрастта на цивилизацията на Индия - майката на Вавилон и Горен Египет, на възраст 33 хил. г. пр.н.е.

До преди 2400 г. (IV в. пр.н.е.) Индия е известна като империя на нагите, царство на Махаранд и Дравид. Гърците дават това име на страната след нахлуването в нея на армията на Александър Македонски, която, в северозападните ѝ части, се натъква на голяма река на име Синху. В резултат на това реката била наречена Инду, Хинду и Инд, а обитателите ѝ - индуси и индийци. Днес тази област се нарича Синд, на името на древните ѝ обитатели синдите - кимерийци.

В епоса "Рамаяна" се казва, че първите хора в Индия били маите, които първоначално овладели Бирма и се нарекли наги. Според накалски документ от тибетски манастир смуголиките, с тъмни очи маи, се заселили в Индия, в областта Декан, през 69 хил. пр.н.е. Това показва, че те са овладели Индия след големия природен катаклизъм - изригването на вулкана Тоба, през 70 хил. пр.н.е., който довел древните хора пред угрозата от прекъсване на съществуването им. Тези хора били прекрасни мореплаватели, чиито кораби прекосявали океаните от изток до запад и моретата от север до юг. Те били способни строители, които съградили големи градове и дворци. Като велики воини, те подчинили тамилите - етиопци, в южните области на Индустан (Дравида). Хилядолетия по-късно, когато Индия се оказва раздробена на малки части, етиопците възвърнали независимостта си и създали собствени монархии.

Светите братя на маите - накалите, като проповедници на религията и науката на своята родина - Му, обучили нагите в Декан, а след това и в Египет, и Вавилон.

Стиховете в рими в "*Рамаяна*" на великия индийски Херодот - Валмики, говорят за "летяща колесница", базирайки се на храмови летописи от 20 хил. пр.н.е. В "Махабхарата" (1000 г. пр.н.е.) също се сочи "летяща колесница" и летателни апарати на индусите от 18 - 13 хил. пр.н.е.

Равана - царят на Цейлон, бил свален от трещящо, бълващо огън и дим оръжие, като съвременното огнестрелно оръжия. За летящите машини на индусите - древните наги, има много свидетелства в китайски източници.

Според "*История на Индия*", том III, от Уикър:

"*Маите стават известни в последствие, като наги или данави.*"

Нагите създават самостоятелно, независимо от Му, царство, а по-късно и империя в Декан и цяла Индия още в 33 хил. пр.н.е.

Нага означава кобра, очиларка, която жителите на империята Му били избрали за символ на твореца.

Принц Маи - син на един от първите владетели на империята, е автор на най-древния индийски астрономически трактат, добре запознат с тригонометрията и с факта, че още тогава, в тези далечни времена, са се култивирали подобни абстрактни научни дисциплини.

Древноиндийската аритметика получила повсеместна употреба в Европа. "Времето на създаването на астрономичните таблици е доста далечно и съвпада с началото на прочутата епоха Кали - юга, което по индийските изчисления е през 3102 г. пр.н.е. Това е век по-рано от създаването на първото селище на ариите в долината на Сарасвати, според Джеймс Чърчуърд.[1]

Брахманистите по-късно ще създадат своята космогония, астрономия и познания във всички науки, вземайки ги наготово от по-високоцивилизованите наги, които подлагат на безмилостни гонения.

Без съмнение арии и наги взаимно дообогатяват своите култури и цивилизации, живеейки съвместно едни с други.

В "*Махабхарата*" е записано: "Арджуна водил война с нивата - кавачите, дановско племе с численост тридесет милиона души, столицата им бил град Хирон япура".

Това племе е наги - маи. Името на столицата на нага - маите означава "дом на онези, които живеят край океана - мореплавателите". Останки на едно от западните пристанища на империята Му, потънало при Космическата катастрофа, могат да се видят и днес на Каролинските острови.

Различните датирания за нахлуване на арии и арийци с общо наименование арийци от историците водят до силно объркване, не само сред читателите, но и сред историците и изследователите. Неслучайно тези дати не съвпадат. Е. Тилок пише: "*Арийското нахлуване в Индия е станало между 6000 и 4000 г. пр.н.е.*", а Смит: "*Ариите започнали да идват в Индия около 1500 г. пр.н.е*". Последните станали известни като индоарии, потомци на уйгурите, които, след образуването на планините, т.е. преди Космическата катастрофа, се оказали откъснати от света в афганистанските планини близо до Хиндукуш, където живели няколко хилядолетия и достигайки своя демографски бум, започнали да слизат надолу към индийските плодородни земи. Това става обаче по-късно, през II хил. пр.н.е.

Що се отнася до първото заселване на арии в земите на нагите, то това са истински арии - кари, които в това време са съседи на синдите - кимерийци (урци). Именно ариите кимерийци синди ще изместят по-късно изконните тамошни обитатели - наги. При смесването си с тях се създал нов тип човек, повсеместно разпространен днес в Индия.

Първите арии (истинските арии - кари) дошли в Индия със своята богата култура и осъществяват смесени бракове с древните наги (махарати маи) и създават съседна на империята на нагите царство, а по-късно империя Ра Ма, наследник на нагите.

Докато на север развиват своята култура и цивилизация нагите - маи и кари арии - маи, в Южна Индия такава цивилизация развиват тамилите дравиди - етиопци почтени.

Двата вида арии - кари и арийци - синди от Хиндукуш водят съответно до взаимопроникване на култура и цивилизация с нагите и завладяване на земите и културата им.

Заселването на долната Егейска земя - Египет, е резултат от две вълни колонизации, идващи от две различни места. Представителите на първата вълна пристигнали непосредствено след войната с използване на атомно оръжие между Атлантида и Рама. Изтласканите от Индия тамили (етиопи) и кари, през Атлантида достигат Египет. Част от тях пристигнали в Долен Египет от запад и изградили първото си селище в Сайс, в делтата на Нил, като получават името нилска колония. Идващите от изток наги, основават колонията Маю, установявайки се в североизточните части на Африка, на брега на Аденския залив и крайбрежието на Червено море. Според египетски и индийски източници, те първо създават селището Мою в Нубия - Горен Египет, на Червено море, до мястото, където се намира съвременният град Суакин. Това селище е основано през 13 хил. пр.н.е. По-късно следи от заселниците наги има в мястото на сливане на Бели и Сини Нил.

Нагите водят война, в която побеждават "*долните*" египтяни и създават една империя, обединявайки Долен и Горен Египет, с първи цар и основател на династията Мена (Менес). С появяването на Менес била установена титлата "*цар на Севера и Юга*".

Произходът на "*горните*" египтяни - нагите, личи по главния им символ Бога - Слънце, срещащ се често в индийските и египетски летописи. Тези хора идват от Индия и традициите им се спазват и в Египет.

В книгата си "*Древният Египет по времето на фараоните*" един от най-авторитетните египтолози пише: "*Названието Мою е в списъка на земите, завоювани от Тутмос III ... названието Мою се среща в една гробница в Нубия*". С това се потвърждава тезата на летописеца от Индия Валмики, защото Нубия се намира в Горен Египет и едно от днешните нубийски пристанища е гр. Суакин.

Историята на Долен Египет е тясно преплетена с Атлантида, откъдето през 14 хил. пр.н.е. под предводителството на Тот в делтата на Нил пристигат маите, основатели на Сайс. Според ръкописа "*Торано*": "*Спасявайки се от своя брат Аак, царица Моо се отправила в страната на изгряващото Слънце и накрая стигнала селището на маите, построено неотдавна на бреговете на Нил. Там се срещнала с неговия основател Тот, който станал неин приятел и наставник в религиозните дела.*"

В "*Житие на Солон*" от Плутарх се казва: "*Когато Солон посетил Египет, Сукхис, жрецът на Сайс и Псенорис, жрецът на Хелиопол му разказали, че преди девет хиляди години отношенията на египтяните със западните земи били прекъснати, поради образуване на плитчини, поради тинята в следствие на гибелта на Атлантида, поради земетресения, както и вследствие гибелта на земите зад нея, поради наводнения.*"[1]

От наличните свидетелства е ясно, че първите заселници на Долен Египет са фризи от Атлантида и, че Египет някога е бил колония на Му, а след потъването на последната, се превръща в империя. Тази империя е известна като Озирианска, на името на реалната историческа личност Озирис. От плочките на накалите научаваме, че Озирис е роден в Атлантида, учи в Му, след което оглавява църквата в Атлантида и остава на този пост до края на живота си. След смъртта му е причислен към боговете и на негово име се нарекла религия, подобно на нашата сегашна религия християнството, наречена в чест на ученията на Христос.

Десет хиляди години след времената на основателя на Долен

Египет Тот, за да държат народа в страх и подчинение, египетски жреци превръщат брата на Озирис Сет в дявол, приписвайки му вината за смъртта на Озирис - т.е., че го е убил. Те твърдят, че Озирис е роден в Египет и е истински мит за египтяните. Според легендата на египтяни, индуси, перуански инки и маи, творецът Бог (за Египет Озирис) е създал човека и Луната е жена и сестра на Слънцето.

В Долноегипетската Божествена троица - Изида е сестра - жена на бог Озирис, а Хор е неговият син.

Според Херодот, Хор е бил последният жрец Господар на Египет преди Менес да се възкачи на престола.[2]

От самото начало хиляди години наред Египет се е ръководил от църквата, начело с Хор. В двете му земи се изповядвали различни религии: в Горен Египет най-висш свещен символ е Слънцето, а в Долен Египет - Троицата богове, начело с Озирис. На тази основа, в продължение на две хилядолетия, се води борба с участие и царете за привличане на съперниците в своята вяра.

Първият египетски храм е построен в гр. Сайс от Тот в самото начало на историята на Египет. Едно хилядолетие преди изграждането на Сайс като град е построен древният град на атиняните - предшественици на древните граи - гърците.

Преди да създадат своите колонии в Египет нага - маите от Индия още в 16 хил. пр.н.е. създали свое селище на брега на р. Ефрат. В по-късни времена те се срещат с преселниците от Му, придвижили се по Източния път - семитите.

При пренаселването на Лемурия започва колонизация, като най-рано започва на изток, още през 75 хил. пр.н.е. Преселниците се нарекли маи. Известни са първите преселници на север, в Скандинавието - древните племена кетцалите, наричани в новите земи хивати. Колонизацията се осъществявала в две посоки - на запад и на изток. Първите заселници на изток се установили в района на днешното западно крайбрежие на Северна и Централна Америка, а на запад - по източното крайбрежие на Азия. За първия път - източния, са останали като доказателства много следи и те сочат заселването на Юкатан и Централна Америка, а хилядолетия по-късно в Атлантида и по-нататък, през Средиземно море, Мала Азия и Дарданелите, към югоизточното крайбрежие на Черно море. Освен разклоненията на преселенията на древните ни предци към западното крайбрежие на Южна Америка чак до Чили, по източното крайбрежие на Централна и Южна Америка до Аржентина и на североизток до Скандинавия, при напускането на Атлантида има разклонения към Балканите и Северозападна Африка и

към делтата на Нил. По този път на изток, хилядолетия след Потопа, описан в Библията (9570 г. пр.н.е.), пристигат и предците на семитите - предците на евреи и араби.

Пристигналите от запад и изток кари и кимерийци - уйгури заселват Мизопотамия и Египет, а заедно с пристигналите от Волго - Уралието синди - арии и лелеги (пелгари) се заселват първи в Акад. Заселилите се до устието на Ефрат нага - маи нарекли селището Акад (мека и блатиста земя). Те приели названието на своето селище и по името на събратята си масагети (мизи и етиопи - гети, даки), започнали да се наричат акадци още в 16 хил. пр.н.е. Придвижвайки се нагоре по поречието на Ефрат, те приели името шумери (мизопотамци - мизи и шопи/ етиопи).

Индийският мъдрец Валмики пише: "*Тези колонисти ... от ефратското селище (акадци и шумери), нарекли колонията си Вавилония, а главния град - Вавилон.*" Този град първоначално се нарича "*Ка Ра*" - на езика на карите (нага - маи) "*град на Слънцето*". Акадци и шумери дошли от Лемурия и Атлантида, както и от Балканите, стояли на по-високо цивилизационно равнище от живеещите на север от тях семити. Вавилония като империя на наги - маи и пелгари (лелеги) и сопи (шопи) съществува от 16 хил. пр.н.е. и е предшественик на Древния Египет. Тези именски древномизийски племена се обединяват в крупна древнобългарска общност, която още в 15 хил. пр.н.е. създава първата в историята си държава с конфедеративен характер - Шам, включваща в своя състав териториите на днешните Йордания, Сирия, Ирак, Ливан, Израел и Палестина. Това е и първата в света държава на тези древни наши именски племена.

Част от тези наши предци достигат Египет, а друга част Етиопия, Йемен, Сомалия и Кения, откъдето след Космическата катастрофа се преселват на Балканите.

Съвременно северните фризи - кимерийците, са създали своите империи Маякс, после преминали през Индия и заедно с живеещите във Волго - Уралието синди - кимерийци, ура и мурдаси, създават последователно, заедно с дошлите при тях именци от Балканите - Самар (Шумер), първоначално изградена в областта Мустанг между Индия, Непал, Бутан и Тибет, а по-късно и на територията на Мизопотамия, заедно с мизи и етиопи.

Във Волго - Уралието, в 12100 г. пр.н.е. синди създават държава Идел на 7 племена, част от чиито жители, след пристигането от изток при тях на именци - кари и от Балканите - мизи - пелгари, изминават пътя до Вавилон, Шумер и Египет.

Цялостната представа за тези крупни движения на древнобъл-

гарите в периода 16500 г. пр.н.е. - 9570 г. пр.н.е. и след това, ясно се очертава в приложената Хронология на тяхното историческо развитие и движение от изток на запад и от запад на изток - едни към други. Този период е още една крупна страница от историята на древните българи и техните културни и цивилизационни приноси в световната и европейска културна съкровищница.

Чърчуърд, Дж. Ние сме деца на континента Му. С., 2007. с.119 - 120.
Херодот. История. кн.II, 144.
Иванов, С. А. Ранноисторически култури и цивилизации. С., 2007. с.65 - 69.

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПО НАШИТЕ ЗЕМИ ПО ВРЕМЕТО НА СТАРОКАМЕННАТА КЪСНА ЕПОХА. УКРЕПВАНЕ НА РОДОВООБЩИННИЯ СТРОЙ

Периодът 40 хил. г. пр.н.е. - 12 хил. г. пр.н.е. по нашите земи съвпада с късноледниковата епоха - Вюрм, в условията на по-малки ледници отколкото при предишните заледявания. Климатът бил сух, рязко континентален, с малко годишни валежи.

Навлизането в тази епоха се ознаменувало с важни изменения в живота на древнобългарското именско общество при Итил и Искър. Тези изменения се отнасят както да изменението на антропологията на хората, така също на техниката на изработването на оръдията на труда и формата на стопанската дейност. Значителни промени настъпили и в обществените отношения на древнобългарските племена.

Нуклеуе (кремъчно ядро), с удължена призматична форма, с отцепени от него тесни, дълги и продълговата му страна пластинки, с правилни паралелни краища за рязане, без ретуш заменили кремъчното ядро, което било ползвано през средния период на Старокаменната епоха. Когато краищата на новото кремъчно ядро се ретуширали, те се ползвали за направата на различни оръдия като стъргалки, резци, тесли, ножове, пили, остриета, върхове на копия, стрели и други. Чрез резеца се обработвали твърдите материали, а чрез резеца по-меки такива.

Поставено било началото на шлифоването на каменните оръдия и на пробиване на дупки, чрез провъртяването на оръдията от кост и много по-рядко от камък, за да им се постави дръжка. Оръдията на труда все по-често вече се с правели от кост, рог и слонова кост. Изработвани били игли, шила, върхове на копия, харпуни, мотики от кост, въдици. През следващата мезолитна епоха използването по-широко на тези оръдия довело до повишаване производителността на труда.

Родовете използвали за лов копия от дърво,снабдени с каменни или костни остриета. Ловът се извършвал колективно и индивидуално. С използуването на редица приспособления и хитрости ловците избивали големи бозайници като мамути, северен елен, див кон и други.

През този период, включително и по нашите земи, предците ни изграждали временни (сезонни) жилища, землянки или полуземлянки. Те били изграждани върху тераси от льос, до водни източници, където се събирали много диви животи. Все още хората жи-

веели в пещери или под покривите на същите. В специални огнища се използвал огънят. Примитивни лампи и факли служели за осветление. Облеклото се състояло от кожи на убити животни, съшити с игли от кост.

Настъпили изменения за организиране обществото на древнобългарските племена. За съществуването на Патриархално - родовата организация през този период сочат редица реалистични изображения във вид на статуетки на жената - майка, богиня, родоначалничка и хранителка на рода.

Съществуват и мнения, че племето, а не родовата община било основният организъм на обществото, което не се подкрепя достатъчно от археологическите и епиграфски данни. [1]

Изобразителното изкуство, танцът и музиката станали важен признак за духовия растеж, за сътворяване на драскотините върху някои кости от пещерите - главно Темната дупка край Карлуково, които сочат усет за правилна форма и симетричност у тогавашните хора.

Тези техни качества най-ярко личат в намерените върхове за копия от кремък в селището край днешното село Муселиево, област Плевен. Това изкуство било свързано с трудовата дейност на населяващите отделни селища, в които са намерили отражение и религиозните представи на тогавашната епоха.

Населението по нашите земи през късния първолит (палеолит) се увеличило много и затова в почти всички изследвани пещери откритите находки са преди всичко от този период. Хората започнали да се заселват и на открито, извън пещерите, което показва, че културата на древните ни предци по нашите земи била вече на по-високо равнище.

Най-голямо значение от праисторическите поселения на човека през този период имат поселенията в землищата на с. Кунино (област Враца) и с. Муселиево (област Плевен).

Покрай многото общи черти на културата през късната старокаменна епоха има и такива с локален характер. В някои отношения културата на живеещите по нашите земи се отличава от тази на живеещите в Централна и Западна Европа, сочещи по напреднапия стадий на развитието й, например по приемането на формата и техниката на изработването на оръдията на труда. Чертите на духовна и материална култура на живеещите племена в нашите земи са с много по-общи черти с тези от Средиземноморието и другите балкански страни, имащи за основно население древнобългарските ни предци.

Въпреки че следите от най-ранния период на човешко присъствие и в нашите земи са незначителни, както и в целия свят, главно поради малочислеността на древното население, те са първостепенни доказателства за древните хора. Сред обектите с такива находки трябва да посочим пещерата Бачо Киро край Дряновския манастир[2], обитавана в периода 90 хил. г. пр.н.е. - 50 хил. г. пр.н.е., пещерата Темната дупка, обитавана в различни периоди между 180 хил. г. пр.н.е. - 15 хил. г. пр.н.е., намираща се в долината на р. Искър, до с. Карлуково (Врачанско), неолитното находище с работилница - 45 хил. г. пр.н.е., в която са работели кроманьонци, недалеч от с. Муселиево, Плевенска област и неолитното селище при с. Градешница - Врачанско. Недалеч от находището при с. Градешница е намерено глинено съдче (плочка) от IV хил. пр.н.е., с врязани 24 знака по външната му повърхност, разположени в 4 реда. По значение това откритие се сравнява с прочутия диск от Фест на о. Крит и селищните могили при с. Караново, обл. Стара Загора, с богатите глинени находки от VII хил. пр.н.е. - VI хил. пр.н.е. Керамиката, намерена в с. Караново е близка до съдовете от културния пласт на Омирова Троя, която е доста по-късна. Най-голямото обиталище на праисторическите хора на Балканите безспорно е пещерата при с. Деветаки, обл. Ловеч, обитавана преди 200 хил. г. пр.н.е. до X хил. пр.н.е.

Не само извън територията на днешните ни земи, но и тук, родовообщинният строй, високото развитие на материалната и духовна култура през късния период на Старокаменната епоха достигат висока степен на усъвършенстване и развитие.

---

1. Монгайт. Н. Л. Ахеология Западной Европы . М. 1974, с.145 сл.

2. Иванов. С.А. Предисторически култури и цивилизации.С. 2007. с.31.

ПРЕДИСТОРИЧЕСКАТА ДРЕВНОБЪЛГАРСКА КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДУХА - ИЗНАЧАЛНА И ДОСТОЛЕПНА

Българският родов корен е изначален не само на думи. До този извод е достигнато чрез потвърдени доказателства с геномни и други видове съвременни изследвания и данни от редица други науки освен историята. Всички те категорично сочат, че родовият ни корен е най-дълго съществуващият в човешката история, от преди хиляди години. Именците са първи не само поради името си (в превод - първи), но и поради гена, културата, общностите с държавностен характер и цивилизации, създадени от тях най-далеч назад във времето от всички известни на съвременния човек. Тези първи цивилизатори на света, първите прединдоевропейци, дават началото на славяни, траки и много други племена, народи и общности -клонове на единния им индоевропейски, предисторически, първолитен корен.

Тяхната цивилизация е цивилизация на духа, на силата и могъществото на човешкия интелект и съзнание, на мисълта и познанието му, на културния му и творчески гений.

Не случайно нейните най-преки наследници българите, са от страната и държавата на духа, както неведнъж заявяваха известните руски академици Н. Державин, Д. Лихачов и редица други учени от целия свят.

Най-отличителната черта на предисторическата първолитна цивилизация, е духовната й същност и величие, въпреки и благодарение на която достиженията й са недостигнати и до наши дни. Колкото по-близък е периода на съответната човешка цивилизация до съвременността, толкова повече е отслабен елементът на духовната, за сметка на материалната култура. Това е основната пречка за сегашното и бъдещо извисяване нивото на духовното развитие на човешката цивилизация и за достигане от съвременното човечество на върховите технологични достижения на предците от най-древните цивилизации и култури.

В своето историческо развитие съвременните народи и наука са достигнали онзи момент, в който в живота им най-стойностното и първостепенното е материално видимото, а на заден план стои духовното в целокупната му стойност в общовселенския живот. Невидимото дори се отрича, че съществува.

Сега се оперира с понятието *"разумна логика"*, определящо част от човешко познание, което стои в основата на съвременната

научна мисъл. Колкото и да се отрича, реален е фактът, че на Земята и във Вселената съществува и невидим живот на взаимно свързаните частици, атоми, електрони и йони. Човешкият род е частица от общовселенския живот и както ние сме в него, така и той е в нас. В това отношение голяма стойност има по своята същност мисълта на нашият велик Апостол на свободата Васил Левски: "*Ние сме във времето и времето е в нас*".

Нищо във Вселената и в природата не изчезва и не се губи, а само се трансформира от една форма на съществуване и развитие в друга. Така стои въпросът и с народите, техните общества, култури и цивилизации. Няма буквално изчезнали народи и цивилизации, но те в хода на еволюционното си развитие и въздействие - техните култури и цивилизации преминават в друга видоизменена форма на съществуване, която понякога е толкова различна, че губят своята идентичност.

Като живеещи в съвременната епоха, най-малко познаваме себе си, недостатъчни са познанията ни за Космоса и Космическите закони, благодарение на които съществува хармонията във Вселената. **Ние имаме бегли познания за древния човешки светоглед, безразсъдно, в името на собствения си просперитет, грубо нарушаваме природните дадености и закони, нарушаваме екоравновесието и целия баланс на взаимоотношенията с природата.**

Тъй като прогресът съответства на степента на човешките познания и разширения кръгозор, и светоглед за духовното и материално развитие на общностите, населяващи Земята, цялостната ни дейност трябва да се преосмисля на базата на дълбок анализ на сложните планове на подредбата на свещените за древните ни предци монументални обекти, строени от тях перманентно още от епохата на първолита (палеолита). От високата степен на развитие в тях на астрономическите, астрологически, строителни, архитектурни, математически, технологически и други познания, правим извода за развитието на притежаваните от древните ни предци изключително добре развити психически и други способности.

Всичко това древните дължат на разширения кръг от духовни познания, съзнателно подредени и развивани ценности и нагласи.

В исторически аспект именската първолитна цивилизация се развива най-силно преди 35 хиляди години в своята пророродина Балканите, край р. Итил (Дунав) и постепенно обхваща Причерноморието и Волго-Уралието. **Наред със създадените нови човешки**

цивилизации изначалната - златна за целия човешки род, от която се роят останалите, продължава да се развива през целия предисторически първолитен период. Нейните производни произлезли от общия единен център или под негово въздействие Лемурийска, Атлантическа, Предегипетска - Озирианска и Синдийска - Рама цивилизации загиват пред или по време на Потопа от 9570 г. пр.н.е. във епохата на Великата Хайборейска цивилизация. Хайборейската и Именската - имено-синдийска от 16 хил. пр.н.е. и по-късно, по време на мизолита (мезолита) достигат нови високи върхове в своето развитие.

Както е известно, оцелялата цивилизация на имено-синдийците е с най-дълбок, назад в хилядолетията преди Новата ера, геном на развитие - българският. **Най-древните му предци са от Пангея (Балгея) - бангури, балгури, пангури, палгури, пелгари, белгари - изначалният род, от който водят началото си през различни периоди от своето възникване и съществуване всички прединдоевропейци и индоевропейците - съвременните народи на Европа и Азия от бялата човешка раса. Доказателствата за всичко това са безбройни и неопровержими.** Те се потвърждават с методите на всички съвременни научни дисциплини и са от различно естество. Видими са монументалните мегалитни съоръжения и пирамиди, обсерватории, светилища и гробници - некрополи на древните хора исполини по нашите земи, произведенията на изобразителното изкуство - пещерни и скални рисунки, и изображения на символи и знаци от времето на най-древния светоглед, долмени, археологически находки на древни селища и некрополи. Наред тях за тази цивилизация говорят митове, легенди, предания, знаци и символи. Съществуват и дълбоко закодирани от древните познания и представи за невидимото, духовното, които постепенно, поетапно се възстановяват в съзнанието на съвременниците и говорят за изтритата памет от далечното ни "*детство*".

Разгаданите досега послания от арамейската (древнобългарска) изначална книга - Библията, ясно говорят за Балканите и Волго-Уралието като люлка на човешката цивилизация, а за земите в района на Черноморието като Рая на земята и за живота на древните хора през мизолита (мезолита) и първите столетия на неолита.

Всички тези познания се пазят в града на науките Шамбала - град - държава на балагурите, големите шамани, жреците от първолита. **За предисторическото минало на древните ни предци в Тибет се пазят познания от наблюдения върху живота на човечеството от преди повече от 30 хиляди години.**[1]

Редица видни личности от Европа, Азия и Америка неколкократно заявяват, че България е страната на духа, а българите са изначалните корени на европейската и човешка цивилизация. **Всичко това е признание за изначалният бангейски (пангейски), балагурски - именски (дако-мизийски) корен. Кимери, фризи и мизи, сапеи (шопи) и драки (даки, траки) - това са изначалните племена, поставили основите на първолитните ни родови корени и на първата човешка цивилизация на предците ни от бялата раса. Това е епопеята на достолепието и величието на единния ни прединдоевропейски родов корен, произход, култура и цивилизация. Това е историята на праотците на човешката цивилизация**, за която съвременното човечество следва да знае и да търси дълбоко в историческата си памет.

Модерната съвременна наука едва сега започва да възприема познатите от хилядолетия от човешките цивилизации принципи за вродения интелект на нашата Вселена. Сега езикът на йогите се възприема като единение с върховното съзнание, с върховното същество. **Тангра е учение за духовното единство във Вселената, което, както и сега, в погледа на съвременника Вселената отвъд материята, се приема като неописуема, неуловима светлина.**

Съвременната научна мисъл не може и все още не е в състояние да обясни произхода на човешката цивилизация и "*забравената*" история. Тази история днес е със статут на забранена за проучване и ползване от човечеството. Даже и днес в информационното пространство не се дава възможност светът да узнае за достиженията на малките народи и страни. Тази борба за надмощие в човешката история съществува непрекъсната в хилядолетната му история.

Древната цивилизация е продължила да съществува много повече, отколкото можем днес да си представим. Това се дължи на особеното разбиране на хармонията в древното общество на природата и човека. При нарушаване на този баланс се предизвиква, катаклизъм. Когато хората нямали начин за разумно решение на проблема, се достигало до пагубни последици за човечеството. Всичко това довежда до постепенно изчезване на приспособеността и отдалечеността от паметта за предците и познанията им, и до по-нататъшно засилване на усилията за оцеляване в новите условия. Тази борба за оцеляване преминавала през етап на първобитен начин на живот в сложните природни условия, а по-късно до развитие на материалната и духовна култура на новата човешка цивилизация.

Когато главният летописец на Римската империя Страбон приема разказа за Атлантида за действителен епизод от човешката история и признава описания от Платон град, разположен в океана, разбира че древните гърци и техните предшественици пеласгите (пелгари, белгари) напълно са познавали историята на Атлантида. Техните предци са познавали историята на Лемурия, Итил и Волго-Уралието (Идел), на Самар и Ат-Аталан, на Шамбала - дело на нашите древни предци - именците (пелазги, кари, етиопи, борейци).

С настъпването на християнството се унищожава всичко, свързано с историята и дейността на "*езическите*" цивилизации и култури, в това число и фактите и доказателствата за историческото развитие на древните именски (дако-мизийски) и синдийски (ариано-етиопски) племена и народи от бангурски, балагурски, български произход.

Разказите за тези племена и народи са обявени за ерес, защото с подправения вариант на сборника "*Библия*" се споменава малко за тях, защото те предхождат библейските дати за Божието сътворение - 5508 г. пр.н.е. - датата, до която християнските теолози са достигнали по неизвестни хронологически принципи.

Не случайно първоначалният арамейски вариант на Библията е бил подменен с еврейския му вариант.[2] Днес на научната мисъл този фалшификат е известен, благодарение на хилядите доказателства чрез изследванията на базата на интердисциплинарния подход и използвани от учени и изследователи от цял свят. **Съвременният критик на "*Диалозите*" на Платон Зденек Кукал сочи: "*Дори и Платон да не беше написал и думица за Атлантида, много е вероятно всички археологически, етнографски и лингвистични мистерии, като не се поддават на обяснение в рамките на общоприетия модел, накрая съвсем сами да ни доведат до някаква праисторическа цивилизация, намираща се някъде между резултатните традиции на Стария и Новия свят.*"**

Тази мисъл днес неколкократно е потвърждавана. Тази цивилизация не само, че съществува, но и достига върхови постижения в технологиите, води войни с използване на ядрено оръжие, довели до катаклизми и катастрофи в 23 хил. г. пр.н.е. и периода 16-12 хил. г. пр.н.е. Лемурия, Озириада, Рама, Хайборея - главно Хиперборея, цивилизации родствени на племената на синдите - ура и кимерийците (кимери) често са разрушавани от тях. В крайна сметка и тя е разрушена окончателно от цивилизацията на племената от бялата раса от древнобългарски родов

корен - Хайборея, достигнала върховите си технологични постижения в края на първолита и началото на мизолита. **Битката е пренесена далеч на север. Атлантида, първоначално е колония на Хиперборея, а по късно е потопена от хиперборейците - главните жители на земите в Далечния Север.**

Според жреца - събеседник на гръцкия мъдрец Солон, гърците са млад народ без опит. Преди Потопа от 9570 г. пр.н.е., когато потъва Атлантида, град Атина, носещ името на египетската богиня Нейт, е имал държавна уредба е бил изграден най-добре във военно отношение. Този град е по-стар от египетския град Сайс с 1000 години. **Според този жрец в него се е развивала цивилизация, предхождаща египетската. Известно е, че родствениците на атлантите - древните северни фризи (фриги/ бриги) са атиняните - потомци на богинята Нейт . Тази богиня е Ниоба, внучката на Атлас от управляващата династия в Атлантида.**

От този източник на Солон личи, че в Атлантида се води битка между близки по кръв племена. Според легендата Фороней - първият човек Ной - сина на Ниоба, имал двама сина, които пренесли културата и достиженията на атлантите (южните фризийци) след Потопа на територията на Мала Азия и в Егейско море. По-възрастният му син е известният Пеласг - родоначалник на автохтонното население след Потопа на Балканите и древна Елада. Всичко това говори, че древните ни предци не само, че са първите заселници по земите на днешните гърци, но са и строители на града -държава Атина, но и на града - държава Атина, още преди потъването на Атлантида. Наречени атиняни, те често са побеждавали атлантите (южни фризийци) във военните сблъсъци. Те владеят Египет и са основатели на древния град Сайс.

Думите на жреца от Сайс говорят, че **около времето на Космическата катастрофа - 11560-11542 г. южните фризийци - пелгарите (белгари, пеласги) са имали своята държава - град Атина, а египтяните - своя първи ном - Сайс. Разказът на Солон ни говори, че Атлантида била населена от племена от дако - мизийски, сапейски, фризо и пеласгически произход. Преобладаващата част от това население са древните бригийци (фригийци) - атиняните.**

Днес безспорно е доказана връзката на хиперборейците с етиопите (гети и шопи), синдийците (кимерийци) и дако-мизийците - именци по произход, раса, култура и цивилизационно развитие.[3] Възходът на тези наши предци по време на Хайборейската епоха е все още недостатъчно известен и недотам

изяснен и обясним за съзнанието на нашите съвременници. Създаването от тях на изкуственото обръщане на водите в морето и предизвикването на стопяването на огромните маси от ледниците по изкуствен начин, принуждава хората от онези далечни времена, за да оцелеят, да преминат отново през пещерния и номадски начин на живот.

Не случайно периодът между Космическата катастрофа - 11650-11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е. е най-тежкият период от развитието на човечеството, въпреки големия разцвет на хайборейската наука, техника и познания, и високите технологични достижения.

---

1. Мутафчиев, Кр. Праотците, Т.1, Вн. 2001. с.46 - 48.

2. Сабах, М и Р. Тайната история на Библията. С., 2005. с.45 - 46.

3. История на древните българи от Стария свят. С., 2006. с.10. (Доклади и съобщения от Първия Общобългарски интердисциплинарен конгрес - 31.10. - 02.11.2005 г.).

СРЕДНОКАМЕННАТА ПРЕХОДНА МИЗОЛИТНА ЕПОХА НА ДРЕВНОБЪЛГАРСКИТЕ ПЛЕМЕНА И ОБЩНОСТИ - СЛЕДСТВИЕ НА ВСЕОБХВАТНА ПРИРОДНА КОСМИЧЕСКА КАТАСТРОФА

Разглеждането на историческото развитие на човечеството не бива да се откъсва от познанията за цялата Вселена. Преди всичко трябва да изхождаме от факта, че планетата Земя представлява частица от необятната и непозната за всички нас Вселена. В това необятно пространство и животът на нашата планета е подвластен на Космическите, общовселенски закони. Нарушаването на баланса в природата води до крупни промени, в цялостното човешко съществуване. **Най-крупните промени настъпват при двете широкомащабни природни бедствия - Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е.**

Космическа е природната катастрофа, защото по своя размах и глобалност няма равно на нея нито едно природно бедствие в историята на човечеството. Това е периодът на потъване на останките от Лемурия и разделянето на континента Атлантида на един голям и множество малки острови, които попадат под владението на северните хайборейци, в основата на общността на които е заложена хиперборейската култура и цивилизация. Това са онези потомци на хиперборейците, живели заедно с етиопците и аргийците на древния континент Слънчвия остров, който потъва заедно с други части на остатъчна Лемурия. Потънали са окончателно преобладаващата част от земите на сега наричаните "*митични*", а всъщност недостатъчно познати за съвременника, континенти - Слънчевият остров и значителна част от Атлантида. Днешните континенти променят своето разположение на географската карта. Преминаващият преди Космическата катастрофа, през днешния град Перник в нашите земи, екватор се измества далеч на юг. Променено е съотношението между вода и суша.

По-голяма част от земите на днешните континенти са били залети от солена вода от Тихия океан и от моретата. Индийският и Тихият океан заливат южната част на територията на днешните Пакистан и Индия, а също така и на Китай. Същевременно Северният ледовит океан е залял със солена вода земите, разположени на запад от Уралските планини и на изток до река Енисей. Сложен е край на изначалното древноисторическо, прединдоевропейско развитие на човечеството и преди всичко на най-ярките му предци - тези от древните, изначални, именски и имено - синдийски общности, култури и

цивилизации. Не случайно ярък спомен за тях е запазен само в свещената книга на техните директни наследници арамеите - Библията, и в древните извори на предците на съвременните индийци.

Крупните промени в природно - историческите условия на живот водят до загиване на най-неукрепналите и непригодили се племена и народи. Оцеляло онова население на Земята, което успяло да се пресели в планините и високите плата, което преминава през трудния период на пещерен начин на живот, а по-късно на номадство. **Останалите да живеят по тези земи на Евразия древнобългарски племена стават център или люлка на развитие на индоевропейските народи. Не бива да забравяме, че на Балканите продължават да живеят при по-добри условия на живот техните събратя от прародината им, които успешно преминават мизолитната епоха на човешкото развитие.**

Според преданията, при глобалната Космическа катастрофа оцелели представителите на конните племена, които населявали земите на изток до река Енисей в Централното Сибирско плато и онези от тях, които достигнали Беринговия проток и Охотско море. Оцелели и населяващите Тибет, и високите полета, разположени в Кашмир, Каракорум, Памир и Хиндокуш.

Преди това глобално и фатално за човешкия род природно бедствие днешние пустини Тар в Индия и Пакистан, Такламакан и Гоби в Китай, са били джунгла.

Докато джунглата Тар, чиито земи били залети от солени води бързо се превърнала в пустиня, то в Такламакан и Гоби, които били незасегнати от морските води, се запазила част от флората и фауната и част от оцелялото население продължило да живее по тези земи. Това станало възможно, тъй като процесът на превръщането на Такламакан и Гоби в пустини продължил няколко хилядолетия. **Всъщност, това оцеляло население, както и това в нашите земи на Балканите, е успяло да съхрани уникалните познания, които притежавало човечеството преди Космическата катастрофа. А това са познания, които са имали предците ни от древните държави Шам в Близкия изток и Идел във Волго - Уралието отпреди, съответно, 15 и 11 хилядолетия преди Новата ера. Тези познания се пазят и съхраняват в Шамбала - духовния център на големите шамани - предците на съвременния човешки род.** За тези събития Николай Рьорих в книгата "*Отворените двери*"[1] казва:

"*Който нищо не знае за жизненото значение на Шамбала, не бива да твърди, че е изучавал Изтока и знае за пулса на съвременна Азия.*"

В земите на Манди и Кулу, известите според Рьорих като "онази дивна страна Захор" (за Хор, за хората), свързана с тамошния проход Шипка с Тибет има древно предание, за Шамбала и Балканския полуостров (но не Елада, а днешните български земи, земите на първата Европа) са духовните центрове на Евразия, съответно за Азия и Европа. Това е плод на реални исторически събития, довели до развитите на дако - мизийската на Балканите и балагурска на изток култури и цивилизации през среднокаменната и новокаменна епохи. Това се потвърждава и от изследванията на арх. Слави Дончев, открил десетки имена, идентични по същност и съдържание в двете части на света като: Буда, Мусала, Бутан, Магура, Шипка, Тунджа и други.

Според историческите сведения в XI хил. пр.н.е. - X хил. пр.н.е. не е имало пакистанци, индийци, хималайци и други в Североизточна Азия, а древнобългарски - синдо - ариански и имено - балагурски (прабългарски, гетски) предци на славяните и маджарски предци на унгарците. Тези древнобългарски племена и народи са прединдоевропейци (имено - синдийци). С тях съжителствали монголски племена. Тибетите - гети, населявали областта Тибет, са ранни предци траките - клон от рода на древните българи именци - балагури. Тези племена всъщност са източните масагети, които развиват синхронна на дако-мизийската култура и цивилизация на своите събратя от прародината им - днешните български земи на Балканите и около Черно море. **Тези племена на изток, оформили се в първата източна общобългарска общност в Такламакан - балагурската, били конни и неконни. Несъмнено в периода на Космическата катастрофа древните българи владеели високите планини Тян шан.** С течение на времето климатът се затопля и това довежда до увеличаване броя на населението, което довежда до възникването на нови родове и племена, част от които отсядат в Таримската котловина. Съвсем естествено е, че по време и след Космическата катастрофа, вследствие на засилена вулканична дейност на планетата, климатът застудява рязко и най-северните земи в североизточната част на континента Азия се превръщат в заледени пустини. Това принуждава оцелялото население от древнобългарски и древномонголски произход да се пресели на юг в Тян шан и Тарим.

В 16 хил. пр.н.е. вече е било възникнало Балтийско море, а в 12 хил. пр.н.е. Охотско море, Курилските острови, Сахалин, Япония и Корея били единна суша. Там са намерени останки от обитавани селища. Областта на Берингово море след Алеутските острови не е преживяла заледявания и там са намере-

ни селища от периода **11 хил. пр.н.е. - 4 хил. пр.н.е. Всичко това говори за нови природни катаклизми, най-известният от които е описан и в арамейската Библия. Това е потопът от 9570 г. пр.н.е. - времето, когато преобладаващата част от островите и от Атлантида потъват.** Същевременно се прекъсва връзката между Азия и Аляска, като се отваря Беринговият проток. Престават да бъдат обща суша като част от Югоизточна Азия и земите на Индокитай, Суматра, Борнео и Филипините, като започва процес на разкъсването им, което се потвърждава и от пясъчните полета в Жълто море.

С помощта на геофизическо оръжие, чрез променяне посоката на движение на водата и други подходи високо издигналата се в технологично отношение Хайборейска империя, населявана главно от хайборейци и атланти от Атлант (т.е. северни фризийци, кимерийци) се достига до окончателното потопяване на Атлантида. Настъпило разселване на останалото й население към Балканите и Африка и се достигнало до слагане края на Ледниковата епоха в 8300 г. пр.н.е. Това обаче е поводът за силно сеизмичната и вулканична дейност, предизвикала крупния Потоп от 9570 г. пр.н.е., който принуждава огромни маси от населението да търсят оцеляване главно в Рая на Земята - земите край Черно море.

След края на Ледниковата епоха започва издигането на Скандинавия и потъване на Североизточна Азия. Водите от Долен Египет и Месопотамия се отдръпват. Този процес започнал в 8 хил. пр.н.е. В Мизопотамия културен пластът от 7 метра показва, че в долината й наистина е имало Потоп. След това хилядолетие настъпва засушаване. Според Дяконов. И. М, в "От Египета до Китая":

"*Централна Мала Азия в периода на неолитния климатичен оптимум 8 хиляди до 5 хиляди и 4 хиляди до 2 хиляди и петстотин години преди Христа е имало благоприятни условия за земеделие, който възникнал по време на първия оптимум тук, а също в предпланинските райони на Сирия и Палестина, арменското високо плато и Загроса, но и за развъждане на големи рогати животни, тук напълно е възможно да бъде един от центровете на това разселване на земеделци, което се наблюдава по цяла Средна Азия и в течение на неолита ...*"[2]

По пътя на циклоните от Атлантика през Сахара, Египет, Мизопотамия и Североизточна Азия, **през мизолита и първолита (палеолита) е имало благоприятни условия на живот, за земеделие и за развитие на култура.**

Всичко това благоприятства развитието на дако - мизийската на запад на Балканите и балагурската продължител на имено - синдийската на изток край Инд и в Тян Шан култура и цивилизации на древнобългарските племена и народи. Усилено се върви по пътя от първобитна (палеолитна - старокаменна) към новопитна (неолитна - новокаменна) революция в историческото, материално и духовно развитие на предците ни. Вече не се води битка за оцеляване, а за духовно и материално израстване до висотата на достигнатото от предците ни прединдоевропейци от имено - синдийската епоха, култура и цивилизация.

Новите условия на живот водят и до нови размествания на древнобългарскитее племена и народи. Тези размествания се дължат и на други причини - степен на култура и общуване, на взаимодействие и чувство за принадлежност към своя родов корен и редица други.

Още в Х хил. пр.н.е. синдите край Волга и Урал вече са разделени на две поради засилен стремеж към власт и господство и преди всичко към обожествяване. След гражданска война в държавата Идел и преминаването през укрепената, обетована земя Туран през 9100 г. пр.н.е. "*правоверните*" се преселили в Самар - областта Мустанг между Тибет, Непал, Индия и Пакистан. Те нарекли себе си самарци, а останалите масгути (мизи и гети), масагети, даки. Изгряващото слънце над блестящите върхове на небесните планини самарците наричали "*Самар*".

Към Бога самарците се обръщали с думата ас. Поради това им обръщение били наречени аси. По-късно, след настъпил конфликт помежду тях и други синдийци (кимерийци), част от асите отиват в подножието на планината Каф (Кавказ) в Азербайджан. Тук, заради непокорство, били поробени от масгутите и по късно приели името армани. При вдигане на въстание от тяхна страна, което било потушено, част от тях преминали в Кавказките планини и се установили в степите и северно от тях, като били наречи коли (роби) или асколи (покланящи се преди изгрева).

Друга част от синдите аси, армани достигат Мизопотамия и в 8 хил. пр.н.е. създават своя държава Самар (Шумеристан, Шумер). Те построили планина в чест на Тангра и се нарекли в същото това 8 хил. пр.н.е. българи, в превод "*черноглави*", както и основното население на Шумер - мизите и шопите (опи). Те именно развиват земеделието и животновъдството в Шумер.

В същото време от север имениците - Хор на Минерва - Мис Евра, вече са основали Египет. Така синдите - ари основават

Самария, а мизите - именци Хор, заедно с фризите Хор - Кем (Мис - Ра), Черната Земя Египет.

В този период след края на Ледниковата епоха - 8300 г. пр.н.е., края на хайборейската, кимбригийска епоха в нашите земи на Балканите около Черно море и по Североизточното му крайбрежие от Дунав до Волга (Рая на Земята), където живеят главно мизи, **окончателно е формирана индоевропейската, древнобългарска подраса на бялата раса, а в Арабския полуостров - подрасата на семитите. В Африка (Египет) е формирана подрасата на хамитите, а в северния горски пояс на Евразия - на фините - всичките те от бялата прединдоевропейска, древнобългарска бяла раса.**

Около Волга в Туран продължават да живеят синдите - арии в страната, наречена Идел (Ария). Едновременно с това на тази територия, както и на Балканите в днешните ни земи, се разгръща мизолитна, предходна, предисторическа култура и цивилизация.

В този предисторически период придвижването на племената и народите е главно от север на юг и от изток на запад. На Балканите откъм Волга и Урал са нахлули и живеят оцелелите исполини - атланти, фригийци и синдо - арии,в Егея фризийците - атиняни, които преди това са изградили своя древен град държава Атина и в Египет, заедно с мизите и северните фризийци - кимерийците.

Както през първолита, древните хора българи формират бялата раса на прединдоевропейците и тяхната култура и цивилизация, така сега техните потомци от епохата на мизолита формират индоевропейската подраса, материална и духовна култура и цивилизация.

---

1. Мутафчиев, Кр. Праотците, Т.1. Вн., 2001, с.46.
2. Танев, Т. Българите. Авитохол, кн.28.2008, с.10.

МИЗОЛИТНАТА ЗЛАТНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ - ПЛОД НА ПРИРОДНО - ИСТОРИЧЕСКОТО ИМ РАЗВИТИЕ

Както през първолита изначалните хора - древните българи "*Именците - Хор*", формират бялата раса на прединдоевропейците и тяхната първолитна култура и цивилизация, така и техните потомци през мизолита формират индоевропейската подраса и мизолитната култура и цивилизация на първите индоевропейци.

В тези епохи и периоди няма движения на други племена и народи, защото такива все още не са се формирали.

Мизолита (мезолита) в днешните български земи протича в периода от X-VII хил. пр.н.е., а в Европа - през IX-VI хил. пр.н.е. През IX хилядолетие (8300 г. пр.н.е.) ледниците са разтопени и климатът вече бил влажен и топъл. Настъпва среднокаменната епоха - мизолита (по името на носителите на културата и цивилизацията от периода - древните мизи) - мезолит в превод.

Ранномизолитните култури продължили традициите на предците от късната старокаменна епоха първолита - по името на първите носители и създатели на древната праисторическа именска (първа) цивилизация - да създават нови култури и цивилизации.

По-късно опитът им се прилага при създаването на цивилизацията на мизолита - сега известна като Варненската. Главните открити досега поселения от тази ера са намерени край Черно море - мястото на Потопа от 5508 г. пр.н.е. Такива поселения и селища са открити край днешните Девня, Белослав, Баново, Слънчево, Страшимирово и Новаково.

От събиране на плодове, корени и треви се преминало към уседнал начин на живот с развитие на земеделие и животновъдство. Патриархално-родовият строй преминава на ново, по-високо равнище. Родовете вече са превърнати в племена и в родово-племенни и племенни съюзи. На територията на Волго-Уралието продължава да съществува създадената в края на първолита ариано-кимерийска култура. Налице са и големите строителни постижения като например Аркаим. От друга страна оръдията на труда от камък, кост и дърво са изработвани със специална техника, обикновено в геометрична форма на трапец (трапецоид) или сегмент. Изработвани са брадви и други оръдия, подобни на мотика от рог и други материали.

Растежът на производителните сили довежда до производ-

ство на **постоянни, а не на случайни запаси от храни, което говори за уседнал начин на живот**. Откритата находка - къща в кв. Слатина и други места в и край София, във Врачанско и Варненско, говорят за производство на зърно, неговото съхранение и преработка за консумация на хляб. Поселенията на древните ни предци били главно край бреговете на морето и големите реки, като изграждали жилища от леки постройки. През този период особено важни са поселенията край реките Дунав, Искър, Марица и Вит, Янтра, Тунджа, Лом, Днепър, Днестър, Волга, Кама и други места.

Предизвиканото от Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е поредно **принудително преминаване през пещерния начин на живот на преобладаващата част от оцелелите племена, появата на лъка, стрелата, огъня, консервирането на храните, риболова и достигане на експлоатацията на природните богатства и ресурси, бележи бързия поетапен процес на възстановяване и развитие на културата и цивилизацията на предците ни през мизолита.**

Извършването на проучвания на Варненско-Дунавската цивилизация на мизите е недостатъчно. **Цялата Северна България и земите в Софийско, край Перник и Кюстендил (Сапарево и Бобов дол) са един огромен мезолитен некропол на културно-историческото ни наследство, който очаква задълбоченото му проучване и изучаване. Мизолитните селища край Варна и Пловдив, в Ясъ тепе и Мулдава са неоспорими доказателства за Мизолитната култура и цивилизация, наследена по-късно от траките, дошли от североизток след преселенията през IV хил. пр.н.е.** Новооткритите селища при с. Искра - Първомайско, с. Оходен - Врачанско, Големите гробове при с. Люлин - Ямболско, Могила, Дражево и край Кабиле, целият Бакаджик са от един цялостен мизолитен период на развитие на територията на днешна България. Този период започнал още в края на първолита и се развил успешно в следващите го хилядолетия, благодарение на благоприятния климат на Балканите. **Мизолитната култура и цивилизация по нашите земи прераства след VIII хил. пр.н.е. (периода на новата епоха) в така наречената Златна предевропейска цивилизация по нашите земи.**

Характерното за мизолитната цивилизация е, че се достига до пълно развитие на родовата община, прераснала в родово-племенни и племенни, на конфедеративен принцип, съюзи и общности. През този период има наличие на градове и селища, а така също общности с развита държавност от мизолитен тип, като предпоставка за бъдещото им развитие през историческите епохи.

Когато анализираме периодизацията на Л. Морган[1] и Фр. Енгелс и отчитаме характерните елементи на културата на предците ни през тази епоха, би следвало да отчитаме, че лъкът и стрелата през предисторическия период на развитието на предците ни са били онова, което е железният меч и огнестрелното оръжие за "*варварството*" и времето до новата цивилизация. Интересно е как може да се характеризира наличието на атомно оръжие в предците ни от първолита и мизолита. Излизането от тази обширна периодизация може да се постигне, ако се отчете природно-историческия закон за неустойчивото развитие на обществото, който може да се формулира така:

Нарушаването на баланса във взаимоотношенията: природа - човек - общество неминуемо води до нарушаване на нормалния перманентен начин на прогреса на историята на обществото и до неустойчиво, не еволюционно, а революционно - принудително историческо развитие.

При силно нарушаване на баланса: природа - човек - общество, в резултат на катаклизми в природата и резки изменения в природно-климатичните условия, се достига до глобални катастрофи. Тези катастрофи водят до дисбаланс в съществуването на човека и в начина му на живот. Тези изменения се постигат и в резултат на неразумна намеса на човека.

Налага се **необходимостта да се разграничим от някои части на наложилата се периодизация на обществено- икономическото развитие, като я пригодим към доказаните периоди на възход и спадове в неустойчивото ни историческо развитие.** Неминуемо човечеството винаги е достигало до тези изводи в определени периоди от своето развитие в резултат на задълбочената му изследователска дейност и натрупания опит в хилядолетния му път на взаимодействие с природата и нейните общовселенски закони, но не винаги докрай запазени в паметта му.

В своето историческо развитие след Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е. нашите предци, поставени в извънредни условия на живот и поведение, малко по-благосклонни за тях на Балканите, край Черноморието, Волга и Урал и край р. Дунав (раят на Земята според Библията), **бързо възстановяват главните си предишни достижения, спазвайки ограниченията, наложени им от природата и свързаните с нея климатични и битови условия на живот. Те възстановили паметта за живота на своите предци от първолита и бързо възстановили природосъобразния си начин на живот** край моретата **(Черно, Мраморно, Егейско, Азовско) и край** големите реки.

Хиперборейците били със завидни знания по астрономия. Освен за видимите с невъоръжено око 5 планети Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн, те са знаели и за Уран, Нептун и Плутон, и за още 3 планети. Те извършват опити за удължаване на живота чрез зазиждане в каменни "*Чували*".

В легендите не се сочат сериозни военни конфликти, които да са довели до гибел хиперборейската цивилизация. В санскритския текст "*Самхара Сутрат Хорас*" са описани химически и биологически средства за водене на война. "*Самхара*" е ракета разпръскваща химически и биологически вещества, довеждащи до уродства сред живите същества. В текста се съобщава и за оръжие "*Моха*", чиято употреба води до пълна парализа. Предполага се, че атлантите оставили на своите наследници, от конфликта с който потънали, смъртоносно оръжие, което довело до трагедия от голям мащаб -ликвидирането на хиперборейската цивилизация. По този начин две от най-древните човешки цивилизации прекратяват една след друга съществуването си, в резултат на взаимното си унищожение чрез внедряване на върховите си технологични достижения във военната област и удар от космическо тяло върху Земята. Те оставят на потомците си поука и задължение за всеобщо въздържане и внимание при действия и технологии, нарушаващи без повод екологичния баланс на природната среда, с оглед по-нататъшно успешно съществуване и по-нататъшно историческо развитие на общочовешката цивилизация и култура.

Последните проучвания (геологически) по безспорен начин посочват, че Потопът от 5508 г. пр.н.е. е бил в района на Черно море, и че цивилизациите на Стария свят - Месопотамия, Египет, Микена, Крит, Гърция, Индия и Китай водят началото си от един център и този център тръгва от Балканите при Черно море. Откритията за най-древната писменост в света - плочките от Тартария от 5300 г. пр.н.е., неолитните некрополи край Варна и Дуранкулак и найстарото обработено злато в света, са безспорни доказателства за единен център на древните исторически цивилизации, намиращ се при Варна, край бреговете на Черно море.

Основополагащ елемент на българската историческа цивилизация са кимерите - праотците и на голяма част от келтите и гетите. Иранците - аси (ази - арии), са другият клон на кимерийското ядро със значителното им културно и езиково наследство за съвременните българи. От тези два рода - кимери - болги и иранци - арии вадим народностното име на българите. С това се слага край на спекулациите, че траките и българите в рамките на Хонорската

(Хунорска) и Хунската империи са съвсем различни народи, като последните са изцяло асимилирани от славяните. Траки и кимерийци са от два клона на един и същи родов корен на първобългарите. Без преувеличение днес се потвърждава напълно тезата на нашите възрожденци Георги С. Раковски, Цани Ганчев, д-р Ганчо Ценов и Найден Шейтанов, че траките са българи.

Когато разглеждаме иранския народ аси, виждаме, че културното им наследство ни отвежда и към културното наследство на древните германи. Не случайно най-ранното название Германия е дадено на селище край днешна Сапарева баня, област Кюстендил. Въпреки, че името аси не е вписано в историческите документи за произхода на българите, в наследството си сме открили много следи за принадлежността им към нашата историческа и културна самоличност.

Асите живеели заедно с древните българи в Памир. Те са масагетско, на древните българи племе, с владетел на име Аслан. Името на владетеля им е сходно с това на древния български владетел Заберган (Забер кан). Следи от тях намираме и в Кавказ, и в Мала Азия.

Летописецът разказва за старите земи на мизийците край Бурса - днешна Турция и Малоазиатския Олимп, в близост до който е разположена Троя. От "*Илиада*" е известно, че мизи, като съседи на съюзниците на троянците и тяхното преселение напомня за Одиновите аси, притиснати от Александър Велики към Черно море - царството на асите. Това напомня и за кимерите - клон от древнобългарския род, установил се на полуостров Дания. Не случайно Стайн Ярвкит ги определя като трако-кимерийци, които след напускането на Троя строят град Асгард - "*Железният град*" на "*Железния народ*".

Плод на постоянната им активна дейност са широко известните родово-племенни поселения на предците ни край Варна, Волга и Урал, Самар (Мустанг) р. Амур и Манджурия, Сувар (Шумеристан), Ат-Аталан в Палестина, край Тибет. Накратко можем да кажем, че в X хил. пр.н.е. и след това са формирани следните древнобългарски мизолитни общности:

X хил. пр.н.е. Самар - единна родово-племенна общност на древнобългарските племена хонори - кимерийци - балагури, на територията на Манджурия, край р. Амур в Сибир и областта Одрос в днешен Китай. Тук живее източно-азиатският им родоначалник Боян Имен.

IX хил. пр.н.е. Самара (Мустанг) - единна родово-племенна общност на древнобългарските племена на балагурите - именци и кимерийци - пелгари (карийци) на територията на днешен Мустанг

(земите между Тибет, Индия, Непал и Бутан). Съществува близо хилядолетие в тези земи.

IX хил. пр.н.е. Родово-племенна, духовно-конфедеративна общност на предците на траките - лелеги, пелеги, пелгари и кари. Известна е в източниците като **Тибетската Шамбала** (тайнствената Шамбала, духовният център на света в хилядолетната общочовешка история). Тази общност обхваща пространствата на Тибет и днешната пустиня Такламакан. Съществува няколко хилядолетия.

IX хил. пр.н.е. (8200 г. пр.н.е.) Край на Хайборейската цивилизация и на Хиперборея.

VIII хил. пр.н.е. Самар (Сувар, Шумеристан) на територията на Ирак (Месопотамия) - най-ранното образувание на шумери, арии и кимерийци в историята на Стария свят. Тя се разраства и обхваща изцяло Мала Азия, Балканите, Северен Египет, Закавказието, Палестина, Западен Иран, Сирия и Ливан.

VIII хил. пр.н.е. Ат Аталан (Атлантида) - държава на древнобългарите етиопи на територията на днешна Палестина, на пелгарите (пелазги) и атлантите бръгои. През VII хил. пр.н.е. тя се слива със Самар и става нейна столица.

Както е видно, тези формирования са дело на именци и синдийци, с преобладаващо изначално участие на кимерийци, мизи, фризийци, сапеи (сапи, сопи) и масагети, хони, хонори, от чиито действия и под давлението им, дават широк простор на действие на синдийския клон на общия ни родов корен, т.е. племената на арии (аси и ази, кари, мурдаси), етиопи и други.

Постигната е широка степен на взаимодействие, плод и на създаването на единната общобългарска балагурска общност в Далечния изток, с участието на племена от двата клона на единния ни родов корен - индоевропейския. Започнала е Втората, общобългарска, далекоизточна Азиатска епопея на древните ни предци.

Налице са племена и народи - синдоевропейци, известни в литературните източници като индоевропейци. Те още говорят на един същ език, имат един календар, обща писменост и история. **Индоевропейското развитие на древните ни предци през мизолита е период на преход от предисторическото към историческото развитие на индоевропейците.**

Краят на мизолита по българските земи съвпада с началото на така наречената златна историческа цивилизация, която е дело на същите наши древни предци в новокаменната епоха от човешкото развитие.

Очертаните накратко процеси и **етапи на развитие на мизолитната цивилизация на древните българи** ни дава основание да направим по-успешно **главната ѝ характеристика**:[2]

1. Древнобългарска култура и цивилизация обхваща региони от Балканите, през Волго-Уралието до Далечния изток, като развитието ѝ в Близкия изток и Мала Азия е нов, качествено по-висок етап от тяхното развитие, след принудителните спадове в развитието им след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е.

2. Тя е поредната устойчива общност на древни племена от индоевропейската общност.

3. Налице е по-висока степен на общностно развитие на племената от древнобългарски произход - родово-племенни съюзи с конфедеративен държавностен характер.

4. Налице е единна календарна, писмена, езикова, военностратегическа, строителна система на организация на управление на общобългарската общност в отделните региони на Евразия.

5. Налице е древнобългарското троене в управлението на племената от древния ни родов корен от Варненско-Черноморския - Мизийски, Волго-Уралски, Близкоизточен и Далекоизточен район на Северното полукълбо. **Тук са трите съставки на единната общобългарска мизийска култура и цивилизация, с пълна самостоятелност една от друга и видима наличност на взаимодействие и съгласуваност.**

6. Налице е патриархалното развитие на древнобългарската общност.

7. Завършва праисторията от развитието на древнобългарските племена и общности.

"*Праисторическа*" не е същностна оценка, а технически термин, с който се обозначава от съответната наука името на съответното племе, за което на съвременната наука е известно, че има писменост, с която са си служели през съответната епоха. Така например за съвременната наука американските индианци и всички други "*първични народи*" са праисторически хора.

8. Българските племена са с конкретни исторически достижения и на територията на континента Америка. Те са предците прадеди на толтеки и олмеки на този континент.

9. Налице са конкретни исторически достижения на изобразителното и други видове изкуство и култура, като първооснова на съвременната култура и изкуство на човечеството, на общоевропейската и общочовешка цивилизация.

10. Племената, формиращи древнобългарската общност, са сложни общества с първостепенна роля на възпитанието, предвид на опита и ритуалите за излизане от младенческата възраст, за вс-

тъпване в зрелостта, за посвещаваме на момчетата и момичетата.

11. Древномизийската общност, нейната култура и цивилизация, са с достигнато високо строително и войнско майсторство.

12. Родово-плененият съюз е изграждан и разгръщащ се със селища, градове, мегалитни съоръжения, като преобладаващата част от племената водят уседнал начин на живот.

В зависимост от условията на живот, вследствие променящите се климатични и други условия в търсенето на подходящо място за заселване и прехрана, древните племена и народи винаги са извършвали преселвания от едно място на друго. Това е видно от известните ни досега придвижвания на същите, които сочат разположението им в отделни периоди от тяхното историческо развитие.

Ако проследим местоположението им около и след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е. и след това, до края на мизолитната епоха, неминуемо ще придобием представа за тази епоха от развитието на древните ни предци и техните култури и цивилизации. Всичко това е едно ярко потвърждение на закона за прякото въздействие на природните условия и на природата върху развитието на условията за живот и бит на човека, и на въздействието на природните условия за развитие на човешките способности, материална и духовна култура. Това е доказателство за формиране на адекватна на обективните природни и свързаните с тях икономически и социални предпоставки за изграждане на съответната човешка общност и цивилизация. **Взаимодействието човек - природа е централният въпрос от цялостното развитие на човешките общества и на техните обществено-икономически системи**. От това взаимодействие силно зависи взаимодействието: човек - човек - общество. Цялостното развитие на древните българи - един от изначалните родове на човешкото общество, като прединдоевропейци, е едно ярко потвърждение на всичко това.

Създадените от тях древни култури и цивилизации са пряко свързани с продължаващия хилядолетия баланс във Вселената и във взаимоотношенията на природата и човека.

Тази култури и цивилизации довеждат до усъвършенстване на човешкото, междуличностно, междуродово, междуплеменно и междуобщностно общуване и взаимодействие. В резултат на демографски бум, при наличието на баланса между природата и човека, се достига до ново качествено равнище на развитието на човека и обществото. Така в епохата на мизолита се изграждат групите на езиците, като се оформят човешките общностни групи,

продължаващи да говорят на индоевропейски, а по-късно и на сходни ирански и индийски езици. **В края на мизолита започва формирането и отделянето на отделните клонове на единната балагурска (дако-мизийска), сапейска и синдийска общност. Настъпва нова, качествено различна епоха от развитието на древнобългарската култура цивилизация - тази на неолита.**

---

1. История на България. Т.1. БАН. С., 1979. с.41-42.

2. Иванов, С. Предисторически култури и цивилизации. С., 2007. с.85-87.

ДРЕВНИ БЪЛГАРИ - СТРОИТЕЛИ НА КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ, ДУХОВНИ И ФИЗИЧЕСКИ ИСПОЛИНИ

Древните българи са живеели в хилядолетна отдалеченост от нас във времето назад, когато човешкият род е бил с единен езически светоглед. Но те не са били невежи диваци и варвари, а са притежавали уникални познания за Вселената, Космоса и природните закони, с решаващо значение за общовселенския живот. Варвари към паметта на тези човешки предци, техния живот и дело, светоглед за Върховното единство на взаимоотношенията във Вселената, са именно по- съвременни народи, които поради своята дълбока "*амнезия*", не признават или обявяват за свое културно- историческото наследство на древните ни предци. Това се дължи главно на по-ниската им степен на култура и цивилизация, която са достигнали в процеса на своето по-късно зараждане и развитие.

Това е плод на действието на Закона за баланса във взаимоотношенията "природа - човек", според който народи и общества в определен етап от своето развитие достигнат един по-висок етап в своето културно, материално и духовно развитие, спрямо останалите, съседни племена и народи, които са все още на по-ниска степен на своето развитие от древните си предшественици. За своите предшественици, те са загубили спомени за съществуването им и качествено по-високата им степен на достижения в цивилизационното им развитие. Изхождайки от достигнатото, те са склонни да представят себе си за единствените, първите, цивилизованите, а предците си за диваци и варвари.

Това е научното обяснение за подхода на съставителите на втория вариант на Библията и на техните по-късни последователи на Балканите и главно от Елада - древните елини, отричащи съществуването на автохтонното население и неговата култура и цивилизация, обявявайки ги за "*варварски*". По този път вървят и римляните, по-късните завоеватели на света.

Диваци и варвари не са автохтонните племена и народи, които създават изначалните култури и цивилизации, а тези, които им лепват тези етикети, поради ограничената степен на познание за природата, човека, обществото, за Земята и нейните жители, и далечната им и по-близка история и култура. Това те правят поради егоистични подбуди, свързани с неизживяна младост (древност), с липса на норми на морал и поведение, идващо от извора на вековечния живот, поради мания за величие, единственост и непогрешимост. Неслучайно в историята те налагат тези свои виждания, определения и етикети чрез груба сила, диктат и кражби на достиженията на техните предци и съседи, като се самообявяват за цивилизатори и единствените създатели на демократичност и цивилизованост. Цивилизация и демокрация в глобален аспект, налагани с оръжие, диктат на капитала, низките страсти и разделение на хората, това е толкова известно и в съвременността, в настоящия XXI век. Историята се повтаря с възходи и спадове, което е още един аргумент, развиващ се непосредствено пред нас, в защита на развитата теза за общовселенския закон за пропорционалната зависимост във взаимоотношенията: природа - човек - общество. Разбирайки тези закони, сме призвани да сменим парадигмата на отношението си към историята, културата и цивилизациите на древните племена и народи, да отхвърлим определенията за тях като диваци и варвари, както и тезата за единствените носители на култура и цивилизация. Това ни води до идеята за единен свят с еднакви потребности, права и отговорности във взаимоотношенията между отделните народи и за отношението на всички към природата и Вселената. То е единственият модел на работа за по-нататъшно устойчиво развитие на съвременното общество. Човечеството се нуждае от бърза промяна на парадигмата към осъществяването на тези идеал, изкристализирал и дълбоко осъзнат още от най-древните ни предци с космически светоглед - дако-мизийци, фризийци, кимери, сапеи, синдийци - арии (ази и аси) и етиопи (гети и шопи).

Детето на природата - човекът, е създал своя светоглед, култ към създадения от самия човек - Бог, цар и господар. Липсата на достатъчно познание за природните закони и закономерности са го държали в неведение и заблуди, а често пъти в страх пред природните сили, в резултат на което в него се е развил силно инстинктът за съхранение, за оцеляване. По пътя си на развитие той е опознавал Небесния свод, Слънцето, Луната, звездите, Земята, реда във Вселената, опознавал е себеподобните си с по-широк кръг на познания, умения и опит, заложби и способности. Постепенно човекът е търсел утеха и закрила в тях и в течение на хилядолетното си развитие е съставил своята вяра, издигайки ги в култ и ги е обожествил. Самият древен човек създава своите идоли - богове, а по-късно и цялостната религиозно-нравствена система, водеща го до преклонение към тях. Стига се до момента, когато по-извисените духовно властелини се издигат в култ, като казаното от тях се счита за изречено от свръхидолите на човека - небесни и

земни богове и богочовеци - исполини. Често за това е спомагал грамадният за онова време ръст на част от хората от човешкия род - атланти, хайборейци, пелгари, балагури, ариани (ази и аси). Преклонението към тях и техните възможности се е засилвало особено много след преживени катаклизми, предизвикани от природните или човешки сили.

На преден план излиза въпросът за древните атланти, техния произход и историческо развитие. Посейдон - родоначалникът на атлантите, е брат на Зевс - мизиеца Зиези. Това не са хипотези, а доказателства, че произходът им е от най-древния дако-мизийски, фризийски и сапейски изначален родов корен на балагурите - именци.

Историческите извори сочат, че **заедно със зараждането на бялата раса на дако-мизийците се зараждат и черната, и жълтата (на аргийците) раси.** Разселилите се през палеолита дако-мизийци и сапеи в далечна Лемурия и Индия ще приемат името синдийци, етиопи, кимерийци и хиперборейци. По-късно, след Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е., след война между Хиперборейската и Атлантическата цивилизации, окончателно се формират и подрасите, включително и първолитната прединдоевропейска, по-късна индоевропейска бяла раса. Нейните подраси са хамитите, семитите и фините, а към индоевропейската бяла подраса преминават автохтонните западносредиземноморска и кавказка подраси.

Част оцелелите след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е. атланти, а по-късно и от хайборейците, се смесват с племената и народите от дако-мизийската и етиопо-кушитска единна именско-синдийска (мизолитна) общност. Не случайно именци и синди наричат най-голямата си родово-племенна общност Ат-Аталан.

По време на **мизолита, особено след края на ледниковия период (8300 г. пр.н.е) до началото на Малката ледникова епоха (6200 г. пр.н.е.-5800 г. пр.н.е.) от индоевропейската подраса се формират тpако-фригийският, балто-славянският, тевтонски, келто-лигурски, а малко по-късно ирански, илирийски и славянски клонове. От тpако-фригийския клон през неолита се отделят като подклонове предците на хетите и гърците (гетите и елините). Всичко това са поетапни разклонения на големия индоевропейски общобългарски родов корен и пан- (бан-) гурска и бал (пал-, бел-, пел-) гурска и гарска общност. Тези клонове на индоевропейския евроазиатски български родов корен са в основата на по-нататъшната историческа съдба и**

културно-историческо наследство на бъдещите азиатци и европейци и техните клонове и формирования. Двата катаклизма - Космическата катастрофа от 11650-10542 г. пр.н.е. и Потопът от 9570 г. пр.н.е., корено променят изначалния човешки род и особено племената и народите от формиращата се индоевропейска общност.

Съвременният човек, наследник на древните индоевропейци и на другите подраси и раси, счита че е достигнал апогея на своето развитие и продължава да игнорира най-древния човешки светоглед -Космическия. Съвременната историческа и други науки игнорират уникалните познания на древните ни предци, според тях "*незнайно откъде дошли*". Не е далеч времето обаче, когато изучавайки културно-историческото наследство на изначалните човешки родове, племена и съюзи, култури и цивилизации, излизайки от "*амнезията*", тези познания ще заемат полагащото им се място в живота на съвременниците, и в решаване проблема за баланса на взаимоотношението "*природа - човек - общество*".

На духовните и физически исполини от древността съвременното човечество е на път да издигне подобаващ се пантеон, отразяващ почитта и уважението си към тях за приноса им в световната културна съкровищница.

Цивилизациите в Стария свят са дело на древните общности, носители и разпространители на познания и умения. Тези култури и цивилизации, разпространили се по цялото Северно полукълбо се зараждат в земите на Балканите. **В Странджа - Сакар, Мизия и Тракия, край Черно море, по поречията на реките Марица, Дунав, Искър, Тунджа, Лом и в други региони на сегашната ни територия като страна, са открити запазени реликтни растения и аборигенни животни, което показва още веднъж, че тези земи още в дълбока древност са били населявани от представители на изначалния човешки род. Това са доказателства и за това, че нашите земи са световен център, в които е поставена основата на общочовешката материална и духовна култура.** Те са и ярки, безспорни доказателства, че първолитните и мизолитни общества, култури и цивилизация са с център Балканите, включително земите на днешната Република България. **Не случайно по нашите български земи има над 40 хиляди паметници на културата и културно историческото наследство.**

На страниците на Библията се повтаря многократно българското етническо име. Многобройните варианти на това име свидетелстват, че то се използва от различни племена и народи, гово-

речи на различни езици и диалекти. Това доказва голямото разслояване на единната индоевропейска общност още в края на мизолитната епоха. Българското име е значително по-древно от това на израелтяните, дори и от името на Аврам. Неговите следи ни довеждат до люлката на човешката култура и цивилизация. Появата му на страниците на *"Книга на книгите"*, макар и в изопачения и вариант, е обективен процес, произтичащ от широкото му застъпване в летописите на израелтяни, на широк кръг от народи от Акадо-шумерската цивилизация и още по-далеч във времето преди Космическата катастрофа от 11650 - 11540 г. пр.н.е.

Отричането от библейското и предбиблейско родоначалие на българите от византийските летописи и историография е опит да ни отделят от библейската генеалогия и от същностната ни древност на изначален човешки род от бялата раса. Багдатският историк Ал-Масуди от X век е определил, че българите произхождат от дядото на Ной - Матусала. За този древен произход на българите има редица мюсюлмански, френски, китайски, чешки, полски, руски, арабски, хазарски и еврейски летописи.

Енох - основателят на писмеността и стратегията, религиозният наставник на човечеството, е баща на Мутасала, от който според библейските текстове произхождат българите. Той е реална историческа личност, автор на 30 тома научна литература, станали основа на Стария и Новия Завет.

Анализирайки ролята и мястото на казаното в Библията редица наши изследователи сочат естественото място на рая на Земята - райската градина Едем.[1] Наводненото крайбрежие на някогашното сладководно Черноморско езеро (неговите северни и западни части) - това е райската градина.

В края на мизолита, в така наречената мини-ледникова епоха (6200-5800 г. пр.н.е.) имало големи студове и хората се преселили на Балканите, в земите около Долни и Среден Дунав, там където е открита богатата, неолитна Варненска цивилизация. Гръцката митология, която е сбор от летописите на гръцко-егейските и балкански народи: автохтонни - пелазги, пелгари (българи) - пределини, епини (предгръци), траки, критяни, гърци и други егейски и малоазиатски народи, не дава своята подкрепа за древния произход на българите.

Анализът на митологиите и съществуващите редица други, включително и археологически доказателства явно сочат, **че пелазгите са онова население, което е автохтонното на Балканите и че перманентната хилядолетна взаимообвързаност и последователност в етапите на развитието на човешкото общество на Балканите, Егейския и Малоазийски район, са основа на люлката и пулсатора на единния световен център за развитие на култури и цивилизации по цялото Северно полукълбо.**

Изхождайки от определянето на Балканите от съвременната наука като прародина на индоевропейците, достигаме до логичния извод, че предшествениците им са пелгарите (беласги)на мизиеца Зиези. Не случайно е и това, че първото деление на индоевропейците е на говорещи пелазгийски и анатолийски езици. Според летописеца на "Гази Барджан" в най-ранните култури на Балканите, в Анатолия, Северното Черноморие и Месопотамия, както и сред древните индийци, не случайно думите са изграждани на основата на Ур и Ар[2] и са били с еднакво смислово значение - "*владетел*", "*господар*", "*цар*", "*храбър*", "*издигнат*", "*велик*". Безспорно в думите, които са изграждани на основата "*-ар*" са със същото смислово значение. **Тя е белязала най-ранните индоевропейци - арийте, появили се в земите на Балканите след Потопа от 9570 г. пр.н.е. Това се потвърждава не само то легендите в митологиите, но и археологическите, антропологически, генни и други проучвания, представящи ни като народ на гиганти, титани и великани - създатели на първите култури и цивилизации в предисторията и историческата епоха от развитието на човешкия род.**

Праисторията е толкова обширен хилядолетен период, колкото са широки хоризонтите на познанията на съвременниците и паметта човешка.

---

1. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.
2. Иман, Б. Джагфар тарихи. Кама, 2005. с.283.

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ И ХИПЕРБОРЕЯ

След потъването на Атлантида, в X хил. пр.н.е. земите на север дават подслон на така наречените *"праведни"*, от които произлязла днешната пета (арийска) човешка раса.

Легенди разказват за северния народ на хипербореите. Той живеел на континента Арктика, когато още не бил заледен. С името Арктика се назовава северната полярна област на Земята, обхващаща северните крайбрежни части на Европа, Азия, Северна Америка и целия Северен ледовит океан.[1] Говори се за бореален (борейски) климат, характерен за умерените ширини на Северното полукълбо, който се дели на морски (с мека зима и прохладно лято) и континентален (студена зима и горещо лято).

Терминът бореално време е етап от около 2500 години от развитието на Земята - между 9570 г. пр.н.е. (потъването на Атлантида) и 6200 г. пр.н.е. (края на Хайборейската и мизолитна епохи, съответно далеч на север и по-на юг).

Хипербореите познавали цикличността на катастрофите, но в битката си с Атлантида употребили геофизическо оръжие, с което предизвикали тотален катаклизъм (Потопа от 9570 г. пр.н.е.). В средата на своите земи те построили вътрешно море с кръгла форма, което постоянно се въртяло. Центърът на това изкуствено море съвпадал географски с полюса, където се намирала грамадна падина на земната кора. Водите минавали през тази гигантска дупка към нагорещените недра на планетата и през устията на подземните реки отново излизали на повърхността. Това движение на топлите течения пречело да се образуват значителни количества лед около полюса. Споменава се, че водите се движели като четири пресичащи се потока и Арктика приличала на кръг, разсечен от голям кръст.

Свидетелства, че казаното за хипербореите не е измислица, а е било реалност, могат да се открият на картите на Меркатор за Арктика. Познати от средните векове, на тях ясно се вижда вътрешното море и четирите потока вода. Предполага се, че това са копия на много стари карти - земите са с очертания, отпреди повече от 10000 години.

Картите на Меркатор са две. Първата принадлежи на Герхард Меркатор от 1569 г. А другата е издадена от сина му Рудолф през 1595 г. Върху тях Хиперборея е изобразена подробно като своеобразен архипелаг от четири големи острова. Особено интересна е

втората карта, където се вижда и северното крайбрежие на Америка и Евразия.

В своята "*География*" Страбон също говори за тази северна земя Туле. Изследователи смятат че това е едно от древните, първични названия на Хиперборея. Според Страбон тя се намирала на шест дни плаване на север от Британия. Морето там било желеобразно и наподобявало на вид медуза - *"морски бял дроб"*.

В по-ново време заслужава внимание книгата на индийския учен Балгандхар Тилак (1856 - 1920 г.) - *"Полярната родина на Ведите"*. В нея ясно се посочва, че предците на индийците идват от север. Не само руският автор Валерий Демин, но и редица други учени по света признават, че трудът на Тилак е фундаментален и има значение за цял свят. В него са проследени много древни източници - *"Тайтирия - Брахмана"*, *"Авеста"* и други, в които се говори за прародината на човечеството, където Слънцето изгрява и залязва по веднъж в годината. Самата година представлява дълъг ден и дълга нощ. А това може да се наблюдава единствено в големите, полярни ширини.

Тилак ни съобщава:

"В Ригведа съзвездието Голяма мечка се описва като стоящо на голяма височина, което говори за положение, наблюдавано единствено в циркумполярната област. (...) Твърдението, че денят и нощта на Боговете продължавала по шест месеца, е изключително широко разпространено в древноиндийската литература. Планината Меру се признава от нашите астрономи за земния Северен полюс. "На "Меру Боговете виждат Слънцето след неговия еднократен изгрев и в продължение на пътя му, равен на половината от завъртането му около Земята" (...) това се потвърждава и от такъв авторитетен източник, като "Законите на Ману" ..."

Несъмнено виждаме съхранената памет на човечеството за връзката му със съзвездието Голямата мечка. Същото съзвездие в е вкоренено в бита и нравите на старите българи. Планината Меру е наричана *"център на света"*, *"изгубен рай"*, *"обетована земя"*. Името й е обединяващо множество митологични модели, свързани с цикличните, глобални катаклизми на Земята и новото възраждане на живота на нашата планета. Ману водачът от тибетската книга *"Дзиан"*, който след загиването на континента на четвъртата раса (атлантската) повежда оцелялото човечество (петата раса) към Северния полюс.

Изчисленията на различни специалисти сочат, че на изгревите

и залезите, както са описани в "*Ригведа*", напълно съответства ширината на която днес се намира Мурманск. Названието на селището вероятно идва от "*мур*", което на фински означава "*човек*" и "*ман*" от Ману. Мурманск може да определим като селище, обитавано от хората на Ману. Важно е да знаем, че угро - финските езици, както и карелският (наследник на езика на древните кари), са от едно семейство. **И днес на картата на север, между Европа и Азия, се среща Карско море (морето на карите), роднини с древните българи - пелазгите и с обща родина - Атлантида.** На запад от него, в посока Скандинавския полуостров (името му напомня за титлата на българските владетели - "*кан*") се намира полуостров Канин (Кан - ин) - "*небесният владетел*". Пак в този район, южно от Мурманск, се намират селище и залив с името Кандалакша, където р. Канда и р. Кана се вливат в море с твърде познато име на Балканския-полуостров - Бяло море. Белег за мащабните преселения на древните българи към Арктика е и самото название на държавата Канада (Кан-ада), заемаща обширни пространства в Северна Америка.

На древни елински карти ясно се вижда, че съседи на легендарния народ на хипербореите са скитите. А "*бащата на историята*" - Херодот, когато описва скитския мит, разказва за три племена: хипербореи, аримоени и грифони. Това е своеобразна борба между мъжкото (борейското) и женското (аримоенското) начало. Третият народ е този на грифоните (митични, летящи същества, с глава на орел и тяло на лъв), които се явявали защитници на бореите от агресивните аримонеи (пери, пири - в превод "*огнени*").

Пиерия (Перия) е древното название на Тракия. Изумителна мегалитна кариера откриваме днес в Пиерия - на 20 км северно от Олимп, в гористите планини на Македония. Там са използвани методи, които надхвърлят възможностите на съвременната цивилизация, от населяващите я мизи и македони - важни съставни части от древнобългарската общност на Балканите, носеща името пелазги или пелгари (белгари/ българи). Названието се налага и използва след потъването на Атлантида. Пелазгите са потомци на атлантите (главно фриги и кимери), присъединили се към своите братя мизите и полагат началото на така наречената Златна (Варненска) цивилизация по нашите земи. Не случайно и езикът на мизите е сходен с фригийския език.

Самото название на Олимп първоначално вероятно е пелазгийско. В стародавното минало това означава четене от дясно на ляво (практикувано в Египет, Арабия, Балканите и др.). Звукосъче-

танието "*мп*" е по-ново - гръцко, защото в този език липсва буквата "*б*". И така Олимп се е изписвал олиб, което означава "*било*", т.е. "*връх*".

В Стария свят всяко название се е явявало носител на определена информация. Имената явно са отразявали древната връзка на човечеството с Космоса и Вселената. В първата съставка "*зри*" (от грифон) има различни значения, между които и "*звезда*" (на китайски). Докато във втората - "*фон*", очевидно следва да търсим връзки с "*форос*" ("*светлина*"). В тази посока ни праща и разместването на буквите в думата "*грифони*" - "*форниги*". От този корен е и Фороней, смятан за първия човек, от когото води начало си съвременното човечество. В превод "*грифони*" или "*форниги*" имат значение на "*звездна светлина*". В тибетската книга за създаването на човечеството "*Дзиан*" ще прочетем:

"... *Животни с кости, дракони от дълбините и летящи Сарпа (летящи огнени змейове) били добавени към. влечугите. Тези, които пълзели по земята станали прародители на небесните птици* ..."

Очевидно символите на Атлантида - драконът и змията, вече отстъпват своето място на птицата - символ на северната Хиперборея.

В сведенията за Атлантида от Платон Фороней ("*светлият Ной*" - "*белокожият Ной*") има двама сина - Пеласг и Кар (родоначалници на древните българи). Двамата пренесли, като потомци на баба си Ниоба (внучка на Атлас), постиженията на атлантите съответно в Пелопонес и в Мала. Азия.

Арабският летописец Ал - Масуди (893 - 900 г.) извежда българското родословие от старозаветния Матусала - дядо ма митичния Ной. Матусала е син на легендарния Енох (родоначалник на наследниците на именците - хони), който живее преди Голямия потоп. Бащата запознава сина си с тайните на Вселената и с календар, чийто символ е космическата костенурка - олицетворение на дълголетие и мъдрост. Върху нейната черупка е изобразен зодиакалният кръг, състоящ се от зодиакални съзвездия, рисувани като животни.

Енох е правнук на Адам, обявен за първия човек. Неговата книга със знания е апокрифна книга от Стария завет, почитана от ранните християни, с важни данни от древното минало на Земята. Пътеводители на Енох са странни, летящи същества (ангели), с дрехи, подобни на пера. Копие от книгата е запазено в Етиопия, страната на древните гети и шопи.

Многозначителни са данните, посочени в книгата на Андрю

Колинс "*От пепелта на ангелите*". Историята се свързва с Енох, на когото му се ражда правнук - момче с име Ной. Кожата на бебето не била като на другите хора кафява, а бяла. Детето приличало на ангелите, познати още като наблюдатели. и спасители. Вероятно Ной е избран за родоначалник на нова човешка раса, която се развива след Потопа. Символ на това е и самото му име Ной (Ноу), Нов.

Потвърждение на тази странна история отново намираме в "*Дзиан*":

"*Останали малко няколко жълти, няколко кафяви и черни, и няколко червени. Хората с лунен цвят (белите атланти) изчезнали. Петата раса произлязла от свещен род, останала; тя започнала да управлява от първите Божествени царе ... Змейовете, които отново се спуснали, установили мир с Петата, като я учели и наставлявали.*"

Херодот също говори за Фороней (светлия Ной) и споменава за негови трима сина - Кар, Лидос и Мизос. Те са родоначалници на племената кари, лиди и мизи от древнобългарската общност, които населяват земите на Мала Азия и днешна България.

Това е потвърждение на данните за Атлантида, разказани от Платон. **Различието е в появата на Лидос и Мизос, както и отсъствието на Пеласг (Пелазг) - по-големия брат на Кар. Очевидно Херодот е ползвал извори за по-новите времена.**

Според легенда крилатото **божество Борей** - син на Звездното небе и Утринната зора, е обитавало пещера в Стара планина. Неговите синове Клаид и Зет участват в похода на аргонавтите. **Потомците на Борей (Бореадите) са владетели на главния град на Хиперборея и пазители на храма светилище на Аполон.**

Слънцеликият, златокос Аполон е заченат в Хиперборея и непрекъснато се е връщал към своята далечна прародина. Запазени са негови изображения, на които той използва странна крилата платформа.

Сестра близначка на Аполон е Артемида - също често изобразявана с крила. Тяхна майка е титанидата Лето (Латона).Тя единствена от племето на титаните (атлантите) е допусната до Олимп. Диодор Сицилийски посочва, че родината на Лето е Хиперборея. Нейни родители са титаните Кой и Феба, обитаващи севера. Интересна е етимологията на думата "*лето*" - означава не само годишен сезон, но и време, което променя начина на живот и обрича древното на забрава.

Децата на Лето - Аполон и Артемида, се обръщат срещу атлантите - роднини на борейците и сапеите и безмилостно

избиват синовете и дъщерите на внучката на Атлас - Ниоба, защото последната не признавала могъществото на майка им. Това довежда до превръщането на Атлантида в колония на Хиперборея, като по-късно е потопена с използването на геофизическо оръжие.

---

1. Бонгард-Левин, Г. М., Г. Ф. Ильин. Индия в древности. Москва, 1985.

2. Българска енциклопедия А-Я. БАН. София, 1999.

3. История на древните българи от Стария свят (доклади и съобщения от Първия Общобългарски интердисциплинарен конгрес - 31 октомври - 2 ноември 2005 г.). София, 2006.

4. Херодот. История. ч.1 - 2. София,. 1986 - 1990.

ДРЕВНИТЕ ХИПЕРБОРЕИ И СЪВРЕМЕННА ЕВРОПА

В книгата си "*Загадките на Руския север*" Валерий Демин разглежда от друг ъгъл историята за Аполон, който носел странния прякор Сминтей (миши). Съществува скулптура на Скопас, който изобразява Слънцеликия Аполон като победител на мишка. Известно е от историята, че жреците на Аполон отглеждали бели мишки в храмовете му.

Аполон е познат като Бог на Слънцето и златното яйце представлява негов символ. В свое есе "*Аполон и мишката*" (1911 г.) Максимилиан Волошин пише, че минавайки край яйцето, мишката го закачила с опашката си, то паднало и се счупило. Става дума за противопоставяне на мишката и Аполон, като борба между смъртта и живота, борба с хаоса, с природните стихии и сили.

В коментара си Демин сочи също древното противоборство между две родово племенни общности. Той разглежда мишката като тотем на доиндоевропейската структура, която противостои на родовоплеменната структура, чийто тотем, свързан с Аполон, е лебедът. Авторът посочва и следи от придвижването на древните предците на елините към Балканите. В началото побеждава етносът с тотем мишка, но след това Аполон тържествува, както тържествува и новата религия.

Доиндоевропейски етнос, родеещ се с атлантите е древнобългарската общност (пелазги, кари, мизи и др.). В Крайния север се среща един феномен - праобразът на небесно - космически змей. Има се предвид полярното сияние, което в нощното небе сякаш рисува огромен огнен змей. Същият северен дракон има и в остатъците от доелинската митология, чиито създатели са пелазгите.

Образът на мишката е интересен с още нещо. Това е животното, което е в началото. С него започва първата година от древнобългарския 12-циклов календар.

Фригиецът Марсий дръзва да се състезава с Бога на Слънцето Аполон в надсвирване с флейта. За победител е обявен Аполон и той сваля кожата на съперника си. **А фригите (на Балканите са познати като бриги) също принадлежат към общобългарския единен родов корен. Техните потомци ще станат известни като атиняни (северни бриги - кимерийци), които начело с владетелката си Мис Евро (Мис Европа) - Миневра, овладяват Египет и създават първия град Атина, предшественик с 1000 години на гр. Саис.**

В "*Старогръцки легенди и митове*" на Кун като противник на Аполон в надсвирването се явява Пан - син на Бога на знанието Хермес. Въпреки, че е стар Бог, **Пан не е особено почитан от елините, защото е божество на пелазгите. От Бог на пастирите постепенно Пан става покровител на цялата природа (Вселената).**

Разглеждайки развитието на атиняните, не можем да не споменем Атина Палада. Тя се изправя на борба на живот и смърт за властта на Хипеборея с дъщерята на морския цар - най-прочутата от горгоните - Медуза. Всички горгони, родени на хиперборейска земя, били почитани като прекрасни Лебедови деви, но стават ужасяващи чудовища.

Атина Палада победила своята съперница и в знак на своето превъзходство успяла да превърне Медуза в чудовище, имащо гигантски бивни и змии вместо коси. Очевидно това е проява на онази древна огнена природа на змейове и дракони - носители на познанието.

Победата обаче не удовлетворява изцяло Атина и тя иска и главата на съперницата си. Палада използва доведения си брат Персей, за да обезглави Горгона, а Атина (подобно на Аполон) одира кожата ѝ и я слага на щита си. **Неминуемо тук се сочи краят на Хиперборейската ера, потъването на Хиперборейската и Атлантската земи и тържествуването на фризите атиняни, предци на древните елини.**

В "*Старогръцки легенди и митове*" се установява един любопитен факт. Когато Персей показва отрязаната глава на горгоната Медуза, Атлас се превърнал от скръб в планина. Това сведение ни показва безспорно духовната родствена близост между Атлантида и Хиперборея.

Вглеждайки се в миналото на Атина Палада установяваме, че е доста противоречиво. Редица антични автори, смятат, че раждането ѝ от главата на Зевс е метафорична измислица на жреците. **Като неин баща те посочват крилатия гигант Палас/ Пелас (Палант), очевиден родоначалник на древните пелазги.** Девата воин одира на живо неговата кожа, защото той имал намерение да обезчести собствената си дъщеря.

От съвременна гледна точка виждаме, че още жив е сред нас митът за Златната Хиперборейска епоха и съкровените ни надежди, че ще дойде отново време на Земята, когато няма да има глад, болести, хората ще живеят доволни и щастливи.

Легендите и митовете днес звучат като красива, поетична измислица. Но много древни автори многократно пишат за способностите на хиперборейците да летят. От тази "*Златна епоха*" и

сега могат да се видят следи. Сред скалните рисунки на Онежкото езеро са запазени различни изображения на летателни апарати и летящи хора.

Каквито и катаклизми да са връхлитали нашата планета, винаги са оставали някакви следи от древните, предхождащи ни цивилизации, стига да умеем да ги видим и разберем. Материалните паметници за легендарната Арктика - Хиперборея, продължават да очакват своите изследователи на Колския полуостров, в Карелия, в Поларен Урал и други съседни земи, обитавани в миналото от ранните българи от Идел (Волго - Уралието) и нейните държави наследнички - Авитохолова и Волжка България. И днес на север в Ирландия (чието знаме е почти идентично с нашето - бяло, зелено и оранжево) могат да се видят загадъчните кръгли кули от обработени камъни, строени от **фирболгите ("*хората на Болг*"). Според местния фолклор това е народ, който прониква в Ирландия от Балканите (земите на днешна Гърция) още в праисторически времена.** За тях се говори и в митичната история на Ирландия, съхранена в стария ръкопис "*Книгата на нашествията*". Историята започва отново след унищожителен потоп (потъването на Атлантида). **Преселилите се в Ирландия фирболги са известни първо като немедианци, а по-късно и като "*хората с торбите*", защото носели пръст от своята земя.**

Не случайно някои изследователи като Йордан Табов, Милош Сидоров и др. извеждат етнонима "*българи*" от "*булга*" - кожена чанта, торба. Кожената торба е атрибут на Бог Хермес - Бог на знанието. А древните българи са известни сред старите азиатски народи като "*знаещи*", "*просветени*" ("*ведяхари*"). Жезълът на Хермес удивително напомня на българската сурвачка. Неговият земен живот продължава точно 300 години, колкото на сина на Изида и Озирис - Хор, както и на легендарния Авитохол/ Авитохор ("*издигнатия Хор*") - първи владетел от "*Именник на българските кханове*". **Българите са единственият народ в света, който нарича себе си хора - именци - хор (първите хора), водещи началото си от докамен-ната, предпотопна, ранно-първолитна епоха.**

Очевидно е, че наследници на фирболгите, "*хората на Болг*" или "*хората с торбите*" са и богомилите в Западна България. В историята те са познати с името "*торбеши*". Затова, именно от богомилите тръгва духовната искра на учението за небесната хармония, която запленява от X до XIV в. почти цяла прогресивна Европа.

Сега закономерно в Западна Европа (Франция и други страни) започва да се говори за необходимостта от нов духовен

импулс, своеобразно завръщане към ценностите на катарите (ученици на богомилите).

Ясно е кои ще бъдат и главните носители на тези безсмъртни, свободолюбиви идеи - българите.

Защото паметта е жива. Тази памет, която кара един от архитектите на Европейската икономическа общност, послужила за основа за изграждане на Европейския съюз - президента на Франция Шарл дьо Гол, още през 1962 г. в Париж, да заяви: "*Българската държава е люлка на европейската култура и цивилизация*".

---

1. Демин, В. Загадките на Руския север. София, .2005.
2. Джоузеф, Фр. Гибелта на Атлантида. Пловдив, 2004.
3. Динков, Б. Пеласгите. Една загадка на Балканите и Егеида. София, 1999.
4. Дугин, Ал. Гиперборейская теория (опит ариософкого изследования).. Москва, 1992.
5. Кун, Н. Старогръцки легенди и митове. София, 1967.
6. Медоуз, К. Силата на руните. Тайното учение на мъдреците. София, 1993.
7. Цонев, Вл. Тайните на човешкия и българския род. София, 2006.
8. Чайлдрес, Д. Изгубените градове на Атлантида древна Европа и Средиземноморието. София, 2007.

БИТ, КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ В ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК ПРЕЗ НЕОЛИТА И ХАЛКОЛИТА (КАМЕННО - МЕДНАТА ЕПОХА)

Мизолитната култура и цивилизация на Балканите прераства в нова такава. Тази дако - мизийска златна култура и цивилизация по българските земи води началото си от началните векове на новата неолитна (новолитна) новокаменна епоха. Плод на неравномерното развитие на човешкия род в различните райони на света е и появата в нашите земи за пръв път на територията на първата географска област Европа неолитното развитие и неолитната епоха, култура и цивилизация.

В VI хил. пр.н.е. все още не са очертани окончателно сегашните контури на Балтийско море и сладководното езеро сега Черно море, както и сегашните контури на Северна Европа. Последната е земя, отърсваща се от последните остатъци на заледяването и Минилedниковата епоха. И докато на север все още основното в поминъка на населението е лов и риболов, то живеещите край и в Рая на Земята в района на Черно море и Черноморието вече е уседнало население с развито земеделие и селскостопанско производство, включително скотовъдство. Новолитната "*революция*" на Балканите протича в периода VII - VI хил. пр.н.е.

След този период настъпва периодът на халколита - медно - каменната епоха, който на Балканите протича през V хил.. пр.н.е. и началото на IV хил. пр.н.е.

Край Караново и Кунино[1] и на ред други места включително и край Девня и Черно море има развити постоянни селища на земеделско - скотовъдните общини още от времето на неолита.

Неолитните древнобългарски племена на пелгарите - пелазги преки наследници на дако - мизийците от територията на Балканите и скитите и хонорите масагети и кимерийци от Волго - Уралието до Индия и Китай **живеят в постоянни селища, макар и всички да не са изоставили изцяло пещерния начин на живот, а друга част от тях като скитите все още водят номадски живот. Селищните могили и над 500-те селища на територията на съвременна България говорят за хилядолетно съществуване и живот на предците ни на едно и също място.** Пластовете на тези могили обаче не ни дават възможност да преценим напълно как през вековете са се развивали икономиката, битът и културата им, още повече, че само малка част от тях са проучени.

Данните говорят, че Балканите със своите плодородни земи и добри пасища са най-напреднали по стопанско и културно развитие на континента. За това говорят непрекъснато разкриващите се артефакти от поселяващите ги наши предци.

Типичните села са обитавани от 100 - 200 души в 20 - 30 жилища.[2] Някои селища пелазгите и дако - мизийците укрепват със земен вал и здрава дървена ограда, а жилищата им са с измазани отвътре и отвън с дебел слой глина, украсявани често и с цветни орнаменти. **През неолита жилищата все още били с една стая.** Съхранени от хилядолетията глинени модели допълват представите ни за жилищата през неолита. Край село Телиш, област Плевен, са намерени останки от селище от VI хил. пр.н.е. и е направена възстановка на неолитна къща.

Във всяко жилище имало глинена пещ за отопление, готвене и печене на хляб, както и хромел. Във вкопани във подовете големи съдове или в измазани с глина ями се съхранявало зърното (пшеница, ечемик, просо). Отглеждани били и други растения, както и зеленчуци, и плодове, включително грозде.

С примитивни мотики от дърво и рог били обработвани нивите, а жътвата се извършвала със сърпове от рог, с набити в него кремъчни резци. Възниква селският бит.

През тази епоха се отглеждали едър рогат добитък, овце, кози, свине, кучета. Селищните могили показват, че хората от неолита са разнообразявали менюто си с месо от елени, глигани, птици, риба от лов и риболов.

В епохата на новолита (неолита) европеидни племена в потъналата част на Югоизточна Азия, не е имало. Това население е живеело на територията от Северна Азия до Индокитай и Северна Индия. В Индокитай то създава културата Мохенджо Даро. **При потъването на голяма част от сушата около Черноморското езеро - древно българско население - хонори (кимерийци) и хони - мизийци и гети, нахлуват в оцелелите земи в Североизточна и Източна Азия, където живеят до края на халколита. Захлаждането в Сибир принуждава бялото население да отиде на юг, поради което то търси препитание на югозапад в нови земи, съответстващи на вродения бит и обичаи. Това преселване се осъществява от скити и хонори през IV хил. пр.н.е. във времето на Бронзовата епоха.**

---

1. *Кутов, Т., Чемберски, Хр., Вълчев, К., Иванов, Пл. Кунино през вековете.* С., 2003. с.29.
2. *Големанов, Н. и Делев, П. Първите хора по българските земи.* С., 2007. с.19.

НОВОЛИТНИ (НЕОЛИТНИ) КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ДРЕВНОБЪЛГАРСКАТА ОБЩНОСТ

Краят на IX хил. пр.н.е. (8300 г. пр.н.е.) е характерен с настъпването на новолитната ера, която продължила до 5000 г. пр.н.е. Настъпило значително изменение на природно климатичните условия на живот на Планетата. Тези изменения слагат окончателен край на мизолитната цивилизация и зараждането на нов вид праисторическа цивилизация - Златната. Тази култура и цивилизация се разгръща и развива в земите на Рая на земята. Това са земите, където, според Библията, Бог е създал райската градина и където се зараждат индоевропейските езици, считани от съвременната историческа наука за праезиците на човечеството.

Съвсем естествено е за човечеството, което е забравило своята хилядолетна предпотопна история в периода на Старокаменната епоха да приема за свое изначалие времето от Новокаменната епоха - неолита. В различните територии на Земята Новокаменната епоха настъпила в различни периоди. **В една част от земната суша тя настъпва веднага след мизолита, а в друга част - без да преминава през мизолита - направо след късния първолит. Ето защо тази епоха започва и приключва в различно време на различните земни континенти и географски райони.**

Всички тези различия са в резултат на изменените природно климатични условия и неравномерното историческо развитие в зависимост от тях в отделните региони. Независимо от всичко това, определено може да се счита, че неолитната епоха това е покъсната епоха, вторичният период на каменната епоха. **Тя е периодът на разделението на подрасите, включително и тази на индоевропейците, на клонове и отделни народи и общности с различно самосъзнание и различни езици и писмености. От някога единните първолитни (палеолитни) мизи, шопи, фризи, гети, арии и хони всичките те - изи, опи, ети, ати, ари, хоти, ити, хети, анти от Северното Черноморие през мизолитния период, вече се зараждат най-различни племена и народи, тръгнали по собствен път на развитие.**

Според Библията "*И насади Господ Бог рай в Едем, на изток и там настани човека, когото създаде ... От Едем изтичаше река, за да напоява Рая, и подир се разклоняваше на четири реки ... След това Господ Бог взе човека (когото създаде) и го посели в Едемската градина, да я обработва и да я пази*".

Според океанолозите Всемирният потоп е станал при разкъс-

ване преградата между Средиземно и Черно море и водата от Световния океан нахлула в езерото със страшна сила. От историческите извори за дълбоката човешка древност е известно, че в началото на V хил. пр.н.е. страната на фризите Атланд далеч на север е унищожена при потоп и те се оттеглят далеч на юг.

Това съвпадение на периода 5508 г. пр.н.е. на Потопа в Черно море и заливането на страната на фризите на север говори за явна взаимовръзка на един по-всеобхватен потоп от Далечния Север чак до Средиземноморието и неговия вторичен етап, непосредствено свързан с разтопяването на ледниците (края на миниледниковата епоха) и настъпване на поетапни наводнения на юг и север.

Тези данни категорично потвърждават, че описани в макар и изопачения препис на древния източник - Библията, за ново начало на човешкото общество, с качествено нова характеристика, същевременно те са доказателство и за продължаването на човешкия род от предпотопната мизолитна епоха и неговата история от далечната древност на старокаменната епоха. Те са и явно доказателство за дошлите при именците - мизи и шопи в нашите земи през неолита след Потопа в Черно море, нови заселници - фризите атланти, известни по-късно като фриги от далечния Север.

Когато проследяваме изследванията на океанолозите за Потопа в Черно море и превръщането му от сладководно езеро в дъно на море, неминуемо достигаме до извода за ролята на неговото крайбрежие като оазис с мек климат и плодородни, обилно напоявани почви. Това именно крайбрежие в древността, със значително за времето си брой население, е било олицетворявано като земен рай ("*Едемската градина*" в светото писание). Този именно земен рай е връхлетян от Потопа.

Край Черно море преди Потопа от 5508 г. пр.н.е. се е развила богатата култура и цивилизация на древните именци - мизи, пеласги, кари, гети и шопи. Тази култура и цивилизация засягала земите чак до Волга, през които в дълбока древност от Дунав са се разклонявали четири реки, свързани в една водна система - Днепър, Днестър, Прут и Дон. Според "*Книга на Енох*" - този древен календар, Енох - потомък на Адам и Сим. Той е прадядо на Ной. Той фиксира Потопа на 46 - 48°с.ш. - т.е. в Северното Черноморие. Като сравним тази ширина с характерната за шумерския (мизийски) календар географска ширина , виждайки пълното й сходство, не можем да не потвърдим балканско - черноморския им произход.[1]

След потопа от 9570 г. пр.н.е. и особено след края на Ледниковия период (8300 г. пр.н.е.) климатът в Европа е приблизително същия, както съвременния климат. Започва периодът на ново,

след големите катаклизми, опитомяване на домашни животни и получаване на културни растения - два успоредни и изключително бавни процеси от оцелелите автохтонни балкански именци и новодошлите от североизток арии и аси. Създадена е мизолитната култура и цивилизация, заменена след VII хил. пр.н.е. от неолитната.

Причерноморска култура и цивилизация "*Варна*" през Новокаменната епоха (неолит), характерна с наличието на земеделско - скотовъдните култури, се появява още през времето, когато в Предна Азия започва преходът към производителната икономика. За това говорят откритията на акад. Йордан Иванов за дако - мизийския геном на българите, техните първи поселения по нашите земи и произвеждания от тях хляб от коило и други селскостопански култури. Особено ценни са откритото от проф. Васил Николов от Археологическия институт с музей на БАН, селище в двора на БАН в кв. Слатина, както и находката на полуземлянката в с. Оходен - Врачанско, от VII хил. пр.н.е. Тези разкрития говорят за движение на културата и цивилизацията на древните дако - мизийци от територията на Балканите - главно България, към Мала Азия и Близкия Изток. По-късно, когато процесът на развитие е прекъснат, тази аграрна неолитна култура на Балканите "*се внася*" наново на Балканите в периода 6300 г. пр.н.е. - 6200 г. пр.н.е. и продължава да се развива тук, поради благоприятния климат и в периода на Миниледниковата епоха. Това вторично "*внасяне*" в началото на неолитната епоха на земеделието от Средиземноморието през Тесалия, Тракия и поречията на Марица, Струма и Вардар на север през Балкана, става с директното преселване на културата на мизолитното, древнобългарско население от Мала Азия към Балканите. Това население заело местата на разселилите се към бреговете на Волга и Кама в Идел и през Кавказ към Близкия Изток и Далечния Изток - край Афганистан и Памир е именско.

Това придвижване обаче е поетапно и двустранно. Настъпилите по-лоши условия на живот през Миниледниковата епоха придвижват племена и народи от Мала Азия към днешните територии на Гърция, България и Македония. Увеличеното по брой население на лелеги, пелгари и кари създава първите си селища, по-известните от които са край Марица, Черно море и Егейско (Тракийско) море. От друга страна от север прииждат древните южни фризи още през VII хил. пр.н.е., а северните - поетапно, през първата и втората половина на VI хил. пр.н.е. Струпването на племена и народи на територията на България предизвиква ускорено развитие на земеделието, уседнал начин на живот, предкерамичната и керамична "*неолитна*" епоха на развитие, със съответстващата

й висока степен на развитие на материална и духовна култура и цивилизация. Тази цивилизация - Златната, предисторическа по нашите земи, е известна като Дако - Мизийска, Варненско - Черноморска култура и цивилизация. Успоредно и синхронно с нея се зараждa и развива Маришката култура и цивилизация. Характерно за този период е, че местното население е с висока земеделско - скотовъдна култура и цивилизация. За всичко това ни говорят думите на Хенриета Тодорова[2] за неолита по нашите земи:

"*Намирали се в периода на пълния разцвет на родовообщинния строй, когато той дава на човечеството всичко, на което е способен като социална система. В края на епохата по всяка вероятност назрява и първият демографски взрив. Той би могъл да се разглежда като закономерна последица от характера на екстензивното неолитно стопанство.*"

Този период е възприет от съвременната историческа наука като период на раждането на човешката цивилизация в планетарен мащаб. Тогава започва не само земеделието и скотовъдството, но се зарежда и рудодобива, металургията и металообработката - първоначално в земите на Балканите и Близкия Изток - между Иранското плато и Балканския полуостров.

Всичко това е дело на тогавашните племенни общности на именците и синдите и не случайно имено - синдийците получават името индоевропейци (дако - мизийци и скито - хонори).

Това е **периодът на богочовеците (дако - мизийци) - исполини, на ръст над 2 м, известни като фризи (атланти и атиняни), мизи, шопи (опи, сапи) и даки - белгари, пелазги, лелеги и кари. Този период е период на високата раса и продължава от 9570 г. пр.н.е. до 5508 г. пр.н.е., като обхваща мизолита (мезолита) и началния период на новолита (неолит).**

Производствената икономика по нашите земи е съществувала през целия Следледников (след 8300 г. пр.н.е.) период от развитието на човечеството. Тя се е пренесла чрез поселенията на нашите древни предци в Близкия Изток и Мала Азия. По-късно, по време на Миниледниковата епоха тя се е възстановила в пълния й златен блясък по нашите земи. Производствената икономика е дело на "*високата раса*" на дако - мизийците и маите, ургури и кари, генеалогичните изследвания за които доказват техния древнобългарски родов корен.

Не случайно първото злато е намерено на територията на България, а така също и първата древна писменост. Достиженията са дело на предтракийската, древна, дако - мизийска родова общност, култура и цивилизация.

Общността им е пряк наследник на изначалните ни предци именците - творци на най-крупното откритие в човешката история - "*първото духовно чудо на света*" - именната система (системата на именците/ първите хора). Тази система е закодиран шифър за отбелязване и вековечно запечатване в човешката памет на неговото изначалие, път и историческо развитие. Системата на древните (изначални) българи - "*първото духовно чудо на света*", наречена именна (първа), е характерна:[3]

1. Със своята естественост, непосредственост, дълбоко философска съдържателност да проследяват човешкото развитие и развитието на Вселената, въз основа на техния характерен, отличителен белег - името.

2. Перманентна и периодична повторяемост на името на родоначалниците и първите земни и вселенски образувания и дадености, природни забележителности и човешки водачи, особено след периода на катаклизми - природни или с човешка намеса, с което се постига непрекъснатост в предаването на човешките познания в човешката памет от древността до наши дни.

3. В системата етнонимите (човешките имена) не случайно предшестват имената на животни, планини, реки и други животински и природни забележителности, родове и видове - топонимите. Неминуемо това ни подсказва, че имената на нашите предци от древността не произхождат от имената на реки, планини, богове и т.н., а обратното - последните са наименовани от хората.

4. Дълбоката обвързаност на именната система с астрономичните и други познания за природата и обществото и за върховното единство на с, на природните и човешки закони, с вярата в мощта на същите, а по-късно и с вярата в обожествените от самия човек природни и човешки сили, дадености, личности, животни и други "*богове и богочовеци*".

5. Наличието на фонетично - смислова взаимовръзка в именната система на българите.

Има и други скрити кодове на именната система на древните ни предци, които ще станат обект на изследователската работа на съвременниците и ще бъде дадена възможност за разгадаване на редица неустановени до сега неща, дълбоко забулени в мъгливината на хилядолетията. **Най-сполучливо тази именна система на първите (именците) може да бъде определена като първата, закодирана, уникална предписменост на човечеството. Не случайно списъкът с имената на древните ни канове носи наименованието *"Именник"*. Това чудо на света е *"първото"* и най-трайното, с дълбоки последици за нашата и на човечеството история, код за човешкото, най-древно, културно - историческо наследство. То предшества астрономията, писмото, календара и се нарежда непосредствено до мисълта и езика човешки.**

Както в най-ранна древност нашите и земите далеч на север са мястото на раждането на именната система, така също хилядолетия по-късно, в края на мизолита и началото на новолита (неолита), те стават арена за нови, съдбовни за развитието на оцелялото човечество, открития.

---

1. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.

2. Тодорова, Х. Новая культура Среднего неолита в Северовосточной Болгарии. СА., 1973.

3. Иванов, С. Ранноисторически култури и цивилизации. С., 2007. с.48.

НОВОЛИТНАТА ПРОИЗВОДСТВЕНА КУЛТУРА НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ - ИЗНАЧАЛНА ЗА ЕВРОПЕЙЦИТЕ

Историята на ранноисторическите племена, населявали българските земи през новолитната (неолитна) и медно-каменната епоха е неразривно свързана с праисторията на Балканите. Българският новолит (неолит) е най-ранният комплекс с производителна икономика в Европа. През неолита българските земи са ядрото на южната културно - историческа териториална зона, населявана от племена, развиващи скотовъдно - земеделска и рудодобивна икономика.

През VIII хил. пр.н.е. се формират няколко близки помежду си етнокултурни общности на дако - мизийците - предтраки. Това става като резултат от консолидирането на неолитната им земеделска и скотовъдна икономика, както и навлизането на керамиката в бита на населението. **За нас - българите, от най-голям интерес е етнокултурната общност на ранния неолит, обхващаща Северна и Североизточна днешна България (културите край Варна, Бакаджика, Сливен, с. Караново, Кремиковци, Старчево, в Тракия, Северозападна България и тези в Източна Сърбия и Югоизточна Румъния.** Наред с тях са и културите в Кьорош - Унгария, Източна Тесалия и Източното Средиземноморие. Докато за културата Варна - Бакаджика е характерно ранното (VI -V хил. пр.н.е.) производството на злато, то останалите области са свързани с ранонеолитна, рисувана полихромно с бяла боя керамика и селищни могили. Още от тогава са характерни за цялата етнокултурна област древните селищни поселения и наземни жилища. Поради контакти и тясна етническа близост в съседните области има поселения в отделни плата с наземни жилища и землянки (заселени от гетите - бъдещи траки и славяни).

Втората етнокултурна дако - мизийска общност е тази на дако - дунавските неолитни култури в района между Карпатите и Балкана (Стара планина), до р. Прут на изток.[1] Към нея спадат културите Овчарово (Североизточна България) и Ириш (Молдова). Основни жилищни форми в тази област са землянката и наземното жилище.

Третата област е северната - с културите край р. Буг, р. Днестър и край Донец.

Под прякото влияние на Балканите по-късно, в края на VII хил. пр.н.е., в Централна и Северна Европа се оформя областта на културата с кордиум керамика.

Най-ранната керамика в Югозападна Европа има сходни типологически характеристики в районите от Тесалия до Карпатите, включително и с тази в Мала Азия. Тенденциите на развитие си остават общи и синхронни за цялата дако - мизийска етническа общност, въпреки че в късния новолит (неолит) все по-голяма тежест придобиват местните елементи. Така например в края на VII хил. пр.н.е. и началото на VI хил. пр.н.е. се превръщат в двата крупни за този период центрове Тесалия и Тракия.

След 6000 г. пр.н.е. на Балканите и в Предна (Мала) Азия се развиват независимо един от друг неолитни центрове до края на IV хил. пр.н.е.

Поради демографския взрив в края на VI хил. пр.н.е. в Тракия започва придвижване на населението на север, където се появяват постепенно наземни постройки, гъсто застроени поселения и селищни могили. Настъпват съществени изменения в етнокултурната структура на населението на Балканите. Възникват нови култури - Марица, Градешница, Поляница, Сова и др.

На Балканите се очертават три компактно заселени области - Тесалия, Късновинчан и област на Тракийския енеолит. Силно развитие е придобила Варненската култура и цивилизация.

През неолита човечеството прави нови, успешни стъпки в своето прогресивно - историческо битие. Преминаването от присвояваща към производителна икономика и подемът на производствените сили са главната отличителна черта на епоха. В резултат на дълбокия процес на развитие е настъпила нова, качествено различна промяна в развитието на обществото. Целият ареал от Балканите до Иранското плато овладява земеделието, скотовъдството и керамичното производство, а в района на Бакаджика, област Ямбол, Черноморието и край село Хотница, област Велико Търново, се разгръщат рудодобивът и производството на злато. Процесът на неолитизация в целия този ареал, обитаван от племена и народи от дако - мизийски произход върви едновременно. **Това е етап от по-нататъшното развитие на човешката култура и цивилизация с добре изградени селища и жилища.**[2] Културата на обитателите на селищата през неолита в българските земи преживяла дълго развитие. Това е особено ярко забележимо в Карановската хронологична система, от която култура първите четири пласта се отнасят към неолита. Според тази система културното развитие през новолита (неолита) в Южна България преминава през няколко етапа. В различни райони на страната се обособяват отделни култури или културни групи и по-ясно се очертава периодизацията на неолита. По времето на ранния неолит, отговарящ на

култура от пласт Караново I, в Софийското поле се разкрива развилата се културна група Кремиковци I, а междинно място между тях заема разпространената в Пирдопско - Златишкото поле група Чавдар I, като по същото време в северозападна България се развива неолитна група, служила си с многоцветна керамика.

По-нататъшното развитие на Караново I - Караново II, в Южна България, по течението на р. Камчия се разпростира отчасти и в Североизточна България - при село Голямо Делчево и други, и послужила за основа на местен вариант на Караново III.

Групата Караново III (Веселиново I) била разпространена в Южна (беломорска) Тракия, прониквайки чрез вливащите се в егейско море реки Марица и Места.

Културното развитие през новолита, с малки прекъсвания, е перманентно.

Многобройните проби и проучвания на културите през неолита по нашите земи сочат възрастта им, т.е. периода на развитието им - VIII хил. пр.н.е. - VI хил. пр.н.е.

В отделните селища били изработвани оръдия за производство от камък, кремък, кост и рог, със суровина от близките околности или от по-далечни места. Както на много места в Западна и Североизточна Европа, така и при с. Крива река, Шуменско, кремъкът е добиван на повърхността на земята или чрез прокопаване на галерии. Поради по-ниското му качество в Южна България оръдия от него там се срещат по-рядко. През неолита било използвано вулканично стъкло за производство на оръдия на труда. Такива оръдия са намерени в Казанлък и Кърджали. По-често оръдия и украшения били изработвани от по-рядко срещани видове камък (ахат, яспис и други), главно в Родопите.

Типични за старата неолитна (новолитна) епоха са намерените плоски и валчести брадви и тесли, длета от рог, лопатки и шпатули от кост от говедо (Кьоршош, Старчево и др.). С помощта на тези лопатки се събирало смляното на хромела брашно. Много са оскъдни археологическите находки на оръжия през неолита. На Балканите и в Близкия Изток са намерени яйцевидни толки, хвърляни с прашка - за лов на птици и дивеч.

Керамиката през неолита е изработвана на ръка, с глинен калъп и грънчарско колело. Глинени калъпи, състоящи се от една и повече части, са намерени в неолитното селище в Перник. По откритите дръжки на част от намерените глинени съдове, се съди за използването на грънчарско колело. През различните етапи на неолита тези съдове имат разнообразна форма и украса, изпълнени с различна техника - релеф, врязване, набождане, боядисване и други.

Съдовете от ранния неолит наподобяват плодове (тиква, кратуна и други). Най-характерна боядисана керамика е с геометрични мотиви, изпълнени с бяла боя върху червена полирана основа преди изпичането. Голямото количество глинени съдове, намерени в едно жилище в с. Мулдова, Пловдивско (повече от 50), говори, че тези жилища са били работилници - складове и, че грънчарството се е обособило като важен домашен занаят, упражняван от възрастни членове на родовата община. Твърде известни са намерените в с. Чавдар, Софийско, с. Градешница, Врачанско и Казанлък, антропоморфни съдове, приличащи на познатите "*лицеви*" вази от Торя.

През средния неолит керамичното производство било усъвършенствано. Появили се съдове с добре оформени, цилиндрични дръжки и крачета, с първообрази от каменни и дървени образци. Богато инкрустирана и отчасти рисувана с бяла боя е керамиката от късния неолит по нашите земи.

Поради добрите климатични условия на Балканите (въпреки Миниледниковата епоха на север) бързо се увеличава населението от прединдоевропейски произход - наследник на именците - мизи, шопи и по-късните даки и лелеги, предшествениците на траките, голяма част от което е от хиперборейски и атлантски родов корен. Оцелелите атланти, заселили Централна Тракия, носят със себе си висока култура.

Друга група мизолитни (мезолитни) индоевропейци се преселва на север, в района на днешна Балтика. Така, още в неолитната епоха, на север се отделят балто-славяните и бъдещите готи. Това преселване през VI хил. пр.н.е. настъпило поради крупното природно бедствие - Потопа в Черно море. Този факт оборва хипотезата, че прародината на индоевропейците е Балтика. Най-северните географски райони, които са обитавани през и преди новолита (неолита) от индоевропейско население, са териториите на днешните България, Румъния, Унгария и поречието на р. Дунав до Германия, заселени поетапно от Балканите по поречието на реката, до Западна Европа. Това ясно личи от картите на англичаните Колин Макивиди и Джон Удкок, както и от очертаните от руския лингвист И. М. Дяконов граници на базата на езиковедски признаци.

Природното бедствие от 5508 г. пр.н.е. в Черно море изиграва съществена роля за бъдещото развитие на човечеството, давайки възможност на част от древнобългарските племена да останат на Балканския полуостров и да продължат развитието на неолитната промяна.

Най-старите новолитни селища и преди, и след Потопа, са били около водите, в местности с лесно обработваема, наносна поч-

ва. Такъв е случаят с причерноморските селища. Както личи от Азмашката селищна могила, селищата край Варна, Казанлък и други места, те били съградени от земен вал, с палисада (дървена ограда) върху него. Част от тях живеели и в пещери - случаят с Деветашката пещера.

От продължителния живот в тези селища на едно и също място се образували селищни могили - напластявания от дебели културни пластове - развалини от жилища и останки от домашна покъщнина, като глинени съдове, оръдия на труда, хранителни и други отпадъци. Те дават представа за най-старите, добре изградени и укрепени селища на първите земеделци и скотовъдци по нашите земи.

По-голямата част от селищните могили са разположени в Тракийската низина и Североизточна България, но и в Югоизточна Европа и Мала Азия. Те наподобяват ниско пресечен конус, с диаметър при основата от 60 до 250 м и височина 15 м.

Жилищата през неолита били едноетажни и двуетажни с дължина 7 - 8 м и ширина 5 - 6 м. Те били изградени от дърво и имали плетени стени, зазидани с кал. Входът им бил разположен, в зависимост от планировката на селището, в различни посоки. Към всяко селище имало ръчна мелница (хромел) от долен (голям) и горен (по-малък) камък, която стривала зърното, близо до глинена пещ. Към жилището от неолита имало и харман, зърнохранилище и домашен инвентар. Жилищата били с различна форма и разпределение, както сочат данните от Караново и Стара Загора. Жилища от Новокаменната епоха са намерени край Градешница, Кремиковци, Въдастра и Хаманджия (Румъния), Виница, край Велико Търново и наколни селища край Езерово и Страшимирово - Варненско. Находки от злато са разкрити край Варна, Русе, Хотница, Велико Търново, Клиседжик - Шуменско, Бакаджика - Ямболско.

Освен селищни могили, били обитавани и някои пещери. На естествено укрепени места, в полупланински и планински райони, в Северозападна България и отчасти по високите полета в страната, като при гр. Криводол, с. Садовец - Ловешко, м. Чаталка - Старозагорско и други, били изграждани селища, по предварително съгласуван план, на пространство от 5 до 20, а по някога и на 30 дка. В селище със среден размер, обхващащо 5 дка площ, имало 20 - 30 жилища, а в най-големите селища - до 150 жилища. Те били оградени от дървена ограда, зазидана от трамбована глина. Когато населението се разраствало, то се заселвало наново, в съседство до досегашното селище.

Укрепването на селищата се налагало заради опазване на личното и колективно стопанство. Овладяването на занаяти, повишеното производство на земеделска и скотовъдна продукция, довели до стопански излишъци и неравномерно разпределение на благата между членовете на племенните групи, което водело до сблъсъци между тях.

---

1. България в света от древността до наши дни. т.1. Българско историческо дружество. С., 1979. с.70.

2. История на България. т.1. БАН. С., 1979. с.60-62.

ЗЛАТНАТА ДАКО - МИЗИЙСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ - ЦЕНТРАЛНО ДУХОВНО СРЕДИЩЕ НА СТАРИЯ СВЯТ

Принудени от природните катаклизми да променят местоживеенето си, древните ни предци пренасяли със себе си племенната именна система, митологията, преданията, астрологията, астрономията и математиката, календара и други свои открития. За различните географски области на поселенията им говорят например следите на древните именци - мизи, фризи, шопи от Северния полюс, през Балканите, Близкия Изток, Мала Азия, Северна Африка, та чак до Китай и Америка. Типичен пример за това са и гигантите от Скандинавия, Балканите - България, Гърция, в Индия, Египет и Шри Ланка(Макабар), под името дойоти - демони асури.

Всички предания за великаните от древността и особено по-близките от новолита, говорят красноречиво за древните ни предци, като за естествен двигател на цялостното историческо развитие на древното човешко общество. Не случайно именно те са носителите на богатата култура (Дунавската) според картите на Макивиди и Удкок, на Златната историческа, според някои автори - предисторическа цивилизация на дако - мизийците (Варненско - Черноморската), по нашите земи, хоноро - скитската в Далечния изток и цяла Азия и Тракo - Маришката, развивала се поетапно и синхронно една с друга в периода главно на неолита.

Най-сериозни са доказателствата за снажните исполини филистимяните, които са пелазгите от Крит. В древността, през неолита и енеолита, те носят името Кафтар. Династията на фараоните критяни в Египет носи името "кефтиу". Преселени в Ханаан през енеолита, за тях в библейските текстове се сочи "*... всички както видяхме в нея са много едри човеци; там видяхме и исполините, Енохови синове от исполински род; ние изглеждахме пред тях като скакалци, такива бяхме и в техните очи*".

Край столицата на Йордания, през 1918 г., германският изследовател Густав Долман открива мегалитна гробница на царя на Васан - Ог, с размери 4.60 м дължина и 1.84 м ширина. Край река Ябок в Източна Йордания и в Палестина стърчат около 1000 гробници на древни исполини от страната Васан.

През неолита, още с настъпването на Миниледниковата епоха (6200 г. пр.н.е.), южните дако - мизийци - пелгарите (пелазги), заселват Егеида. Това предгръцко население е обитавало освен Балканите и Централна и Южна Гърция, Западна

Мала Азия и егейските острови. В дълги и сложни културни сблъсъци в периода 6000 г. пр.н.е. - 2600 г. пр.н.е. пелазгите (пелгари, белгари, българи) са формирали без съмнение своя собствена култура, която е в основата на минойската и микенската култура и е оставила трайни следи в античните култури на Гърция и Рим, на Европейската цивилизация.

Потопът в Черно море прекъснал развитието на дако - мизийската цивилизация в крайбрежието на Черно море в земите на Библейския рай. Тези индоевропейски народи, положили началото на древната следпотопна (след 9570 г. пр.н.е.) дако - мизийска култура и цивилизация, известна като Варненската, вече след Потопа от 5508 г. пр.н.е. са широко родово разслоени. Роили се многократно, утвърждавали се и се преобразували, изчезвали от историческата сцена, но не безследно, поголямата част от тях имат забележително езиково сходство.

Пътят на тези народи не е лесно да бъде проследен. Едно е безспорно - че те тръгват от земите, които са потопени в Черно море през 5508 г. пр.н.е. и около 5000 г. пр.н.е. в Далечния Север.

Потопът предизвиква придвижване на оцелелите племена и народи по на юг. На Балканския полуостров остават предимно древнобългарски племена, които са започнали и продължават развитието на неолитната култура и цивилизация. Дошлите от север фризийци и други последователи на Хор, в периода между двата крупни потопа от 9570 г. пр.н.е. и 5508 г. пр.н.е. се смесват окончателно с местното население, създавайки окончателно древнобългарския неолитен етнос. Част от тези народи обаче са се преселили към Волго - Уралието, където полагат основите на неолитна скитско - хонорска общност, култура и цивилизация. През VI хил. пр.н.е., северно от Черно море, по горните течения на реките Днепър, Днестър и Дон, след настъпилия демографски взрив в резултат на струпване на преселници откъм Балканите и поречието на р. Дунав, се преселват предците на хуни и шумери - хоните. Те преминават западно от Каспийско море, през прохода Дербент в Южен Кавказ. Тук те развиват неолитни отношения, довели до нов демографски взрив, което, в края на същия период, разделя двете племенни групи. Шумерите се оттеглят към Мизопотамия, а хоните в Прикаспието. **Настъпва периодът на социалното разслоение на тракo - кимерийската общност и на индоевропейците като цяло, на клонове и подклонове на тяхната бяла раса.**

Намиращите се край Волга и Урал имено - синдийци вече

са осъществили своя поход към Далечния Изток, където живеят от хилядолетия, а част от тях са се съединили със събратята си в Прикаспието и са достигнали Шумер, Палестина и Египет.

През VII хил. пр.н.е. древнобългари именци - хонори са се заселели в сърцето на Азия на север в Алтай, Саяните и Балхар, на изток достигат р. Амур, на юг - Гоби (Шамо) и Кун-лин, на запад - Памир и Тян-шан. Те заемат главно Таримската котловина. Малко по-късно, през IV хил. пр.н.е., част от древните хонори, преплавайки океана на юг, достигат днешно Перу.

Друга част от древнобългарските племена, известни в историята като древни скити, през VII хил. пр.н.е. започват да се разселват в посока север - северозапад и изток - североизток. В продължение на няколко хилядолетия те заемат голяма част от Евро - Азиатския континент от Британия до Япония и от Северния Ледовит океан до Индийския океан и Средиземно море.

Тези разселвания по стъпките на своите предци именците, върху една и съща територия, на народи от един и същ родов корен, водели до непрекъсваемост на материалните и духовни връзки и до създаването на синхронни култури и цивилизации в различни краища на Евразия и Северна Африка. В периода на мизолита и главно на неолита на територията на Евразия се появява исторически феномен - формирана е устойчива народностна общност от два клона - хонори и скити от дако - мизийски произход, т.е. от древнобългарския родов корен.[1] Включени са в тази крупна общност и народностни групи, различни по нрав, език, материална и духовна култура, но свързани с обща територия и обща историческа съдба, която започва от началото на създаването на човешката история - неолита (епохата на неолитната култура и цивилизация) до наши дни. В рамките на цялата тази общност по-отчетливо се открояват онези племена на българи, които стават учители и духовни водачи, съзидатели и владетели на държави. Тези именно племена запазили предисторическата стара мъдрост за върховното единство, което станало основа на вярата, религиите и цялата култура на древните хонори и скити.

Същевременно настъпило ново разслоение на племена и народи от основните подраси и народности. **Разбирането същността на този двояк процес на единение в рамките на скито - хунорската и тракo - мизийската общност на Балканите, Мала Азия и Егея, както и възможността за роенето на нови племена и народи, етнически общности не само по кръв, а и по самосъзнание и самоопределение - това е ключът към цялостно**

разбиране на евразийската, европейската и балканската история. В основата на същата естествено стоят древнобългарските племена и народи.[2]

---

1. *Иванов, С. Ранноисторически култури и цивилизации. С., 2007. с.58.*
2. *Пак там. с.60.*

ПЕЛАСГИТЕ (ПЕЛГАРИ) - ПРЕДЦИ НА ТРАКИТЕ, В ОСНОВАТА НА ХАЛКОЛИТНАТА КУЛТУРА ПО НАШИТЕ ЗЕМИ

Тези най-ранни племена от именския родов корен са мизийци с родоначалник Пеласг. Те са онези племена от нашия родов корен, които най-дълго, до разбиването им от етиопите - араби, владеят земите на Балканите, Мала Азия и Близкия Изток. Пеласгите са основатели на най-древната в човешката история държава Шам (Сирия), разрушена от нахлулите араби.

По-късно голяма част от тях са принудени да емигрират към Атлантида и далечна Америка, от където по-късно заедно с карите се завръщат в Мала Азия, а една част не престава да живее по българските земи и става основател на Златната черноморска цивилизация заедно с етиопи и дако - мизийци (източни масагети).

Пелкарите (пелгари, белгари) пеласги - тези гиганти по ръст и дух, са онези воини на Мис Евра (мизийската Европа), които в дълбока, предисторическа, първолитна древност заселват и владеят земите на Египет и основават там първите градове - Атина (първата) и Сайс, по същото време, когато мизийци и сапеи (дако-мизийци) построяват най-древния, запазен до сега, град в света - Пловдив. Това е времето след глобалния потоп от 9570 г. пр.н.е., непосредствено след потъването на Атлантида. Тези последователи на първите хора - именците (шемсу хор), са южните (кем) - фризийците египтяни и атиняни. Това са онези древнобългарски предисторически прединдоевропейци, които по-късно, няколко хилядолетия преди и по време на Миниледниковата епоха (6200-5800 г. пр.н.е.) трайно участват в създаването на първоисторическите цивилизации край Черно море и Волго - Уралието - Варненско - Черноморската (дако - мизийска) и особено на Иделската - скито - хонорска (синдо - арианска). След известния потоп в Черно море (5508 г. пр.н.е.) тяхното дело и историческо наследство все по-ярко се очертава в рамките на формиралата се пеласгийска общност на територията на Балканите (от Бакаджика и Родопите главно край Струма и Източните Родопи), където основават днешния Кърджали, в Централна и Южна Гърция, Западна Мала Азия и Егейските острови.

Изследователите в областта на древната истрия и култура, археологията, палеолингвистиката, тракологията, етрусологията, антропологията и сведенията от античните извори, ясно потвърждават това.

Пеласгите, от които по-късно се отделят атиняни - предците на

древните елини и граи (гърци) и преди това многобройните племена на траките, са в основата на създадените древни култури по земите на Балканите и Средиземноморския басейн, с най-значим принос за формирането на бъдещата европейска цивилизация. Научните открития от последните години недвусмислено сочат, че още от дълбока древност преди и след Библейския потоп в Черно море, Балканите и Егея са били населени от цивилизовани народи. Най-ранната дейност на пелгарите (пеласги) съвпада с края на последната ледникова ера в Европа.

Появата на опитомени животни, пшеницата и ечемика, нови, по-съвършени инструменти и груби мелнични камъни, а по-късно и селищата край Варна и Марица, говорят за отседнал начин на живот. Археологическите разкопки все още не са дали пълни доказателства за живота на пеласгите в Аркадия и други части на Егея още по време на мизолита и първолита. За това говорят обаче по-ясно писмените източници - творбите на Платон и отразените в тях разкази на египетските жреци пред Солон.

От този разказ е видно, че воюващата срещу своите събратя Атлантида, е победена от атиняните, а по-късно, в резултат на катаклизми, потъва. Както е известно от историческите извори, Атлантида потъва през 9570 г. пр.н.е., в резултат на изкуствено предизвикан потоп, в следствие на действията на хайборейците срещу нея. Получава се така, че при този потоп загиват и воините атиняни. Тези атиняни са последователите на Хор (хората - именци - мизи, кари и сапеи) пеларгите (пеласги). Това са строителите на Атина в Египет и Атина в днешните гръцки земи.

Неслучайно Херодот неколкократно повтаря, че атиняните са били пеласги. Той доуточнява: "*По времето, когато пеласгите владеели страната, която сега се нарича Елада, атиняните били пеласги и името им било кранои, а по цар Кекропсово време се наричали кекроиди. След като властта наследил Ерехтей, се преименували на атиняни, а пък когато Йон, син на Ксут, станал техен военачалник, те се нарекли на негово име - йонийци*".

Убедително доказателство за това е древната стена около Атинския некропол, с името "Пеларгион", построена от пеласгите (пеларги - щъркели). Според Филохорас Атински, те носели това име, защото, идващи с платноходните си кораби през пролетта, изглеждали като птици.

Честите пътувания на пеласгите в борба за прехранване и оцеляване води до промяна във взаимоотношенията им с различни други общности. Според Херодот пеларги и атиняни живеели заедно и не познавали робската социална институция. Съжителст-

вото им довело до взаимни културни влияния, поради което атиняните - йонийци, които вече не били потомци на автохтонните атиняни, възприели религиозни идеи, обичаи и обреди от пеласгите.

Пеласгите - мизийци, идват от далечните земи - атлантски, в Египет, а същевременно поселяват в периода на мизолита като съставка на древнобългарската драко-мизийска общност и земите около Черноморието - земния рай, а в периода на неолита, след 6200 г. пр.н.е., част от тях остават в сегашните български земи и Добруджа, а друга част, след преселението, предизвикано от демографския взрив и потопа в Черно море, обитават земите на Централна и Южна Гърция, западна Мала Азия и егейските острови.

Така, когато именските племена - хонори и синдите, полагат основите и развиват неолитна ранноисторическа култура и цивилизация от Волга и Урал до Манджурия, техните първи братовчеди етиопи (гети и шопи) и особено пеласги (лелеги) и кари, с общностно название пеларги, развиват равностойна, същностно еднаква и приоритетно развиваща се култура и цивилизация, обхващаща земите на Египет и Близкия изток, Балканите и Егея. Така те заемат равностойно място с мизи, кимерийци и сапеи в основата на новия, следпотопен, етносен състав на балканските народи.

Въпреки крайно недостатъчните археологически данни, базирайки се на откритията на палеолингвистиката и особено на резултатите от редица геномни изследвания от последните няколко години, спокойно днес можем да кажем, че произходът на лелеги (пелеги, пелгари, пеласги) и кари е дако-мизийски (именосиндийски) с прародина Балканите и Волго - Уралието. Те са автохтонното, индоевропейско, древнобългарско предисторическо и предгръцко население на Балканите и Егейския басейн. Именците са създателите на ранноевропейската цивилизация - Критско - Микенската. След дълги сблъсъци и взаимни културни влияния с други племена и народи, водещи началото си от следпотопната епоха на мизолита, пелгарите създават своя високоразвита култура, оставила трайни следи в Минойската и Микенска култура, в античните култури на Гърция и Рим и в европейската цивилизация. Техни преки потомци са траките, атиняните, каритите - критяни, сидонците, ахейците и дорийците, елините. Те са носителите на Минойската цивилизация, строителите на мегалитни съоръжения и циклопски строежи в Тирент, Микена, създателите на линеарното писмо. Не мит, а реалност е предгръцкото древнобългарско пеласгическо население с божествен произход, "автохтони", т.е. родени от земята и населявали в историческо време Тесалия и Пелопонес в Елада, островите в Егейско море и част от древна Троада.

В Голямата френска енциклопедия четем за тях: "*Пеласги (на гр. Pelasgoi). Според древните примитивно население на Гърция и съседните страни (Кария, Крит, Сицилия, Средна Италия, Етрурия) преди идването на елините. Терминът е дълго време употребяван, за да описват предгръцките народи и цивилизацията на гърците преди Омир. Фактически пеласгите изглежда са били народ, заемащ главно част от Тесалия.*"

Според Тукидит, имената елини и Елада не били известни преди Хелен - сина на Девкалион, т.е. през неолита и халколита. Областите били назовавани по името на отделните племена, най-вече по името на пеласгите. Няма и съмнение, че и тук продължава да се прилага най-голямото откритие на най-древните българи - именци - именната система, според която имената на епонимите се оставят въз основа на етнонимите на отделните племена и родове. Тукидит ни съобщава: "*Най-доброто доказателство за това е Омир. Той е живял много по-късно от Троянската война и все пак никъде не е нарекъл всички участници във войната с общо име, а нарича елини само тия, които били дошли с Ахил от Фтиотида. Те били първите елини.*"

Той ги нарича данайци, ахейци и аргосци от една народностна общност, с общ език с много диалекти. Той не споменава за пеласгите, не поради това, че са се претопили, а защото са назовавани на името на митичния Данай, дошъл от Египет с петдесетте си дъщери.

От египетските писмени паметници се разбира, че те са мигрирали още през II хил. пр.н.е. като тирени - пеласги, заедно с други морски народи, досягайки се и взаимодействайки си с племена на Балканите, Мала Азия, Егейските острови, Италия. Те живеят преди няколко хилядолетия в Аркадия (Пелопонес), във времето на Златния век преди появата на Луната и великия потоп. Техен родоначалник е синът на Форней - аргийски цар - Апис, брат на Ниоба.

Според писмената традиция Пелопонес е населяван с този цивилизован народ от дълбока древност, много преди трите потопа, известни на древните гърци - Великия потоп от времето на Огиг - цар на Тива и Беотия от 2136 г. пр.н.е., от времето на Девкалион - цар на Фтия в Тесалия - локален потоп в Егейско море около 1500 г. пр.н.е. и от времето на цар Дардан - син на Зевс (гръцки) и плеядата Електра.

Според древногръцките представи пеласгите са хората главно от бронзовия век (III - II хил. пр.н.е.). Те са хора титани и гиганти. Според Аполодор титаните - богове и гигантите си живеят като

смъртните човеци в Тартара край Кронос и на полуостров Полени (Халкидики в Северна Гърция). Битката между богове и титани води до поражени и изхвърляне на последните от Зевс в Тартар, като от пролятата кръв произлязъл човешкият род. О тази алегория се достига до извода, че гигантите или великаните произлизат от връзката на боговете и богините (бого-човеци) със смъртните хора.

Според арабския историк Ахмед ал Фаси всички древни царе на Палестина носели името Голиат, което значи гигант. В древността названието Палестина (Фалестина), по името на пеласгийското племе филистиянци, носят земите и по поречието на днешната р. Струма, главно на днешната българска територия.

Намирането на скелети от расата на гигантите и знанието за хиперболизирането при описанието на ръстта им в древността, през последните десетилетия на наша територия - главно в Ямболско - Бакаджика и подножието между с. Люлин, с. Кабиле, с. Дражево, с. Местила в Западните Родопи и в долината на Струма - в Банско, Петричко и други места, е повод и допълнителен стимул за изучаването на техния произход непосредствено през палеолита и мизолита и разпространението в отделни територии по земното кълбо, където е бил разпръснат човешкият род в резултат на природните катаклизми. Най-голям ръст имат те в с. Люлин, както личи от намерените кости и размера на гробниците на тези древни хора.

Техните преки потомци са троянци, траки, а в основната си част те са белгари (пелгари, балгари) - големи гари - българите пеласги. Има много литература за пребиваването им в различни части на света, по онези места, където именно са живели. За тях - гигантите, се съобщава и в Библията (Второзаконие), където е описана гробницата на царя на Варсан - Ог, според което неговият железен одър бил дълъг 10 лакти (4.60 м), а широк 4 лакти (1.80 м). Такива великански гробници са намерени в Палестина и Източна Йордания, над р. Ядон (днешната Аглун), където стърчат по скалите 1000 древни гробници. Страната Васан се смятала за царство на исполини. Тези исполини са племето филистимяни, същото пеласгийско племе, което поселява и Балканската (Струмската) Палестина.

Родствени племена от пеласгийските са дриопа, лапити, кереби, магнети, еолийци и други. Дриопа първоначално обитават Парнас, а след нахлуването на дорийците част от тях се преселват в Тесалия, друга част в Пелопонес и остров Крит. Жителите на Асина и Месеня ги почитат като прародители . Според аркадите Дриопа била любовницата на Хермес, от когото родила Пан.

Лапитите били постпеласгийско племе в горите на Оса и Перион в Тесалия. Те били прогонени от дорийците. Най-известните между тях със своя исполински ръст били Пиротий, Флегий, Перифат, Фалер. Иксион от Лариса бил цар на лапитите. Те били родствени с племената на кентаврите и техни врагове. За лапитите - тесалийски герои в "Илиада" се казва:

"*Вече толкова мъже не съм виждал и няма да видя,*
като Дрианта водач на войските, или Пиритос,
също Кенес, Ексадсия и Полифема божествен,
още Тезея Егеев, подобен на бог олимпийски"

Това са думите на мъдрия Нестор от Пилос, който помнел хората от две поколения.

Известни пеласгийски племена са и тези на еолийците - пеласги, в Тесалия, по-късно и в Елада. Те били най-опитните корабостроители и мореплаватели. Наред с тях Омир споменава за "*смели в битката кереби*", които заедно с всички други племена в Тесалия са изпитвали необходимостта от единна, една и съща пеларгическа етническа общност.

В книгата си "Минойският Крит" Х. Мелерш пише:

"*Гърците и минойците не са от една и съща раса. Минойците са по-стар и уседнал народ, ще рече уседнал в Средиземноморието, без съмнение до онези народи, които идващите от север гърци срещнали и нарекли пеласги ...*

И така, критяните били дребни и дребнокости, с тънки кръстове, но с яки, широки плещи - спретнат, жив, грациозен народ ..."

Първите гърци - микенците, пък били от идващия от степните земи северно от Черно и Каспийско море, яздещи коне, русокоси и едри. Минойците, включително и пеласгите, били тъмнокожи и едри, а микенците - светлокожи. Така е според редица автори, но в крайна сметка, според други доказателства - главно от Египет, съдим, че: На монументалните релефи от храма Амон в Мединет Хабу край Тива са изобразени много сцени от битките на армията на Рамзес III с военните сили на "морските народи", народът "пелист" или филистимяните - пеласги, преселени в Палестина. Тези релефи са с точност на образите на библейските филистимяни. Сред критяните е имало руси хора - светъл тип. В един химн на Калимах "за окъпването на Палада се казва: "*Побързайте сега руси пеласгийски жени*".

Другият извод е, че пеласгите са родствени съседи на траките. Те имат един език и религия. Затова, съдейки по всичко това, можем да си представим физическия облик на пеласгите като сходен

с този на траките, техните преки потомци и хора със сини очи и рижави коси, светлокожи, европеиден тип.

Автохтонното население в земите на Елада от IV хил. пр.н.е. е кроманьонски тип, присъщ на европейското Средиземноморие, към което се наслагват елементи от северноатлантическата и нордическата група. Именно тези индоевропейски народи, дошли от Север, от земята на траките, са носителите на "светлокожия" - "светлоокия" физически елемент сред местното население, предшествало с хилядолетия ахейците, с високоразвита култура, създатели на микенската цивилизация.

Различни са научните теории за пеласгите и техния етнически произход. Според някои от тях, те са племена от предисторическо време, в пространството от Хелеспонта до Тракия и са със същия произход с траките и фригите. Всъщност те са южни фризийци, а траките са непосредствени техни преки потомци. Според друго мнение пеласгите населявали пространството между Черно и Адриатическо море, в което се врязват траките. Според Бенгистон те са прединдоевропейско понятие, означено като егейско население, заедно с лелеги и карийци, а според Емил Фишер, пеласгите, към които принадлежат лелегите и карийците, са основатели на европейската култура и са се появили в Европа през неолита.

Още много автори са изразявали мнения за пеласгите, но те са ги приемали като фантастични, митични същества и фантомни племена или просто неиндоевропейци.

Паул Кречмер в книгата си "*Въведение в историята на гръцкия език*" определя езика на неиндоевропейското население като "*егейски*", "*егео-азианически*" или медитерантски (средиземноморски). В Егейския свят той разграничава три народностни слоя, като най-ранният е неиндоевропейски, следван от "*протоиндогермански*" (минойска и критска) култури. Към този слой той поставя ранен етап от развитието на индогерманците и индогермански елементи в етруски, лидийци и ликийци, а наред с тях и на прапеласгите. От север, от дунавските области, на юг нахлуват народите на ивичната керамика - ретите в Италия, пеласгите в Гърция и на островите в Егея - тирените от Лемнос и Лидия. Това придвижване на пеласгите, според Кречмер, се осъществило в III хил. пр.н.е. Следователно пеласгите са дошли от Дунавските земи - прародината на индоевропейските народи.

В крайна сметка пеласгите са дошли от северните области на Балканския полуостров и са завладели част от Егеида и Южна Гърция. "*Връщайки се назад, в миналото* - пише М. Сакелариу - *пеласги могат да се открият в Тракия и Македония до III хил. пр.н.е., а в Гърция те са били налице още през ранната бронзова епоха и най-много време преди гърците са дошли в Гърция*". Според него "*люлката на пеласгите била близо до траките*". Важен е изводът му за родството между пеласги и траки.

Формирането на пеласгийската общност е бил сложен, труден и дълъг процес, в който са участвали пеласги - автохтони, за които говори Хезиод, но и много други племена, за които съобщава Страбон. Това формиране като народност е започнало още през IV хил. пр.н.е. В края на IV и началото на III хил. пр.н.е. започват да прииждат пришълци, които асимилират автохтонните пеласги или ги пропъждат от земите им. Името на пеласгите обаче продължава да съществува до I хил. пр.н.е., което означава, че остатъци от пеласги са били запазени до тогава в различни места.

Според Вл. Георгиев в Тракия живеят индоевропейци пеласги още по време на неолита. Живеещите на Балканите - главно на днешната българска територия още от IV хил. пр.н.е., поради големия демографски взрив, започват да мигрират в Мала Азия. Това преселение се осъществява на няколко етапа. То сочи, че сблъсъкът на родствените племена и народи от индоевропейското езиково семейство, движещи се от север на юг в Балканския полуостров, реално е протекъл през IV-II хил. пр.н.е.. Що се отнася до поселенията на пеласги в Егея и континентална Гърция, то те са се осъществили още през VI хил. пр.н.е.

Определено е доказан пеласгическият произход на еолийци и йонийци по западното крайбрежие на Анатолия. Сред най-старото население в Гърция и Егеида наред с пеласгите са племената на лелегите и кауконите, а в по югозападното крайбрежие на Мала Азия - на карийците.

Омир в "Илиада" изброява сред съюзниците на Троя "*карийци, пеони с лъкове криви, също лелеги, каукони и богоподобни пеласги*". На друго място той казва чрез думите на Еней:

"*Тя (Атина) пред Ахила вървеше и победа му даваше лека*
и го подбуждаше с мед да избива лелеги, троянци."

С този текст поетът обобщава част от съюзниците на троянците с името лелеги, към които следва да причислим кауконите, пеласгите и всички, които лагерували заедно откъм морето. Карийците - братовчеди на лидите и мизите - говорещи на един и същ език, са родствени с пеласгите. Роднинската връзка между карийци и пеласги - произхождащи от лелегите, е същата, както между лидийци и пеласги. Съвсем естествено е пеласгите да присъстват в карийския етнос, както личи и от казаното в "Илиада" от Омир: "*Карийският бряг на Мала Азия бил населен с пеласги*". Позовавайки се на Ст-

рабон, Евстатий съобщава: "*че и лелегите не водели отседнал живот и както пеласгите и кауконите в древността били разпространени в обширна област на Европа ... и Йонийският бряг от началото на Микеле, някога изцяло бил населен с пеласги*".

Пеласги поселявали както Аркадия и Аргос (Пелопонес), Атина, Тесалия и Епир, Мала Азия (Троада) и Анатолия, така също и егейските острови и преди всичко на Самотраки, който преди заселването му се наричал Самос. Автохтонните пеласги имали свой стар език, на който осъществявали мистериите преди Кабирис. Във връзка с култа към Кабирис Херодот пише: "*всеки, който е посветен в мистериите на Кабирите, извършвани на Самотраки и заимствани от пеласгите, знае какво искам да кажа. Порано Самотраки е бил населен от пеласги и тези пеласги заживели заедно с атиняните и тъкмо от тях самотраките заели мистериите.*"

Култът към кабирските божества, който атиняни и самотраки приели, бил създаден от живеещите на острова хилядолетия преди гърците пеласги. Самото название на острова сочи, че там живеели и потомците на пеласгите - траките. Според Спимнос "*Самотраките са по род троянци, преименувани на траки, от мястото, където са се заселили*". Още около 2750 г. пр.н.е., в края на енеолита, пеласги проникват на остров Лемнос и Лесбос. На тези острови има оставени паметници - езикови и други, сочещи родствените връзки на пеласги и етруски.

Според Диодор, в началото остров Лесбос, наричан преди това Иса, не бил населен и бил завладян от пеласгите. На името на вожда на пеласгите от Аргос, който завладял острова, същият бил наречен Пеласгия. Пеласги имало и на остров Евбея, Скирос и Скитос, Андрос и Имброс. За това, че островите покрай Мала Азия били заселени от пеласги, можем да съди, и от факта, че при административна реформа на византийския император Лъв III, морската тема включваща тези острови, била наречена Егеос Пеласгос. И дотогава обаче се пазела традицията за пеласгийския етнос в Егеида. както и думите на Херодот: "*Островитяните ... и те били пеласгийски народ, който по-късно бил наречен йонийски, по същата причина, както и преселниците от Атина - жителите на дванадесетте йонийски градове*".

Пеласгите от времето на неолита (VII-V хил. пр.н.е.) са на остров Крит и през 3000-2800 г. пр.н.е. създават същинската Минойска култура, която завършва през 1200 г. пр.н.е. с нашествието на дорийците.

Етническата картина на остров Крит най-вярно е обрисувана

от Омир в "Одисея":

"Крит е далечна земя сред море винобагро, красиво ...
смес от различни езици се чува, тук племе ахейци,
етеокрити там горди живеят, оттатък кидонци,
три колена все дорийци и племе свещено пеласги"

Според Тукидит Пелопонес е завладян 80 години след Троянската война (1150 г. пр.н.е.), така че на остров Крит тогава не е имало дорийци, а само етеокрити, пеласги, кидонци и ахейци. Найстарото население, наречено от Херодот варвари, живеещо на острова, са пеласгите и етеокритите.

Войните и природните катаклизми са характерни за остров Крит. Той е обект на чести етнически сблъсъци. Кносос, където е резиденцията на цар Минос, е разрушаван три пъти и отново заселван. Според Херодот, след Троянската война старите жители на Крит - етеокритите и пеласгите, са били вече малко на брой и са претопени от пришълците елини.

Според Владимир Георгиев, народът на Крит през неолита (6000-2600 г. пр.н.е.) е пеласгийски, а след това там се заселват и лувийци, идващи от Мала Азия.

Много са доказателствата за родствените връзки между пеласги и филистимяни от Крит (морските народи) и за пеласгийците в Италия В древността последната била наричана от гърците Хесперия (Западна страна), според Вергилий в "Енеида":

"Има една страна, и зове я Хесперия грайското племе,
древна земя, плодородна, със своето войнство прочута.
Там енотри живеели ... днес се зоват италийци ...
... Тази земя е нашата родна земя. Там родил се Дардан и
таткото Ясий - от тях произлязло е нашето племе"

Енотрите са били част от аркадските пеласги, които още в началото на II хил. пр.н.е. се преселват в Италия. Така, че граи и италийци са от пеласгийски произход.

Всичко това ясно сочи, че ранноисторическите пелгари/ белгари (българи) са родоначалници на древните граи - гърци и италийци (италианци). Не случайно древните гърци се стремят да търсят родовия си корен от Дардан - син на дъщерята на Атлант - Електра, или от древните атиняни.

Силна и жива е роднинската и културно-историческата връзка между пеласги и етруски. Особено ясно това личи от съюза на 12-те тиренски (етруски) градове, съществуващ и в Италия, още преди пристигането на троянците на Еней.

Дионисий приема главното влияние на пеласгийския елемент във формирането на римския етнос: "*В една държавна форма за-*

едно с аборигените те (пеласгите) останаха в земите, които по-късно потомството им, заедно с други, издигнаха Рим".

Значително е присъствието на пеласги на остров Сардиния, който, според Ликофрон "... *бил също пеласгийска земя с древните си пеласгийски строежи*". Идвайки от Егеида и Мала Азия те донесли в Сардиния знанията и уменията на източната строителна култура.

Според Дионисий Периегет, още преди пеласгите да дойдат в Илирия, тирените - лидийци били там като най-древен народ. Тези тирени - прародителите на етруските от Мала Азия и прилежащите й острови, са имено-троянците и лидийците.

Най-пряка е връзката на пеласгите с преките им потомци траките.

В епохата на късния неолит (3000-1900 г. пр.н.е.) и ранния бронз се открояват активни групи между Мала Азия и Тракия. Процъфтяващата през IV хил. пр.н.е. по нашите земи богата металургия, доставяща метални изделия в района около Черно море (Южна Русия и Украйна, Кавказ, Мала Азия и Иран) сочат, че сходството на културите в Тракия и Егеида се дължат не само на древен Крит и Егеифа, но че такова идва и от юг, където са възникнали самостоятелни култури и цивилизации.

Разкопките в селищните могили в с. Веселиново (Ямболско), с. Езеро (Новозагорско), говорят за единна културна общност между Тракия и Троя.

Откритията на археолозите и в други селища говорят, че: "*Тракия и Северозападна Анатолия са били свързани не само чрез общи културни елементи, но и че между тях съществува комплексно сходство, което позволява да говорим за принадлежността на двете области към една културна общност.*"

Пеласгите са родствени с троянци, лидийци и етруски. Траки и пеласги са населявали едни и същи острови - Самотраки, Лемнос, Имброс, Самос, Никсос и други, както и земите около Хелеспонта, Кизик, южния бряг на Пропондата и Халкидическия полуостров в Гърция. Така, че те са били най-близки помежду си и с троянци, и с тиренци. В дълбока древност всички те са от един народностен лелегски, пелгарски народностен масив - една общност от родствени племена. Неслучайно на троянци най-големи защитници се явяват пеласги, кари и траки.

Люлката на пеласгите не само е била близо до траките, но те са били предците им. Пеласгийският етнос в Егея и на Балканите е резултат на смесването на автохтонното население на много места мизийско, а в общи линии изцяло имено-фризийско с придошлите от север индоевропейци - последователи на Хор от атланто-нордическата група, които преминават през Балканите в IV хил. пр.н.е. и овладяват Гърция. Към автохтонните средиземноморски типове се прибавят и несредиземноморски елементи и преселници от Северна Африка - главно Египет. През неолита настъпва преместване на големи човешки маси, включително и пеласги, в посока север - юг и от юг на север, както на изток - през Волга и Урал, а също и на запад, в посока Британия и Иберийския полуостров. Сходствата на елементи от минойската, микенската, цикладска и тракийска култури сочат, че процесите на културни сблъсъци и влияния са свързани с интензивна миграционна вълна през VI и IV хил. пр.н.е. - неолита и енеолита. От пеласгите по-късно се създават последователно траки, етруски, граи, италийци, след времето на настъпване на Балканите на хето-лувийците, но преди миграцията на индо-иранците, разположени на север от Черно море към места на тяхното регистрирано пребиваване. За това говорят и съставът на религиозния пантеон, и сходството на материалната и духовна култура, както и елементите на неолитните и енеолитни култури и цивилизации в отделните територии на Балканите, Егея и Мала Азия, и еквивалентните такива в Памир и Хиндукуш, Тибет, край Ордос и Манджурия, и навсякъде, където все още пребивават племена и народи от древнобългарския единен родов корен на именци и синди.

СКИТО - ХУНОРИТЕ ПРЕЗ НЕОЛИТА И МЕДНО - КАМЕННАТА ЕПОХА

Скито - хунорският свят през неолита има и своите първи държавностни формирования (държави от конфедеративен тип) - Великата Хонорска империя, която има своето начало от края на VI хил. пр.н.е. и Балхара със столица Балх. Във Волго - Уралието продължава да съществува държавата Идел.

При преселването си в различни обиталища, една група от тези племена и народи остават да живеят в старите си територии, като запазват съществуването поне на една от групите, носеща със себе си и самосъзнанието на своята родова идентичност. Този принцип е спазван и от хунори и скити. Така например, хонорската група от Каракорум, северно от р. Сърдаря и източно от Памир (Имай, Имеон) е оставила като наследство зикурат, изправен в целия си ръст, за разлика от тези в Мизопотамския регион, Вадим Массон -един от участниците в екипа, който проучва района сочи, че е открита и златна глава на бик с инкрустирани на челото му полумесец и кръст (реликви, които се срещат и в Шумер). Аналогията показва, че двата етноса - шумери и хонори, са създали идентични цивилизации още преди да се разселят от прародината си Балканите и Волго - Уралието. Като доказателство за това е фактът, че при всички премествания на хонорите, а по-късно и на хуните в новите земи, те основават мизопотамска (шумерска) култура в готов вид. Това съждение на историците е невярно, но то сочи, че и хонори, и шумери, и тяхната единна култура и цивилизация са в рамките на тяхната нова скито - хунорска същност. Те са производни на дако - мизийската и по-късната ѝ продължителна, пелазгическа и трако - кимерийска, предисторическа култура и цивилизация от Балканите. **В Далечния Изток е сформирана общността на балагурите - в района на днешната пустиня Такламакан**, а арите (кари) - предци на траките, населяват Тибет.

Първото след Потопа от Черно море преселение е започнало от днешна България, като драките (даки) увличат живеещите по това време в Тракия и на север от Дунав шумери (мизи), а така също и скитите от Добруджа. По-късно към тях се присъединяват и хонорите от северното Причерноморие.

Значителни размествания настъпват и на Балканите. Останалите, оцелели от Потопа, дако - мизийци се придвижват към поречието на Марица, като част от тях овладяват Крит (древния Карит) по името на населяващите го кари и пелгари (пеласги).

Голямото струпване на племена по Двуречието, Библейските земи, делтата на р. Нил и северозападната част на континента Африка през VI хил. пр.н.е. се дължи и на преселниците, в резултат на Потопа в Черно море - последователите на Хор. Древните фризи, потомци на Миневра - атиняни, в Египет се отделят по религиозни и верски причини. Те са известният като богоизбран народ египтяни - древни евреи. Те, както е известно от "*Древногръцките митове и легенди*", са идеите дактили - бели (евреи) и мургавите (юдеи).

Вече е безспорен произходът на египтяни, атиняни и техните потомци - граи, евреи и юдеи - фризийски (трако - кимерийски) и атлантски. Те са предци и на днешните израилтяни и гърци. Прародината им е древният Египет.

Атлантите фризийци - последователи на Хор, са морски народи.[1] Това им дава възможност да преплуват Средиземно море и да овладеят племената, населяващи западна Европа - праотците на латини, друиди, келти, арии и други. Поради техни нашествия, в края на V хил. пр.н.е. келти, друиди и други племена се преселват на Британските острови, латините - в Северна Франция, а ариите - в днешните земи на Германия и Дания. Само част от предците на латините, под напора на фризите и атлантите, притежаващи търговски и военен флот, напускат Испания и се заселват последователно на Сардиния, Сицилия и временно в Пелопонес. Прогонени от илирите, те отиват на юг, към р. Нил в Египет. По-късно племената на латините се делят на две части - едните се завръщат на Балканския полуостров, а другите остават край р. Нил. Завърналите се на Балканите са известни като граи (гърци).

В края на V хил. пр.н.е. от Библейските земи, през Средиземно море и Черно море, в България пристигат праотците на галите, като прогонват от Добруджа живеещите там хиперборейци. Последните се преселват на север от р. Дунав, в днешните земи на Румъния и принуждават студоустойчивите племена, дошли от скандинавските страни, наново да се преселят там. **Настъпило мирно време на Балканите, което продължило до 4200 г. пр.н.е., когато рязкото застудяване станало причина за нов преселения на народите. И този път преселението на народите е един кръговрат. Балканите се превръщат в своеобразен център, в който се съхранява историята на преминалите през тези земи племена. Това обстоятелство е красноречиво доказателство за полуострова като люлка на европейската култура и цивилизация.**

Пустинната Такламакан е населена от ургури (балагури), говорещи старобългарски език, а Гоби - от гети, говорещи вече разли-

чаващите се старославянски езици. Конните и неконни народи - гети, различаващи се по структурните особености на своя език, са праотците на руснаците и поляците. За присъствието на балагурите в Такламакан ни напомня името Уйгурия на автономния район в днешен Китай, както и Удалгури - град в област Асам в Индия, Джунгури в Западна Бенгалия - Индия. Древните българи в Далечния изток са говорели на санскритски език.

В периода на неолита и халколита населението в тази част на Азия вече се различавало по расов тип и езикова принадлежност. В историческите хроники те са известни като "*индоевропейци*" - "*конни народи*", които говорят индоевропейски езици.

В края на халколита, около 4000 г. пр.н.е., силното застудяване пречи на развитието на скотовъдството в североизточните земи на Азия. Логично е тези племена и народи главно от древнобългарски произход, притежаващи големи стада от камили, едър и дребен рогат добитък, и главно коне, да се преселят на юг. Естествената преграда Хималаите и другите планински вериги обаче пречат да стане това преселение. При тези сложни условия започнало Великото преселение на народите от изток на запад.

Възникването на високо развитата цивилизация в долината на р. Нил, Балканско - Егейския регион, Крит и Микена е дело на едни и същи племена през енеолитната епоха. Тя е изцяло продължение на новолитната култура и цивилизация на дако - мизийската, скитско - хунорската и балагурска общности, развивали се синхронно на територията на Балканите и Азия. Изпълнена с дълбоки исторически поврати е историята на именци и синди и техните наследници - хонорите. За това красноречиво говорят описаните в "*Джагхар тарихы*" исторически събития. Тяхното развитие обаче напълно се осъществява през халколитната епоха.

И тласъците на всички тези събития идват от първородината Балканите, където успоредно се развива златната, неолитна, историческа, дако - мизийска цивилизация, наричана сега Варненска.

Най-новите резултати от разкопките на некрополи в Североизточна България, наред с тези от Варна, говорят ясно за предците и строителите на Варненската цивилизация, а така също за утвърдения първобитно - общинен строй и наченките за неговото разлагане.[2]

Съществено място в развитието на създателите на тази култура и цивилизация заемат земеделието и скотовъдството, а наред с тях - риболова. Още от времето на неолита съществувала натурална размяна, главно поради оживените връзки между родовете и племената.

По-нататъшното развитие на занаятите като предачество, тъкачество, шиене и други довело до по-тесни икономически връзки с други страни в края на новолита и началото на енеолита (халколита). Засилили се културните връзки и взаимоотношения с близки страни и народи. Създали се големи центрове на културата в днешните български земи. По-изявени сред тях са в басейна на Марица, главно в Старозагорско и Пловдивско, покрайнините на Тракийската низина, гъсто населена през новолита. По-късно са били населени и нашите земи в Северозападна България, Софийското поле и Североизточна България. Най-известни сред тях са Карановската селищна могила, разположена върху площ от 25 дка, южно от с. Хрищени, на 6 км източно от Стара Загора, Азмашката селищна могила, обхващаща площ от 6 дка на разстояние 25 км от Карановската. Първият етап от развитието на култура през неолита е Азмашката селищна система, получил по-нататъшно развитие. Това е доказателство за дълго и продължително развитие на неолитната култура в днешна Южна България. На това място хората били задържани за дълго поради благоприятните природни условия - равнини с плодородна почва за обработване, близост до гора с дивеч.

В Тракийската низина са открити и много други селища, обитавани през неолита. Те са били средищни центрове на обособени в географско отношение райони. Една част от тях са били по-малки селища с малък брой население. Обширно селище от средния халколит е разкрито при с. Езеро, на 3 км югоизточно от Нова Загора, както и селищни могили при с. Биково, с. Стамболово, при гара Коньово и с. Дядово.

На територията на Пловдив е селищната могила Ясъ тепе със застъпени култури от средния неолит. Забележителни са находките от неолитното селище при с. Мулдова, Асеновградско и могилите при с. Капитан Димитриево, и с. Юнаците, и особено в Казанлъшката долина, обявена за Долината на тракийските царе, с поредицата от находки в разкопаните могили, под ръководството на археолога проф. Георги Китов. Пирдопско - Златишкото и Софийското полета, заселени от периода на стария неолит, разкриват причините за поява на ранна керамична култура в селищата край Кремиковци и Чавдар, Софийско.

Значителен интерес представляват центровете на неолитната култура в Хасковско, главно около Перперикон, както и около Мур-

салево, Перник, Сапарева баня и други, в долината на р. Струма. Неолитните селища при Нови Искър (кв. Курило) и при селата Бухово, Ребърково, Милковица, край София и други, говорят за плътно заселване на Софийското поле в подножието на Стара планина и Лозенска планина. Със стара неолитна култура са селищата при с. Оходен и с. Тлачене, а така също и при с. Градешница, Врачанско. В Лудогорието - Североизточна България има много неолитни селища. По-известните селищни могили от този период са в м. Коджадермен до гр. Шумен и при с. Салманово, Шуменско, при гр. Русе на брега на Дунав и в с. Невски (сега квартал на Попово), при с. Виница - Шуменско, край Разград и на други места. Не без значение са и новооткритите неолитни селища край с. Дъбене, Карловско, с. Искра - община Първомай и други.

Това са само малък брой от неолитните малки и големи културни центрове на днешната територия на нашата страна, стояли в основата на златната, дако - мизийска, Варненска предисторическа цивилизация.

Поставено било началото на патриархата, получил своето развитие халколита (енеолит) и особено през бронзовата епоха. На преден план излязла ролята на мъжкия труд и участието на мъжа в зачестилите междуособни стълкновения за обработката на плодородна земя, завладяване на райони за лов, за вода и минерални залежи, необходими за рудодобива.

Централното местоположения на днешните български земи на Балканския полуостров в исторически аспект довело перманентна възможност за общуване на нейните обитатели със сродните племена и народи по всички посоки на света.

През неолита Балканите били в пълна икономическа взаимовръзка с културно историческо развитие на Близкия изток и цялата географска област, включваща още Мала Азия и Източното Средиземноморие.[3] Нововъведенията в технологиите, оръдията на труда, производството на селскостопанска, скотовъдна и металургична продукция в една или друга част на този регион бързо се разпространявали в тези райони. Разпространението на неолитните култури говори за културните връзки на днешните български земи със съседните ни региони.

---

1. Мутафчиев, Кр. Древната история на Балканския полуостров. т.1. С., 1997. с.14.
2. История на България. Т.1., с.77-82. БАН, С., 1979.
3. Българите в света от древността до наши дни. т.1. с.70-77. С., 1979.

ХАЛКОЛИТНА МАТЕРИАЛНА И ДУХОВНА КУЛТУРА НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ

Потопът от 5508 г. пр.н.е. не прекъсва напълно Балканската и по нашите земи цивилизации. Независимо от големите наводнения, потъналите селища и други големи загуби, цивилизацията при Варна не е "*несъстояла се*" и не е претърпяла "*пълен упадък*", а напротив, през халколита (енеолита) тя бързо се съвзема и районът процъфтява икономически и в културно отношение. Бурното му развитие го превръща във водещ културен център през V хил. пр.н.е. за целия тогавашен древен свят. Както изтъква водещата ни археоложка - чл. кор. на БАН, Хенриета Тодорова, "*Каменно-медната епоха е един от най-ярките, ключови периоди в праисторията по нашите земи. Нейният основен белег е навлизането в живота на праисторическия човек на второто разделение на труда, което е неправилно свързано с възникването и експлоатацията на най-ранните металургични центрове*" и още "*... Каменно-медната епоха представлява един блестящ завършек на класическите форми на родово-общинния строй, характерни за етнокултурните общности носители на най-ранните форми на земеделско-скотовъдната продукция*".[1]

Халколитното стопанство осигурява независимост и стопански живот на племената, населяващи българските земи през този период. Човекът от тази епоха притежава необходимите познания за развитие на земеделието и скотовъдството, за добиването и преработката на мед и злато и не е застрашен да загуби прехраната си. В този момент дако - мизийците ползвали дърводобива и практикували строителството, грънчарство и дървообработката, производството на оръдия на труда и разносната търговия. Всичко това довежда предците ни до уседнал начин на живот. Тяхното стопанство било затворено. В него селищата се развивали като самозадоволяващи се стопански единици със собствени суровини.

Най-типичното за халколитната култура на Балканите е настъпването на ново разделение на труда, с което се ерозира затвореността на стопанската дейност на човека. Изграждат се общини от семеен тип. Освен по българските земи от времето на халколита са открити и рудодобивни центрове извън тях в Източна Сърбия - Руда глава и в Пенсилвания, но те са с по-ограничено значение. С откриването при археологическите проучвания при с. Ябълково, област Хасково, на медна шлака от VI хил. пр.н.е. се

доказва наличието по нашите земи на най-древната за Европа и света металургична дейност, още по време на новолита.

С развитието на рудопроизводството и металургията значително се налага развитието на търговията и търговските центрове като тези в наколните селища край Варна. Основните търговски артерии през новолита и халколита са били водните - реки, езера и Черно море.

От анализа на използването на злато през тази епоха личи, че има два вида от метала - един от собствен, местен произход и друг - със следи от платина и цинк от вносен добив. Това сочи за търговската дейност между племената от нашите и други земи.

Не само селищата, но и архитектурата им имат тенденции към решителни промени. Като строителен материал вече се използвал камъкът - за издигането на масивни сгради. Така например, централната сграда от Дуранкулак е с площ от 166 кв. м, а в селищните могили при с. Овчарово и Радинград се открояват двуетажни сгради. Интересни са резултатите от проучванията на Петър Боев на антропологията на хора от халколита, които сочат процес на архикефализация в появата на балканско - кавказката раса. **Върхът на балканската халколитна култура е появата на пиктографската писменост. Това става поетапно още от втората половина на VII хил. пр.н.е. и началото на V хил. пр.н.е.Според белгийския лингвист Х. Херман, писмеността е възникнала на Балканите, на територията на съвременните България, Македония, Сърбия и Румъния - земите, населявани от дако - мизийци и сапеи, в периода на възникването на същата.**

А според популярния изкуствовед И. Дянков "***Индоевропейската родина е била на Балканите*". Тук е люлката на индоевропейските езици на най-ранните предци от дако - мизийско и сапейско население. Тези езици с течение на времето се разпространяват из цяла Европа, Предна Азия, до и в Индустан, Шри Ланка и Бангладеш. Това е праезикът на индоевропейците - синди, с дако - мизийски езиков субстрат.** Сега учени го различават до най-ранен езиков слой на индоевропейското езиково семейство като анатолийски и пелазгийски.

Всички тези доказателства слагат край на спора за езиците, който, като един вековен спор, според Йохан Готфред Хердер (1744 - 1803 г.), се води, "*защото всяка стара нация обича да се разглежда като първа родина и да разглежда страната си за месторождение на човечеството*". Езиците, тези "*Най-стари паметници на народите преди писмеността и изкуството са най-*

истинността на твърдението му. Наред с това, те по безспорен начин потвърждават, че и библейският патриарх Авраам не е египтянин. Според тях "*богоизбраният народ*" е египетско население на свещения град Ахетатон. Първата книга на Стария завет "*Битие*" на базата на египетската космология евреите превръщат в "*исторически*" персонажи имената и титлите на египетски фараони - Авраам, Мойсей, Аарон, Йосиф, Сара (едно и също лице с Нефертити) и Лаван. Авраам всъщност е фараонът Ехнатон, а Мойсей - Рамзес I. Историческото събитие с значимо преселение на хора по религиозни причини от столицата на Египет - Ахетатон и заселването му в Ханаан през 1344 година, потвърдено с много данни в египетската история и археология, е основа на съдържанието на Втората книга на Старият завет "*Изход*". В тази книга се говори за народ, наречен "*евреи*".

Според Библията в Египет живеят два народа - египтяни и евреи (деца на Израил). В нея се твърди, че евреите, макар и роби са "*по-многобройни и по-силни*" от египтяните: "*Елате да постъпим разумно спрямо тях, за да не се размножават, да не би в случай на война да се съединят и те с неприятелите ни да воюват против нас и да си отидат от земята ни*" (Изход 1:10) се твърди от името на тогавашният фараон. **И в днешно време преиначена история за това историческо събитие в Библията се познава от всеки евреин, християнин и мюсюлманин и тя лежи в основата на продължаващия и до сега конфликт между Израел и Палестина. Въпреки всичко обаче сега се знае вече, че това е историята на египетското население, напуснало свещения си град преди 13 века пр.н.е.** Сравнителният анализ на Стария завет и летописите на египтяните сочи, че в основата на пасажите от Библията различни човешки цивилизации са втъкали в своята народопсихология, които са различни от истинската история на египтяните.

Най-новите археологически разкрития на двамата френски учени показаха истинската история на египетските фараони и развенчаха окончателно мита за "*богоизбрания народ*" от Стария завет.[1]

Всичко това поставя на дневен ред за разглеждане проблема за Рая на Земята и за езиците на народите. Надживяла хилядолетия, истината за световния катаклизъм - Потопа, дава основание на изследователи и учени да свързват това историческо за съдбата на човечеството събитие с древен Шумер. Косвени доказателства като "*Списък на царете ...*" преди и след Потопа налага идеята за съществуването на само едно царство и човечеството като цяло все още продължава да е в плен на описаното в Библията, че По-

топът е бил в Мизопотамия (Месопотамия). Безброй са вече обаче доказателствата за потопа в Черно море и връзката му с епоса за великана Билгамеш (Гилгамеш), носещ българско име. Този безстрашен героичен цар на Урук не случайно търси прародината си в посока към днешните Балкани.

Още през 1988 г. Рик Фербанкс и Едуард Барк потвърждават тезата на Райан и Питман за разтопяването на ледената шапка от последния ледников период на два етапа "*около 12500 г. пр.н.е. и 9490 г. пр.н.е.*" Първият тласък на топенето довел до разлив на реките Днепър и Волга в горните им течения в пълноводни езера, а вторият довел до вливането им в сладководното езеро Черно море. Около 10 хил. пр.н.е. равнището на Черно море е спаднало под равнището на излаза му в Средиземно море и на Световния океан. Приливът на солена вода през Босфорската преграда през 5508 г.пр.н.е., която е със 100 метра над нивото на бреговата линия показват, че дневното повишение на нивото на езерото е 15 см. За да се спасят хората от Черноморското крайбрежие, е било необходимо да изминат голямо разстояние.

Същевременно миниледниковата епоха от 6200 г. пр.н.е. до 5800 г. пр.н.е. довела до миграция на населението, занимаващо се със земеделие в Анадола и Палестина в нашите североизточни черноморски земи. Потопът е предшестван от предупредителни събития, довели до възможността Ной, Зиусудра, Утнапшщим и Атрахазис да се подготвят. Така подходил и Гилгамеш, силно изненадан от "*каменните неща*", описани според текста на иврит като "*ревящи води на дълбините си се надигаха и Техам тяхната царица заплашваше да залее Божието творение*", но господ я покрил и заточил да живее на пясъчните дюни.

Позовавайки се на приказката за Потопа на остров Самотраки по Диодор Сицилийски, американските изследователи Райан и Питман изразяват хипотезата си за Черноморския характер на Потопа, която беше защитена и с помощта на достигналия по-рано до нея проф. Петко Димитров от Института по океанология при БАН - гр. Варна и особено силно с експедициите на проф. Балард по Черноморското крайбрежие на Турция, България и Румъния. **За преминало население от Мала Азия към Балканите през миниледниковата епоха е известно в историческите източници. Това е предизвикало и големия демографски бум сред сродното му дако - мизийско и сапейско население на Балканите, довел до по-късното му многоетапно разселване и разслояване.** След гигантския катаклизъм, според бившия директор на Историческия музей -гр. Варна - Иван Иванов, Балканите стават обе-

тована земя за българите за повече от пет хилядолетия. Според "*Джагфар Тарихи*" Гази Барадж ни съобщава:

"*Най-голям разцвет държавата на Каф - българите (кавказките българи - б.а.) е при управлението на цар Камир Батир. След неговата смърт част от самарците (кавказките българи в Самар), Шумер или в областта Мустанг замърсили водата, забравяйки че тя е свещена, тъй като отразява бог Тара (Тангра). Разгневеното божество решило да потопи във вода земята Самар ...*"

Тези твърдения на Гази Барадж потвърждават, че **индоевропейците, това са кимерийците и кавказките българи, както и самарците** и, че поради Потопа, част от тях обитават най-западната част на Кавказ. Обидилите бог Тангра българи предизвикали природния катаклизъм и тези от тях, които преди предупреждението на природата да спрат замърсяването на реките, се преселили в Египет с името "*агачири*". Според това предание планината Самар се намирала в непосредствена близост до Черно море. То подсказва, че **българи, шумери и камирци са от единен индоевропейски произход.**[2]

След като от дядото на Ной - Матусала, според Ал-Масуди, произхождат българите, то те са индоевропейците отпреди Потопа в Черно море. Това е още едно доказателство за древния произход на предците ни. Името на тези ни предци носят Памир (Имеон), Стара планина (с тракийското си наименование Аймон), нос Емона в най-източната част на планината и редица други. В античната българска хроника има редица такива остатъци от библейските родоначалници като свидетелства в защита на тезата за Библейския Потоп в Черно море. **Това е така и според гръцката митология - сбитият и компилативен характер на присвоена от по-древната от нея митология на предците на древните траки с родоначалник Пелазг. Тези предци на траките са най-древното след дако - мизийците и сапеите население на Балканите и Егея. Те, пелазгите, живеели по тези земи по времето на халколита през V хил. пр.н.е. и по-късно и са първите металурзи, познаващи медта и среброто и са създатели на първите градове в Пелопонес, Лариса, Аргос и Месина.** В историческата хроника са известни като пелгари, белгари, пелазги, белазги, българи. Най-древната земя, фиксирана в Светото писание е на Балканите.

Според "*Сказание за дъщерята на хана*", зли алпи издигнали висока стена за да спрат слънчевите лъчи:

"*Стена на острова Чулман*
тез алпи вдигнаха зандан.

Не могат слънчеви лъчи
да вдигнат хорските очи
скова земята студ и лед.
И живи трупове безчет
копаят пещери зандан,
но стига ги смъртта и там."[3]

Посочен е и спасителят на човечеството - добрият и самоотвержен алп Карга - гаргата. Тя е добрият "*вестител*" и в Библията, и в преданията за Потопа на американските индианци. Подкрепа за това, че Потопът се е състоял в Черно море, са и доказателствата от Библията, според записаното в която, създаването на човека, Господ предхожда със засаждане на райската градина Едем в земята, която няма нищо общо с Шумер. **Тази земя, в която намират убежище потомците на Ной, се просича от четири реки - Дунав, Днепър, Днестър и Дон, които събирали водите от ледниците, осигурявали съществуването на сладководното езеро при природните катаклизми.** В шумерския, гръцки и хуно - български, за разлика от библейския вариант за Голият се свързва с българското име. Шумерската легенда е свързана с образа на Билгамеш, а гръцката - с пелазгите, пелгари от Ликаон. Главни действащи лица в хуно - българското предание за Потопа са самарците - българи. **Така нашето име явно е посочено като водоразделно в развитието на човешката цивилизация.** По време на миниледниковата епоха - 6200 г. пр.н.е. - 5300 г. пр.н.е., животът в Анатолия, Мизопотамия и Предна Азия, поради природно-климатичните условия е замрял. Селищата в тези региони са обезлюдени, докато климатът в земите около Черноморското сладководно езеро е благоприятен за разгръщането на богата култура и цивилизация на дако - мизийците и сапейците, и на преселилите се при тях фризи - атланти (последователи на Хор), както и кимерийци и атиняни от Египет и Мизопотамия - гиганти, исполини.

Археологията и находките потвърждават струпване на население и селища в периода на миниледниковата епоха около Черно море и водните басейни на Дунав на североизток и Марица (Хеброс) близо до гр. Пловдив. Това допринася за бурното развитие на земеделието преди Потопа в Черноморския оазис, наред с развитието на богатото селищно строителство.

---

1. *Сабах. М. и Р. Тайната история на Библията. С., 2005. с.45 - 46 и сл.*
2. *Бахши Иман. Джвафар Тарих . Оренбург, 1997. с.17 - 18.*
3. *Бащу. М. Сказание за дъщерята на кана. С., 1997. с.10.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Периодът на халколитното развитие на ранните ни предци е период на рудодобив и рудопреработване. Най-старият рудник в Европа *"Ай Бунар"* -местността Мечи кладенец за добив на мед, е разположен край Стара Загора. По нашите земи са открити първите минни разработки, оръдия на труда, следи от методи и техники за добив и преработка на медните руди. Достиженията на минно-металургичното производство дават и наименованията на епохите в историята - медно-каменна, бронзова и желязна. През медно-каменната епоха у нас се добиват карбонатните руди - азурит и малахит. Първото оръдие на труда - кирката за изкопаване, представлява рог от дива коза, а дръжката - бедрена кост от голямо гръбначно животно или от човек. Дървеният материал не е служел за закрепване, а за добиване по *"огнения метод"*. По този метод се запалва силен огън до забоя до нагорещяване на рудната жила и последователно се залива със студена вода, като от рязката промяна на температурата масивът се нагнетява и става по лесна за ръчно изкопаване. Медните руди са изкопавани от рудоносните жили на повърхността. **Първите рудари са дакомизийските племена, включително новодошлите фризи - кимерийци (последователи на Хор), които, след потъването на родината им Кимерия и Атланд на Север, заселват териториите на съвременните Румъния, България и Егея - Крит. Те са този народ, който оставил доказателства за дейността си със рисунки върху произвежданите от самите тях керамични съдове. Те са откривателите и разработващите богатите медни находища.**

Началото на организираното рудопроизводство е поставено в нашите земи през халколита.[1] Важни предпоставки за това било и наличието на медна руда. Наред с рудника край Старозагорските минерални бани *"Ай Бунар"*, древен рудник от епохата на халколита е намерен и при село Хрищени, област Стара Загора. От тези рудници се съди, че древните рудничари са притежавали високо майсторство. При пробиването и прокопаването шахтата при с. Хрищени е пробита скална маса на дълбочина 27 метра.

Откриваните големи късове руда били разработвани с големи каменни чукове и смилани ръчно, с каменни мелници и хавани на ситно. Първоначално рудата била стапяна в плитка яма в земята, а по-късно в каменни, правоъгълни пещи, измазани отвътре и отвън с огнеупорна глина, обърната откъм стената, откъм която духа вятърът. За поддържане на висока температура предците ни използвали дървени въглища. За да се пречисти, медта била подлагана на няколко претопявания. Намереният фрагмент от каменна пещ край Етрополе от халколита, говори, че пещта е била с еднакъв размер с намерената такава в град Митерберг - Австрия, за

топене на медна руда през бронзовата епоха.

От стопените кюлчета мед били изковавани клинове, брадви, четирирьбести шила, халкички, пластинки и обли телчета за укрепване. Тези оръдия на труда са намерени в градовете от същата епоха, особено от къснохалколитните некрополи в Североизточна България - с. Виница, област Шумен (сега под водите на язовир Виница), с. Голямо Делчево (под водите на язовир *"Г. Трайков"*), гр. Девня и гр. Варна.

Металургията била главният фактор за възход на материалната и духовна култура на населението на Балканите през халколита, предшествала развитието и в района на Егея, и Мала Азия. За лов и риболов през този период били използвани харпуни (като намерените при с. Биково, област Сливен, град Русе и други). От този период са познати въдици от кост и мед, върхове за стрели от кремък и кост.

Въз основа на инвентара от погребения в Североизточна България и особено на некропола от Варна могат да се направят изводи за социално-икономическите отношения в родовата община през халколита (енеолита) в тази част от нашите земи. Изключителният гробен инвентар в гробовете на властниците, разположението на гробовете на богатите спрямо тези на бедните са белезите на социалното разслоение и на военно-политическата организация от класов тип. **Този извод се потвърждава от разкопките на Дипсизката могила при с. Езерово и показва, че в края на халколита се появяват високоразвити меднодобивни центрове в средногорската земя и по големия път север-юг. Варненският некропол сочи сложните погребални обичаи на епохата.** Новото в него са така наречените символични гробове - т.е. в тях не са намерени човешки кости. Сходство с другите гробове е, че са поставени обичайните гробни дарове, със задължително наличие на златни предмети и по-голям брой медни сечива и корубести костни идоли. Тези гробове са разделени на четири вида. В първия вид от тях има златни предмети от 1 - 1.5 кг. и изключително богатство на друг вид гробен инвентар. Вторият вид е с пълна идентичност на инвентар и с по една глинена маска на човешко лице, а третият със сравнително беден инвентар от златни, медни и други находки. Последният е с малко инвентар, по-дълбоки гробни ями и потрошени при погребението кости. В един от гробовете личи антропоморфизъм - проява на религиите в напредналите в икономическо отношение общества, показан чрез апликирани златни предмети върху глинените маски. За гробовете с начупени кости се смята, че те са препогребани от други места.

Гробовете със скелети са характерни с различие на положе-

нието - изпънато по гръб, каквото липсва при други находки на погребения от тази епоха, където скелетите са със свито (хакерно) положение. Всички проучвания показват, че тези гробове са едновременни и на един и същ вид население. Керамиката и при четирите вида гробове е поставена до и зад главата, а каменните и медни брадви - до и върху рамото, с острие към тялото, а накитите според предназначението им.

Погребението със свити ръце и крака се обяснява с религиозните схващания на тогавашните хора за задгробния живот, че умрелият трябва да бъде погребван в такова положение, в което се е намирал в майчината утроба преди да се роди, а крайниците му да са свити и свързани, за да не стават причини за зло на живите.

Варненските, халколитни, гробни маски са далечен първообраз на златните маски на критско-микенската (каритянско-мизийската) култура на карите и мизите в Егейския предгръцки свят.

Освен култът към мъртвите и аграрните култове сред тогавашното фриго - кимерийско, по-сетнешно бриго - кимерийско, пелазгическо население, на Балканите, Крит, Микена и целия Егейско-Балкански регион съществуват и редица други култове.

Те са се появили при разпадането на родово-общинните отношения - патриархално родов смесен култ към предците и вожда, и други. Съществували и редица морални забрани, които регулирали обществените и семейно-брачни отношения в рода и семейството.

За религиозните представи и вярвания на най-старите земеделци и скотовъдци по нашите земи съдим по находките по наши-те земи от Караново, Русе и други места, в светилищата за извършване на култови обреди, от боядисаните стени, украсени с рисунки. За наличието на светилища през халколита съдим от намерения - и при Старозагорските минерални бани *"модел"* на светилище. За външния изглед на това светилище се съди по *"модела"* на светилище от местността Коджадерман, област Шумен, и двуетажното такова при град Русе. Такива модели светилища има и при индианските племе хопи (предци на шопите) от Северна Аризона, в Румъния, Чаталхююйой - Мала Азия и в други области. И при халколита е голям броят на антропоморфните и зооморфни съдове с изобразени върху тях таралеж или друго животно. ,

Религиозните схващания на населението се изразявали чрез идолни пластики от глина, мрамор, кост и злато. Освен домашни животни и други същества, се изработвали като идеални пластики и човешки изображения. В сравнение с епохата на неолита идол-

ната пластика през халколита е от много по-разнообразни типове. В селищната могила при Старозагорски минерални бани е намерена пластика - човешка фигура, изобразяваща едновременно женско и мъжко тяло, а по стените - фигури, подобно на тези, намерени при Русе - от злато, изобразяващи човешкото тяло в схематичен вид. Познати са и три типа амулети за изпъждане на зли духове - корубести, поставяни в гробовете, триъгълни и плоски.

Голям брой от фигури от халколита са намерени не само на Балканите, но и в Централна и Югоизточна Европа, Мала Азия и други географски области. Те са веществено доказателство за религиозните представи и свързаните с тях култове в неолитното и халколитно общество - края на VII хил. пр.н.е. - началото на III хил. пр.н.е. Във връзка с това са и срещаните в халколитните селища глинени предмети с триъгълна или четириъгълна форма, снабдени с плитко корито, с три или четири крачета. По ръба на коритото, в предния край, има антропоморфни и зооморфни изображения. Типичен пример за това са находките при с. Градешница - област Враца, Пловдив и Велико Търново, Азмашката селищна могила и тази при Неа Никомидия в Северна Гърция.

Археологическите находки сочат, че обитателите на днешните български земи от неолита и халколита обичали да носят различни накити от глина, мрамор и мидени черупки. Антропоморфно изрязани пластики от Хотнишкото златно съкровище, Русе, Варна и други също били използувани за украшения и амулети.

Превърнатите в символи орнаменти върху керамиката, идолната пластика и други предмети, говорят за сложен мисловен процес при древните ни предци.[2] Човекът от халколитната епоха е съставял песни, танци, музика, забавни игри, изработвал е детски играчки. В нашите земи има открити находки с наличието на първата писменост в света - писменост на първата историческа цивилизация на Балканите - дако - мизийската, по-късно Пеларгическа. Глиненият печат, открит при с. Караново, е с йероглифна писменост на развитото дако-мизийско, сапейско и пеларгическо, единно древнобългарско общество - предците на трако-кимерийците (траки).

Знаците и пиктограмите, гравирани върху керамичните изделия, са местно явление на населяващите Дунавско - Балканската и Каритска област племена, както и на населението от Мала Азия. Подобни знаци са открити в Деветашката пещера и при с. Чавдар до град Златица.

Изучаването на разпространението на халколитните култури ни води до установяването на културните връзки на населението от днешните български земи с това от съседните области и географски райони. Тези културни връзки и взаимодействия съдействат за бързото развитие на културата на местните племена. Добре планираните и укрепени селища с открит разнообразен инвентар в тях, с добиването и преработката на големи количества руда за мед и злато, наличието на ранни писмени знаци - всичко това говори за съществуването на процъфтяващи култури и цивилизации и по нашите земи. Те предхождат тези в съседните области и райони. Тези култури търпели и оказвали влияние от и на културите от съседните райони, с които поддържали тесни икономически и културни връзки.

Напуснали пещерите, живеещи в големи селища в равнините, в плодородни земи и пасища, до чисти течащи води, дако-мизийските, сапейски и пеласгийски племена бележат нов етап на своето развитие в края на каменната епоха. Те живеели в едноетажни жилища от дърво, много често с дървени подове. Отоплителната печка и богатият домашен инвентар, разнообразните сечива и инструменти, богато украсените с невероятни пластики домашни съдове, са характерни за бързо развиващата се през неолита и халколита култура по нашите земи. Тази култура е известна в историята като Дунавска.

През новолита и особено през халколита използували сърпове с керамични зъбци и дръжки от дърво. Зърнените храни, добивани от дако-мизийци, сапеи и пеларги, били съхранявани в ями дълбоко в земята. Стените на тези ями били измазани с глина, а подът, постлан с керамични фрагменти. Това особено ярко личи от разкопките на Азмашката могила.

През тази епоха били отглеждани домашни животни - куче, говедо, коза, свиня, овца и други, кости от които в голямо количество археолозите намират при разкопки на боклучените ями край жилищата. В домашния бит на населението широко били използвани костите на дивите животни. През тази епоха преобладават костите от домашните - говеда, свине, овце, кози, както и от елени, дива свиня и сърна от дивите животни.

Древнобългарските племена от новолита и халколита засявали различни сортове пшеница, ечемик, фий, бобови растения и други. Те събирали горски плодове, а в някои райони като с. Чавдар - Софийско, отглеждали лозя.

1. *История на България, т.1, БАН, с. 60-64, С., 1979.*
2. *Пак там, с. 81-84*

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПО НАШИТЕ ЗЕМИ ПРЕЗ ХАЛКОЛИТА В НЕПРЕКЪСНАТО КУЛТУРНО И ЦИВИЛИЗАЦИОННО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ И ВЗАИМОВРЪЗКА СЪС СЪБРАТЯТА СИ В ДРУГИ ЧАСТИ НА СВЕТА

Демографски взрив в земите на днешна Тракия в края на VI хил. пр.н.е. предизвиква движение на дако - мизийците на север и североизток. Това води до повишаване нивото на културите *"Полянина"*, *"Сава"* и *"Боян - Видра"* в Североизточна България.

Изследванията на ст.н.с. Петър Добрев, проф. Георги Георгиев, чл. кор. на БАН Хенриета Тодорова и други, по проучването на могили в Тракийската низина (315 изследвани само от големия български археолог Петър Детев) доказват непрекъснатост и културна приемственост в целия изследван исторически период - времева дистанция от повече от 8 хиляди години. Този период обхваща времето от появата на първите селища до Новата ера. **Съществуваща синхронно с Варненската култура, тази от Тракийската низина** в поречието на р. Хеброс е плод на един народ, състоящ се от племена от един и същ родов корен. Моделът за изграждането на град Пловдив служи за модел на изграждане на градове в Тракийската низина, а по-късно в Северна България и други земи на Балканите, както и в други географски области на територията на Европа и Азия. Културното наследство по тези земи е дело на местното население, живеещо тук още от периода на Следледниковата епоха, следи от което археолозите намират при селата Оходен и Галиче - област Враца, квартал Слатина на гр. София, край планината Витоша, с. Мусалиево - Плевенско, край Девня и Варна, и други краища на днешна България. Това население, оставило трайни следи по българските земи, от дако - мизийски и сапейски (шопски) произход е непрекъснато по тези земи. То е от последователите на Хор - създател на Египетската, Месопотамска, Асирийска, Вавилонска и редица други култури и цивилизации по света.

Блестящо потвърждение за това са резултатите от изследванията на дако - мизийския геном и неговите носители, от преди 30 години, на акад. Йордан Иванов и от съвременните изследвания на проф. д-р Иво Кременски - ръководител на Национална генетична лаборатория, както и на екип от Европейската международна общност.[1] Всичко това се потвърждава и от редица други доказателства и писмени паметници на културата. **Дако - мизийците и сапеите (шопи) са предци на древните траки по нашите земи и**

са коренно балканско население, придобило името си по-късно, след завръщане в изконната си прародина на техните събратя от Тибет и Шамбала, от Мизопотамия и Египет, както и от Етиопия, Йемен и Кения.

Изграждането на Пловдив още в началото на новолита говори за степента на развитие на човешката цивилизация по тези земи. Това е цивилизацията майка за последващата дако - мизийска култура и цивилизация с два синхронно развиващи се клона - Варненската - край Черно море и крайречната, и крайезерна - при река Марица (Хеброс) - пеларгическата. Праотците на по-късните траки създават за първи път в света свой *"център"* с цел обединение в едно на старите исторически селища. В този период се появяват и селищата в и край Брезник, Ниш, Кърджали и Кюстендил.

За степента на развитие на тази цивилизация говорят и крупните археологически открития на екип от археолози с ръководител проф. Николай Овчаров при с. Татул и скалният град Перперикон, наречен *"Перлата на Родопите"*, намиращ се на 20 км североизточно от гр. Кърджали. През каменно-медната епоха - V хил. пр.н.е. и началото на IV хил. пр.н.е. скалата е обожествена от живеещите тук древнобългарски племена - предци на траките. При разкопките археолозите намират оставените в пукнатините на скалата дарове за боговете им - идоли, керамични съдове, сечива от камък и мед. В по-късен период от време - Бронзовата епоха, Перперикон се превърнал във внушителен, нямащ равен на себе си култов център. В началото на халколита започва окрупняването на етнокултурните ареали. На Балканския полуостров се очертават три компактно заселени области - Тесалийска, Късновинчанска и на Предтракийския халколит (енеолит), която обхващала земите от днешните склонове на Карпатите на север, до Беломорска Тракия и на юг от района на реките Нишава и Струма, на запад до Черно море и Южна Бесарабия на изток. Като имаме предвид, че през халколитната епоха Тракия е един от най-важните и стари културно-исторически центрове в тази област, то тя се определя като етнокултурна област на Тракийския халколит. Автохтонните дако - мизийски и сапейски племена и придошлите белгари (пелгари, пелазги) от Египет и Далечния изток, и Шемсу хор (кимерийци и фризи - атланти) от древнобългарския единен родов корен са индоевропейци и са в основата на създаването на етногенезиса на траките. Историческото им развитие през новолита и халколита протича в еднакви етапа и резултати е пълен синхрон. Това е потвърждение на културно-историческото развитие в тази област, където се

очертават няколко етнокултурни райони, заселени с население от родствени племена.

Районът на Тракия е с граници: Балкана на север, Родопите на юг, Бакаджиците на изток и Ихтиманските възвишения на запад.[2] Племената, обитавали тази високо развита земеделско-скотовъдна област, създават през хилядолетията напластяванията на селищни могили, представляващи гръбнака на халколитното развитие на културите от цялата етнокултурна общност на предтракийския и тракийски етнос. Този най-богат културен център от областта дава импулсации за пътя на развитие на цялостната област на Тракийския халколит (енеолит).

Другият етнокултурен район граничи на север с р. Дунав, на юг с Балкана, на запад с междуречието на р. Янтра и р. Осъм и на изток със степните райони на Добруджа и Причерноморието. Възникналите в началото на халколита селищни могили в този район не успяват да се развият до колосалните размери на тракийските паметници от този тип.

В периода на халколита племената заемат онези части от третия район (Черноморието и степните райони на Добруджа), които са с постоянни източници на вода, докато другите дълго време остават негодни за развитие на земеделието и скотовъдството. Населението от този регион се утвърждава като ползвател на морето и като важна търговска артерия. Този район започва да укрепва икономически при възникването на условия на търговия с мед в края на V хил. пр.н.е. и началото на IV хил. пр.н.е.

Северозападна България и земите на Източна Сърбия и Олтения са четвъртият етнокултурен район. Той граничи на север с Карпатите, на запад с реките Тимок и Нишава, на изток с река Осъм, а южната му граница не е окончателно утвърдена. В него влизат Перник и Софийското поле.

Халколитните регионални култури на Югозападна България се свързват тясно с тези на Беломорска Тракия и са проводник на интензивни културни влияния към Балканите и Средна Европа от Тесалия и Гърция.

Районът на Северозападна България е свързан с ареала на културата Винча, между които има наличие на размени на културни ценности, а в Родопите по-силно са били заселени пещерите. Условия за развитие на селищни могили в този район има при Кърджали, Ракитово, Асеновград.

Извън територията на България е разположен районът на Мунтения в Румъния, който граничи на север с Карпатите, на запад с река Олт, на юг с р. Дунав, а изток с р. Серет. Селищните могили

тук, както и тези в Североизточна България, са с графичен орнамент, който е характерен белег на тракийския халколит. Най-североизточният край на областта на тракийския халколит (енеолит) - Южна Бесарабия, е особено интересен като културно-историческо явление. В него се чувства експанзия на племената на север и североизток през средния и началото на късния период на халколита. Те достигат не само границите на този район, но и на съседните райони, които не били заселени и представляват естествен отдушник за областта. Трудността да приспособяват своето стопанство към лошите климатични условия на степите не дава възможност на племената да заемат други земи, освен тези край езерата и реките на Бесарабия, където водят традиционния си начин на живот, чрез развиване на земеделие и скотовъдство.

Между отделните райони непрекъснато протичат процеси на преливане, като в края на епохата се очертават главно два района: на първо място Черноморието, което единствено продължава да развива по-нататък самостоятелната си традиционна култура и всички останали земи от вътрешността.

Развитието на земеделието и скотовъдството води до засилване на натуралната размяна, включително на културни нововъведения, в рамките на етнокултурната област и извън нейните граници. Установено е, че добиваната в Мечи кладенец край Стара Загора мед, достигала далеч на север и до Македония, а керамиката достига от Балканите до град Волос в Тесалия. **Засилени са връзките на племената и с тези от Мала Азия, които връзки станали двупосочни. По-осезаемо тези връзки и влияния са изразени в областта на културните и религиозни вярвания. Свидетелство за това е наличието на светилища на Балканите и в Мала Азия, на фигурната пластика с моделиран върху нея образ на жената и богинята - майка, както и в ритуала по погребването на мъртвите. Такива влияния са открити и във Варненския халколитен некропол.**

Икономическите и културни връзки и взаимодействия между населението от халколита по днешните български земи с това от съседните области съдейства за по-бързото развитие на последните. Изключително високото развитие на духовната и материална култура на това население оказва значително влияние като културен център за развитие на съседните географски области.

Епохите на неолита и халколита са "*златни векове*" в древната история на нашите земи. Културите на племената от тракийския халколит възникват и се развиват едновременно. Доказателствата за това са в Русе, Кюлевча, Девня, Пловдив, Ям-

бол и на други места. Културите на племената от нашите земи се развиват самостоятелно и достигат най-високото ниво на развитие - икономическо и културно, в земите на Европа.

Южнобългарски елементи на халколитна култура са проникнали през Босфора. Както в Мала Азия, така и тук са открити постройки, по стените на които е изобразена богинята - майка. Както в Джайдат Наср, преддинастичен Ур, додинастичен Ур и други, така и във Варненските гробове наред с "*царските погребения*" има и "*обикновени погребения*" с общи елементи, изобразяващи начините на тези погребения. Във всички тях са поставяни и дарове. Взаимовръзките между Южна България и Северозападна Мала Азия, и други географски райони през халколита, са с различен характер и интензитет.

Тези взаимовръзки и взаимодействия поставят основите на изграждането на културата на следващата, по-напреднала в развитието си епоха. Природно - климатичните условия принуждават изселилите се на изток древнобългарски племена да останат изолирани там за хилядолетия напред.[3] Още при космическата катастрофа водите на Северния ледовит океан са залели огромни териториални пространства от Европа и Азия. Тези води достигат до Черно, Каспийско и Аралско морета и в резултат на това са обезлюдени Западно сибирската равнина и земите на запад от Уралските планини. Флората и фауната са унищожени в тези земи.

Оцелелите при тази катастрофа арии и аси се разселват към Балканите и в посока към Близкия изток, а част от тях достигат далеч на изток. Само една малка част от тях остават в Уралските планини, където вторично преминават към пещерния начин на живот.

---

1. *БИД. България в света от древността до наши дни. т.1., с. 74. С., 1979.*
2. *Кременски, Иво. Гените сочат, че ние сме дали цивилизацията на Европа. в-к Монитор, 29.01.2005.*
3. *Мутафчиев, Кр. Древна история на Балканския полуостров. т.1., с. 19-22. С., 1997.*

ИСТОРИЯ, КУЛТУРА И ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ И ПРЕСЕЛНИЦИТЕ НА БАЛКАНИТЕ И В ШУМЕР, В ЗЕМИТЕ НА АЗИЯ И АФРИКА ПРЕЗ МЕДНО - КАМЕННАТА ЕПОХА

Живеещите далеч на изток наши предци, поради естествената преграда пред тях - Хималаите и други планински масиви, не могли да се придвижат на югозапад. През тези масиви има много малко проходи, с повишена трудност за преодоляването им. По тези причини заселилите се преди хилядолетия от Балканите и Волго - Уралието (Идел) древнобългарски племена се заселват на север от Китай, където основават скито - хунорската общност и най-древната Хонорска, а по-късно известна като Хунорска империя. Още в V хил. пр.н.е. западното крило на Великата хонорска общност заема земите между Куен лин,Тян Шан, Алтай и Гоби. Поради затворения характер на населяващите североизточните земи на Азия, наши предци, с активното участие на древните предци на траките - фригите кари, известни в по-късните исторически извори като лелеги, пелгари (белгари). В тези земи хонорите развиват висока материална и духовна култура, включително строеж на градове.

На базата на антропологичните изследвания на мумиите, изровени в Такламаканските пясъци се доказва, че тези северни племена са с европеидни черти. Те са живеели в Такламакан още през VI хил. пр.н.е. Това са както предци на достигналите този регион изселници от Волго - Уралието още през X хил. пр.н.е., а така също и тези, дошли след демографския взрив и Потопа от VI хил.пр.н.е.

През дългия период на престой на Азиатския континент древните ни предци превръщат този регион в място на високо развита материална и духовна култура, в основата на която стои светогледът им за ВЕД, познанията им за Космоса и богатите им практически умения във всички човешки дейности. Тяхната култура е усвоена от всички конни и неконни племена, живеещи с тях далеч на Север от Китай. Тези племена и народи били обособени по езиков, расов и родов принцип. Начело на тях стояли вождове с неограничена власт, но подчинени на върховния вожд, поставен да ги управлява, според тогавашния им светоглед, от Бога - Тангра. В цялостната система на управление след върховния вожд са били членовете на съвета на старейшините (мъдреците) на племената. Тези мъдреци били пазителите и разпространителите на знанията

-духовни водачи на племената. В състава на Съвета на старейшините влизали астролози, астрономи, гадатели, лечители и други представители на древната наука.

Вождовете управлявали светската власт в мирно време, а по време на войни били военачалници на войските.

Няколко хилядолетия след Потопа всички племена се разселили на юг, в земите на днешен Китай. Древното население в този регион е говорело на древнобългарския език санскрит. Името на българите на този език е произнасяно като гури (учители). Гетските древнобългарски племена, говорещи на достъпен древнобългарски език - бъдещ славянски, също са се преселили и през периода на неолита и халколита живеели по на юг от земите на Гоби, които по-късно се превръщат в пустиня.

Настъплението на новата климатична аномалия след пореден крупен потоп през IV хил. пр.н.е. - 3100 г. пр.н.е. води до ново разселение на племената и народите, включително и на тези от североизточните земи на Китай. Населението в този регион в края на халколита се различава по расов тип и езикова принадлежност. В историческата хроника тези древни племена и народи - потомци на именците, са обявен за "*хони*" и "*индоевропейци*", говорещи на индоевропейски език.

Започналото рязко застудяване в края на халколита предизвиква преселение на народите, известно като Великото преселение. Това преселение протича в кръговрат. Поради нов демографски взрив, две хилядолетия след първия такъв, от Балканите започва преселение на скити и хонори на изток.

Поради спада нивото на Световния океан, Средиземно и Черно море, най-удобното място за преминаване на племената е Босфорът, в който водите са се оттеглили и е настъпило стесняването му. Това е причината, поради която втората вълна от преселници от Балканите, се наложило да премине на юг от Черно море. Племената от скито - хонорската общност, тръгнали от планинските области на Балканите, се разселват по цялото протежение на трасето за Средна Азия, където и преди тях има установили се да живеят техни предци. Част от бъдещите хуни остават при Южното Прикаспие заедно с част от древните българи. Основното ядро от преселниците отсяда в Каракорум при р. Сърдаря и Памир. Една част от хонорите, през Беринговия проток, достигат Америка.

Краят на халколита бележи началото на Великото преселение на древнобългарските племена и народи от изток на запад, което ще продължава до първите векове на Новата ера.

Древнобългарският поход през тази епоха бил грандиозен - огромен керван от коне, камили и животинска тяга, пренасящ жени, деца и старци, вода и храна. Керванът бил следван от стада от едър и дребен рогат добитък и завършвал с охрана от мощна конна войска.

Многобройните племена прекосили цялата територия на Тюркмения и се отправили към Каспийско море и Елбруските планини. Арияните (бъдещи арийци) достигнали р. Дон и след кратък престой прекосили Кавказките планини, като завладяват земите на Азербайджан, Грузия и Армения. Друга част от тях се преселват в Мала Азия и се обединяват с други племена под името хети, като преди това са приели името иранци. Това са и имената на част от древните предци на траките - гетите. **Това Велико преселение дава края на халколитната и поставя началото на нова епоха в развитието им и за предците ни, дошли от Далечния изток. В същото време за преселилите се от Балканите към Памир автохтонни жители започва нова епоха в Балхара, а за друга част от тях в Близкия изток - Мизопотамия (Месопотамия) и в Египет - Северна Африка.**

В края на халколитната епоха нашите предци - преселници от Далечния изток, превърнали заетите от тях земи в опорен пункт за нови военни походи към Мизопотамия. Преграда пред тях били само техните съплеменници каситите, на чието име е наименовано по-късно Каспийско море. В началото на III хил. пр.н.е. тези земи са завоювани от древнобългарските племена, дошли от изток. Те станали господари на огромни територии на север от връх Арарат до р. Аргос, вливаща се в Каспийско море - реката, служеща за граница между тях и племената на техните близки родственици ариите. На запад за граници им служела р. Тигър, която на юг се простирала до днешен Багдат, град Керманшат, град Техеран (Иран) и Елбруските планини. В тези земи се включвали езерата Урмия и Бан, както и цялата територия на Кюрдистан, един от хребетите на който носи името Булгартаг.

Част от шумерите дошли в Мизопотамия от юг, от владени преди това от тях земи в Арабския полуостров и Етиопия. **Предците на траките - древните тибети (гети) от Тибет, след като достигат земите около езерото Балхаш, се отправят на поход на запад. По устието на р. Сърдаря, вливаща се в Аралско море, преодолявайки съпротивата на предците на колхите, те временно отсядат в земите между Волга и Дон. След престоя си тук те се отправили на поход към р. Днепър. Останалата част от тях се смесила с уралските азияни (аси) и приели името дардани, известни от "*Илиада*" на Омир като троянци.** Както предците на дарданите, така и колхите - предци на грузинци, били

принудени да се преселят в Кавказките планини.

Походът на предците на траките на запад преминал през крайбрежните причерноморски земи между реките Дон и Днепър, които по това време били заселени от шумери и хиперборейци. Последните били студоустойчиви племена от север, владетели на земите в Румъния и Унгария. Изгонвайки от тези земи племената на критяните (каритяни, кари) на юг, при река Днепър и на запад от нея, гетите били пресрещнати от праотците на келтите - друиди и латини. Явно, че идвайки от изток гетите, трябвало да преодоляват многобройни препятствия, включително и да влизат във военни стълкновения. Те пристигнали в своята прародина като в арена на ожесточени и кръвопролитни битки и въпреки това продължили похода си на запад. Притежавайки мощна военна сила, те, придвижвайки се по крайбрежието на Черно море, завладяват земите в стратегически важния център на Балканите - Добруджа, тогавашната Малка Скития. Защитата откъм Дунав била сигурна и обезпечавала сигурността им като бариера за тях срещу нападения от други племена и народи.

Подсигурявайки границите си гетите - предци на траките, предприемат завоевателни походи срещу останалите племена на галите, разделяйки ги на две части. Една част от тях напуснала земите си по море, а друга част се преселила на запад от р. Искър - в Мизия, предприемайки поход срещу илирите и напускайки Мизия и Сърбия, овладявайки Хърватско, Босна и Херцеговина, се заселили на юг от Дунав. Останалите племена, под натиска на племената, пристигнали от Северна Европа, се оттеглили на юг от река Днепър.

В края на халколита племената напуснали далечния североизток и се преселили, както следва: гетите - праотци на източните траки и славяните - на Балканския полуостров; шумерите - ариани и други древнобългарски племена - в Мизопотамия; праотците на маджарите и скитите - в земите на север от Черно море.

Преди гетите - праотци на траките, да се появят на Балканския полуостров, в началото на III хил. пр.н.е. каритяните, населявали преди това Унгария, се преселили на Балканския полуостров, изпреварвайки нашествието на илирите. На мястото на племената от Северна Европа - Холандия, Дания и Скандинавия - кимерийците в Русия и Унгария, те преодоляват преселването на каритяните. **Това са същите фризи - атланти и карийци (каритяни и кимври), последователи на Хор, които след потъването на страните им Атланд и Кимерия се пренасят последователно на юг. Те преминават през Балканите, а друга част от тях се отправят с кораби към Египет, Егея и Средиземно море.** Девкалион - водачът

на каритяните - арии, прекосявайки р. Дунав, се насочва към Северна Гърция и завладява Македония, а след това и земите на Епир и Тесалия. Една част от тях остава в Тесалия, а друга част достига на юг Пелопонес и остров Крит, който овладяват през 4050-4035 г. пр.н.е. с войски на сина на Девкалион Минос.

В периода, когато Минос завзема Крит, по-голямата част от долината на р. Нил е била вече под властта на предците на евреите юдейските дактили (дако - илири, даки и илири), клон от фризите - атланти, последователи на Хор.

Белите евреи били подвластни на Египт, а мургавите юдеи на брат му Данай, които владеели земите на Горен Египет (Кем - южната земя). Имало и трети клон на древните фризи в Египет - атиняните на Миневра, основателите на първия град Атина в Гиза и на град Сайс.

В края на IV хил. пр.н.е. между двамата братя Египт и Данай започнала бит ка за земите при река Нил, която довежда до напускането на Горен Египет от Данай и преселването му в земите на Либия, където в този период живеели предците на турците и албанците. Започналата битка с атиняните го принуждава да се пресели на остров Родос и в земите на Западна Мала Азия. Според легендите на данайците, след едно десетилетие последвала битка с царя на Аргос - Пелазг. Мястото на престола в Аргос заел Данай. Последният прогонил аргийците - праотци на жълтата раса, в земите на Беломорска Тракия, откъдето по-късно те се преселили в Мала Азия.

Поради това, че земите на Пелопонес не били плодородни, Данай покорил Крит, при което близо две трети от каритяните се преселили в долината на р. Нил. **В битката за властта в долината на р. Нил между атиняните (предци на гърците) и белите евреи вземат участие и други племена, като се разделят на 2 части. Едната част от тях, представяна в историята като акадци, се преселва в Библейските земи, а по-късно, в III хил. пр.н.е. са васални племена в Мизопотамия и в Мала Азия. Друга част от тях се преселва на Балканския полуостров, като по море достига до Йонийско море.** От остров Корфу предприемат нападение и завладяват земите на Южен Епир, а след това последователно и земите на Македония и Северна Тесалия. **При нашествието в 3000 г. пр.н.е. от север на южните славяни гетите, гърците йонийци прогонват от Пелопонес праотците на турците и албанците.** След междуособици на йонийските предци на гърците те се разделят на 3 клона, като в края на халколита два от тях били поробени и асимилирани, а третият се смесва с предците на турците и според "Илиада" на Омир се появяват на историческата сцена като пеонци.

В началото на III хил. пр.н.е. в района на Егейско - Балканския регион живеят данайци (юдеи - хемити) и каритяни, които владеят Крит и останалите острови в Егейско море. Гърците йонийци населявали Пелопонес, а останалите земи, под името Древна Елада, били населени от пеларгите (лелеги и кари). Земите на днешна Албания се владеели от илирите, а на Македония - от ариите.

От най-старият известен ни сега надпис от Мизопотамия личи, че през III хил. пр.н.е. там се е говорело най-малкото на три езика: шумерски, акадски и древнобългарски, но преди този период се е говорело най-много на хуритски (древногурски, древнобългарски) език, наричан от шумерите субарейски (асирийски). От преселилите се след Х хил. пр.н.е. от подножието на планините Загрос и Тавър и от Сирия племена, е оцелял езикът само на хуритите и шумерите, което говори за древнобългарски поселения в този регион още от времето на мизолита и развитието по-нататък на култура и цивилизация, синхронни на културата и цивилизацията от Балканите на сродните им племена от дако - мизийски и сапейски произход. Въпросът за езика и писмеността е най-широко обсъжданият проблем на древното предисторическо и историческо развитие на племената и народите от новолита и халколита.

Сега по безспорен начин е доказано, че преписът на Библията на иврит, е преиначен[1] препис на оригиналните арамейски текстове и, че в желанието си да пренапишат историята на човечеството, евреите я съкращават с хилядолетия. Когато виждаме, че е съкратена праисторията на човечеството, сега по-успешно можем да разберем мотивите на Ришар Симон (1613 - 1712 г.) за подновяване диспута относно идентичността на библейския текст. Всъщност този спор е за разширяване хоризонта на познанието на човечеството за неговата дълбока древност и преди всичко за пряко изясняване на културно - историческото наследство на хората от преходната мизолитна и новолитната златна култура и цивилизация. В своята "*Критическа история*" Ришар Симон заявява:

"*При създаването си църквата не е получавала друго свето писание освен гръцката версия на Септагинантата*".

Това съперничество за достоверност на Библията води до непрекъснати прения между юдеи - евреи и християни, а така също и между християнските общности с различни ориентации.

Преди няколко години това твърдение беше блестящо защитено с книгата на френските граждани от еврейски произход Месод и Роже Сабах "*Тайната история на Библията*". **Шестдесет години след като Зигмунд Фройд изказва твърдението си, че Мойсей не е евреин, а египтянин двамата автори потвърждават**

истинността на твърдението му. Наред с това, те по безспорен начин потвърждават, че и библейският патриарх Авраам не е египтянин. Според тях "*богоизбраният народ*" е египетско население на свещения град Ахетатон. Първата книга на Стария завет "*Битие*" на базата на египетската космология евреите превръщат в "*исторически*" персонажи имената и титлите на египетски фараони - Авраам, Мойсей, Аарон, Йосиф, Сара (едно и също лице с Нефертити) и Лаван. Авраам всъщност е фараонът Ехнатон, а Мойсей - Рамзес I. Историческото събитие с значимо преселение на хора по религиозни причини от столицата на Египет - Ахетатон и заселването му в Ханаан през 1344 година, потвърдено с много данни в египетската история и археология, е основа на съдържанието на Втората книга на Старият завет "*Изход*". В тази книга се говори за народ, наречен "*евреи*".

Според Библията в Египет живеят два народа - египтяни и евреи (деца на Израил). В нея се твърди, че евреите, макар и роби са "*по-многобройни и по-силни*" от египтяните: "*Елате да постъпим разумно спрямо тях, за да не се размножават, да не би в случай на война да се съединят и те с неприятелите ни да воюват против нас и да си отидат от земята ни*" (Изход 1:10) се твърди от името на тогавашният фараон. **И в днешно време преиначена история за това историческо събитие в Библията се познава от всеки евреин, християнин и мюсюлманин и тя лежи в основата на продължаващия и до сега конфликт между Израел и Палестина. Въпреки всичко обаче сега се знае вече, че това е историята на египетското население, напуснало свещения си град преди 13 века пр.н.е.** Сравнителният анализ на Стария завет и летописите на египтяните сочи, че в основата на пасажите от Библията различни човешки цивилизации са втъкали в своята народопсихология, които са различни от истинската история на египтяните.

Най-новите археологически разкрития на двамата френски учени показаха истинската история на египетските фараони и развенчаха окончателно мита за "*богоизбрания народ*" от Стария завет.[1]

Всичко това поставя на дневен ред за разглеждане проблема за Рая на Земята и за езиците на народите. Надживяла хилядолетия, истината за световния катаклизъм - Потопа, дава основание на изследователи и учени да свързват това историческо за съдбата на човечеството събитие с древен Шумер. Косвени доказателства като "*Списък на царете ...*" преди и след Потопа налага идеята за съществуването на само едно царство и човечеството като цяло все още продължава да е в плен на описаното в Библията, че По-

топът е бил в Мизопотамия (Месопотамия). Безброй са вече обаче доказателствата за потопа в Черно море и връзката му с епоса за великана Билгамеш (Гилгамеш), носещ българско име. Този безстрашен героичен цар на Урук не случайно търси прародината си в посока към днешните Балкани.

Още през 1988 г. Рик Фербанкс и Едуард Барк потвърждават тезата на Райан и Питман за разтопяването на ледената шапка от последния ледников период на два етапа "*около 12500 г. пр.н.е. и 9490 г. пр.н.е.*" Първият тласък на топенето довел до разлив на реките Днепър и Волга в горните им течения в пълноводни езера, а вторият довел до вливането им в сладководното езеро Черно море. Около 10 хил. пр.н.е. равнището на Черно море е спаднало под равнището на излаза му в Средиземно море и на Световния океан. Приливът на солена вода през Босфорската преграда през 5508 г.пр.н.е., която е със 100 метра над нивото на бреговата линия показват, че дневното повишение на нивото на езерото е 15 см. За да се спасят хората от Черноморското крайбрежие, е било необходимо да изминат голямо разстояние.

Същевременно миниледниковата епоха от 6200 г. пр.н.е. до 5800 г. пр.н.е. довела до миграция на населението, занимаващо се със земеделие в Анадола и Палестина в нашите североизточни черноморски земи. Потопът е предшестван от предупредителни събития, довели до възможността Ной, Зиусудра, Утнапшцим и Атрахазис да се подготвят. Така подходил и Гилгамеш, силно изненадан от "*каменните неща*", описани според текста на иврит като "*ревящи води на дълбините си се надигаха и Техам тяхната царица заплашваше да залее Божието творение*", но господ я покрил и заточил да живее на пясъчните дюни.

Позовавайки се на приказката за Потопа на остров Самотраки по Диодор Сицилийски, американските изследователи Райан и Питман изразяват хипотезата си за Черноморския характер на Потопа, която беше защитена и с помощта на достигналия по-рано до нея проф. Петко Димитров от Института по океанология при БАН - гр. Варна и особено силно с експедициите на проф. Балард по Черноморското крайбрежие на Турция, България и Румъния. **За преминало население от Мала Азия към Балканите през миниледниковата епоха е известно в историческите източници. Това е предизвикало и големия демографски бум сред сродното му дако - мизийско и сапейско население на Балканите, довел до по-късното му многоетапно разселване и разслояване.** След гигантския катаклизъм, според бившия директор на Историческия музей -гр. Варна - Иван Иванов, Балканите стават обе-

тована земя за българите за повече от пет хилядолетия. Според "*Джагфар Тарихи*" Гази Барадж ни съобщава:

"*Най-голям разцвет държавата на Каф - българите (кавказките българи - б.а.) е при управлението на цар Камир Батир. След неговата смърт част от самарците (кавказките българи в Самар), Шумер или в областта Мустанг замърсили водата, забравяйки че тя е свещена, тъй като отразява бог Тара (Тангра). Разгневеното божество решило да потопи във вода земята Самар ...*"

Тези твърдения на Гази Барадж потвърждават, че **индоевропейците, това са кимерийците и кавказките българи, както и самарците** и, че поради Потопа, част от тях обитават най-западната част на Кавказ. Обидилите бог Тангра българи предизвикали природния катаклизъм и тези от тях, които преди предупреждението на природата да спрат замърсяването на реките, се пресели в Египет с името "*агачири*". Според това предание планината Самар се намирала в непосредствена близост до Черно море. То подсказва, че **българи, шумери и камирци са от единен индоевропейски произход.**[2]

След като от дядото на Ной - Матусала, според Ал-Масуди, произхождат българите, то те са индоевропейците отпреди Потопа в Черно море. Това е още едно доказателство за древния произход на предците ни. Името на тези ни предци носят Памир (Имеон), Стара планина (с тракийското си наименование Аймон), нос Емона в най-източната част на планината и редица други. В античната българска хроника има редица такива остатъци от библейските родоначалници като свидетелства в защита на тезата за Библейския Потоп в Черно море. **Това е така и според гръцката митология - сбитият и компилативен характер на присвоена от по-древната от нея митология на предците на древните траки с родоначалник Пелазг. Тези предци на траките са най-древното след дако - мизийците и сапеите население на Балканите и Егея. Те, пелазгите, живеели по тези земи по времето на халколита през V хил. пр.н.е. и по-късно и са първите металурзи, познаващи медта и среброто и са създатели на първите градове в Пелопонес, Лариса, Аргос и Месина.** В историческата хроника са известни като пелгари, белгари, пелазги, белазги, българи. Най-древната земя, фиксирана в Светото писание е на Балканите.

Според "*Сказание за дъщерята на хана*", зли алпи издигнали висока стена за да спрат слънчевите лъчи:

"*Стена на острова Чулман*
тез алпи вдигнаха зандан.

Не могат слънчеви лъчи
да вдигнат хорските очи
скова земята студ и лед.
И живи трупове безчет
копаят пещери зандан,
но стига ги смъртта и там."[3]

Посочен е и спасителят на човечеството - добрият и самоотвержен алп Карга - гаргата.Тя е добрият "*вестител*" и в Библията, и в преданията за Потопа на американските индианци. Подкрепа за това, че Потопът се е състоял в Черно море, са и доказателствата от Библията, според записаното в която, създаването на човека, Господ предхожда със засаждане на райската градина Едем в земята, която няма нищо общо с Шумер. **Тази земя, в която намират убежище потомците на Ной, се просича от четири реки - Дунав, Днепър, Днестър и Дон, които събирали водите от ледниците, осигурявали съществуването на сладководното езеро при природните катаклизми.** В шумерския, гръцки и хуно - български, за разлика от библейския вариант за Голият се свързва с българското име. Шумерската легенда е свързана с образа на Билгамеш, а гръцката - с пелазгите, пелгари от Ликаон. Главни действащи лица в хуно - българското предание за Потопа са самарците - българи. **Така нашето име явно е посочено като водоразделно в развитието на човешката цивилизация.** По време на миниледниковата епоха - 6200 г. пр.н.е. - 5300 г. пр.н.е., животът в Анатолия, Мизопотамия и Предна Азия, поради природно-климатичните условия е замрял. Селищата в тези региони са обезлюдени, докато климатът в земите около Черноморското сладководно езеро е благоприятен за разгръщането на богата култура и цивилизация на дако - мизийците и сапейците, и на преселилите се при тях фризи - атланти (последователи на Хор), както и кимерийци и атиняни от Египет и Мизопотамия - гиганти, исполини.

Археологията и находките потвърждават струпване на население и селища в периода на миниледниковата епоха около Черно море и водните басейни на Дунав на североизток и Марица (Хеброс) близо до гр. Пловдив. Това допринася за бурното развитие на земеделието преди Потопа в Черноморския оазис, наред с развитието на богатото селищно строителство.

---

1. Сабах, М. и Р. Тайната история на Библията. С., 2005. с.45 - 46 и сл.
2. Бахши Иман. Джагфар Тарих . Оренбург, 1997. с.17 - 18.
3. Бащу, М. Сказание за дъщерята на кана. С., 1997. с.10.

СЪДЪРЖАНИЕ